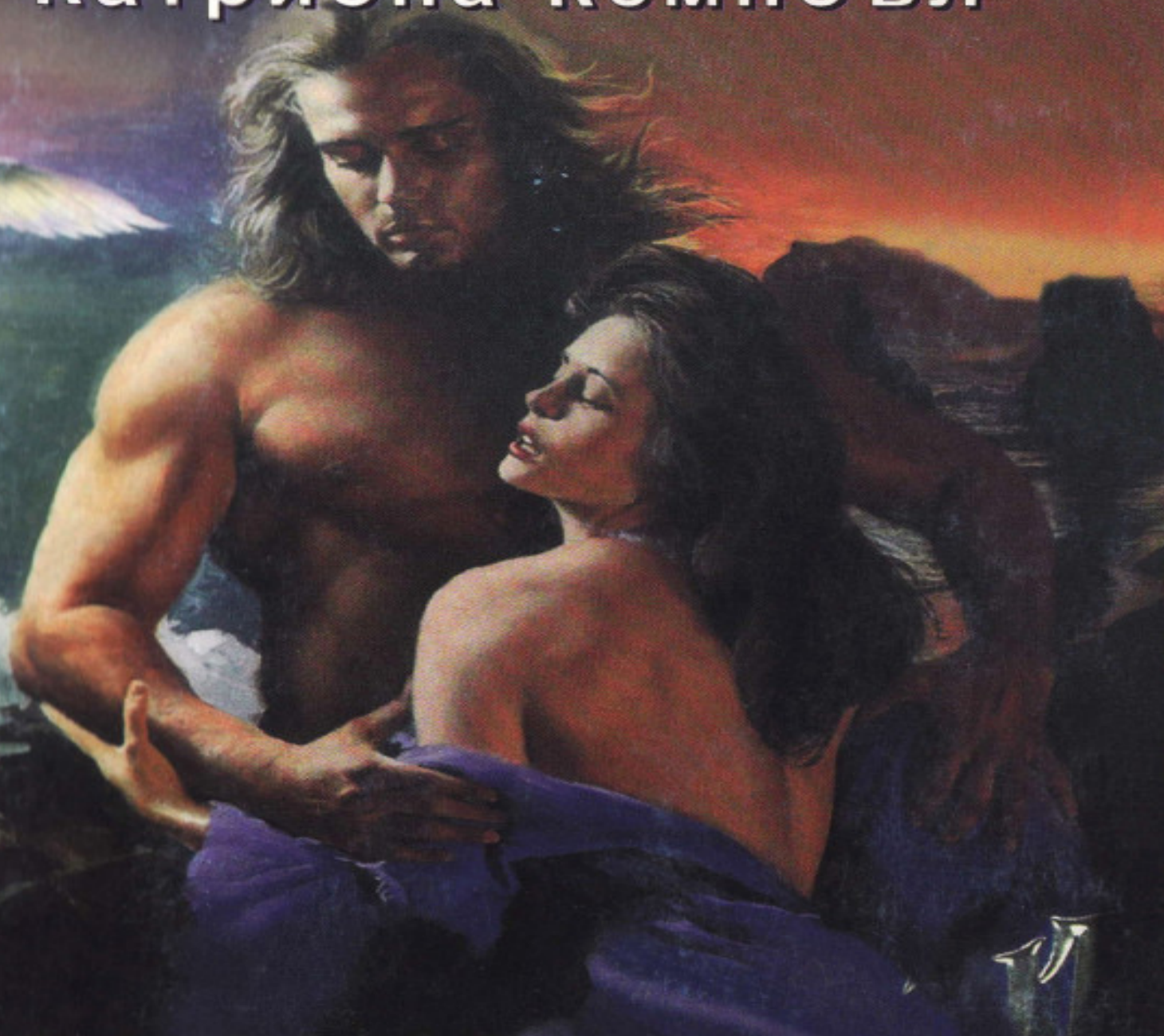

Катриона Кемпбъл

СЛАДКАТА МЪКА НА МИНАЛОТО

КАТРИОНА КЕМПБЪЛ СЛАДКАТА МЪКА НА МИНАЛОТО

Превод: Илия Илиев

chitanka.info

Пребит почти до смърт и изпълнен с жажда за отмъщение, младият офицер Сантяго успява да избяга от своя мъчител и става пират. Следващата му цел е да спечели красивата Моргана, на която дължи живота си. Но копнежът на Моргана се превръща в отчаяние, защото тя е дъщеря на мъжа, отговорен за нещастieto на Сантяго. Ще може ли да го обича, ако отмъщението му успее? Разумът ѝ казва „не“...

ПРОЛОГ

Лондон, 1764 година

— Според мен не е особено прилично една лейди да гледа така втренчено непознат мъж.

Селин Уингейт, контеса Уексли, сведе глава. Пламтяща червенина се разля по фино издяланото ѝ лице. Какво ставаше с нея? Тя, съпругата на граф Уексли, винаги знаеше как трябва да се държи в обществото. А сега... точно тук, в пристанището на Лондон...

Тя се огледа скритом, но съпругът ѝ все още беше задълбочен в разговор с първия си офицер и за щастие не бе забелязал нищо от случилото се.

Тъй като мъжът ѝ беше зает и по всяка вероятност нямаше да се освободи скоро, Селин отново рискува предпазлив поглед изпод полуспуснатите си мигли. Мъжът, който бе събудил интереса ѝ и бе произнесъл тези засрамващи думи, стоеше непосредствено пред нея и ѝ се усмихваше подигравателно.

Селин искаше да се обърне и да отиде при съпруга си — с гордо вдигната глава, както подобаваше на контеса... да, както изискваше етикетът! Но беше неспособна да се помръдне. Погледът на огнените очи буквално я приковаваше към земята.

Непознатият мъж беше вълнуващо красив. Остро изсечено лице, разрошена от вятъра черна коса, която му стигаше почти до раменете, набола брада, която подчертаваше тясната, чувствителна уста, все още изкривена в подигравателна усмивка. Каква огромна разлика с почти бебешки гладкото, винаги грижливо избръснато лице и напудрената в бяло, събрана на тила коса на граф Уексли.

Селин се засрами, че си беше позволила да сравни един авантюрист, слязъл от борда на някой от многото хвърлили котва в пристанището кораби, със съпруга си.

— Възможно ли е нашата среща да ви прави нервна, милейди?
— попита чужденецът.

Дръзката му забележка отново я накара да се изчерви.

— В никакъв случай. — Тя се постара да говори небрежно, но не постигна кой знае какъв успех. Гласът ѝ вибрираше — както и цялото ѝ тяло. През главата ѝ се носеха мисли, които предизвикаха още по-дълбоко изчервяване, отколкото думите на чужденеца.

Тя се обърна рязко, за да отиде при Чарлс, но той тъкмо се качваше след офицера си на борда на кораба, който щеше да напусне пристанището още днес. Селин спря нерешително. Усещаше близостта на непознатия като огън. Ръцете ѝ се разтрепериха... Тя стисна до болка дръжката на крехкото, обточено с рюшове чадърче и си заповяда да направи още няколко крачки, които да я отдалечат от него, но той я последва. Тя не можеше нито да го чуе, нито да го види, но усещаше горещия му дъх в тила си. Побиха я студени тръпки, но тя не беше сигурна дали чувството е приятно или по-скоро застрашаващо.

— Вие сте една възхитителна лейди — пошепна в ухото ѝ чужденецът. — Надявам се, че ще извините откровеността ми. — При това устните му почти докосваха дясното ѝ рамо — доколкото позволяваше строго затворената рокля.

Селин се обърна рязко и очите ѝ засвяткаха гневно.

— Какво си позволявате? Аз съм контеса Уексли и ако продължавате да ми досаждате, съпругът ми ще ви извика на дуел! — При тези думи тя отметна гордо глава.

Непознатият избухна в тих смях.

— Не знам дали това би била особено умна стъпка. Искам да знаете, че имам богат опит в дуелите. — В очите му блесна възхищение. — Ала за вас... за дама като вас наистина си струва да се дуелирам. — Той се ухили отново с безсрамната си усмивка. — Вие имате темперамент. Това ми харесва, милейди. — Той направи церемониален поклон и продължи: — А сега позволете също да ви се представя. Дон Хосе де ла Кортес.

Селин дори не се опита да скрие учудването си.

— Испанец ли сте?

Дон Хосе се ухили отново.

— Нима сте предполагали, че испанските кораби са командвани от чужденци?

Селин беше толкова слисана, че дори не усети иронията му. В английските пристанища твърде рядко влизаха испански кораби. Макар че след края на войната, приключила преди повече от година,

между Англия и Испания официално цареше мир, двете нации не бяха особено добре настроени една към друга.

Изведнъж Селин си припомни предписанията на етикета. Беше крайно неприлично, че двамата не бяха представени един на друг според изискванията, а бяха свършили това сами. Ако сега започнеше разговор с този мъж, щеше да наруши основните правила на приличието. Решена да сложи край, тя обърна гръб на испанеца.

— Не обърнах внимание от кой кораб слязохте — отбеляза хапливо тя, но думите ѝ отговаряха на истината. Тя бе потърсила този човек едва след като чу гласа му. Той даваше заповеди на екипажа си от кея със силен, дълбок баритон. Селин се бе разтреперила още при първите звуци.

Тя изпъна рамене.

— Няма ли най-после да ме оставите на мира?

— Според мен вие не копнеете да бъдете оставена на мира — отговори спокойно дон Хосе.

Селин се обърна като ужилена.

— Какво си въобразявате! Вие сте... — Тя млъкна рязко, когато мъжът направи крачка към нея. Сега стоеше толкова близо, че тя усети тръпчивия му мъжки аромат.

Тъй като той я надвишаваше с цяла глава, тя трябваше да отметне глава назад, за да го погледне в лицето. Но в момента не искаше да направи това. Косматите гърди, полускрити под ослепително бялата риза, бяха крайно интересни. Отново ѝ се натрапи сравнението с Чарлс Уингейт, което пак не беше в негова полза.

— След като се мотаете без работа по пристанището... — Испанецът рязко прекъсна мислите ѝ.

— Не се мотая! — извика сърдито Селин и очите ѝ засвяткаха опасно. — Придружавам съпруга си, който още днес ще излезе в открито море.

— Тогава бихме могли да продължим разговора си след заминаването му — предложи многозначително дон Хосе. — Моите почитания, милейди.

Преди Селин да е успяла да му отговори, както подобава, той се поклони и изчезна в навалищата. Точно навреме, защото още докато го търсеше с очи, Селин усети как някой докосна ръката ѝ и се извърна уплашено.

— Всичко наред ли е, Селин? — попита Чарлс Уингейт, граф Уексли. При това недоволно смръщи чело. — Изглеждаш нервна.

— Нищо ми няма, Чарлс — отговори не особено убедително съпругата му. Срещата с дръзкия испанец я бе извадила от равновесие. — Винаги съм нервна, когато излизаш в морето.

Мъжът се усмихна хладно.

— Плаването ми ще трае най-много половин година. — Той се поклони церемониално и бегло целуна ръката ѝ.

Когато усети докосването му, Селин потрепери вътрешно. Чарлс Уингейт показваше някаква страст само когато беше на борда на кораба си. В брачното легло той изпълняваше само дълга си — на тъмно и явно без вътрешно участие. Селин много пъти се беше питала защо Чарлс изобщо се бе оженил за нея.

Чарлс махна на каретата, която беше докарала него и Селин от Уингейт Хол в Лондон. Понечи да помогне на жена си при качването, но тя махна с ръка.

— Искам да остана тук, докато корабът потегли — настоя тя.

Чарлс я погледна и челото му се смръщи още повече.

— Знаеш, че това ми е неприятно. — Отвори вратичката на каретата и продължи: — Прекара достатъчно време на пристанището.

Без повече възражения Селин се качи в каретата. Чу как мъжът ѝ даде остра заповед на кочияша и усети как конете потеглиха тежката карета. Вдигна завеската на прозорчето, за да погледне за последен път хората, които се тълпяха по кейовете. Чарлс вече беше обърнал гръб на каретата и вървеше към кораба си. Но интересът на Селин не беше насочен към него. Погледът ѝ търсеше друг мъж, ала той беше изчезнал.

Селин въздъхна и спусна завеската. Не беше справедливо да сравнява Чарлс с други мъже. Баща ѝ искаше само най-доброто за дъщеря си, когато я омъжи за граф Уексли, и тя трябваше да признае, че Чарлс се отнасяше добре със съпругата си. В нейния кръг от познати почти всички бракове бяха като техния.

Селин се отпусна на тапицираната седалка и затвори очи. Искаше ѝ се да беше останала още малко на пристанището... поне още веднъж да види испанеца...

Конете препуснаха по-бързо — знак, че бяха напуснали Лондон. В равномерния галоп на четирите коня изведнъж се примеси и друг

тропот — по-бърз, по-тежък.

Селин се изправи рязко и отново вдигна завеската, но не можа да види нищо. Затова пък чу глас, който познаваше и който накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

Каретата забави ход и спря. Някой отвори стремително вратичката и в отвора се показа лицето на дон Хосе — е безсрамната усмивка, вече позната ѝ от пристанището.

— Милейди, как можахте да бъдете толкова неучтива и да отхвърлите поканата ми? — попита нагло той.

Сърцето на Селин биеше като безумно. Какво ставаше с нея? Никога не се беше впечатлявала така дълбоко от чужд мъж.

— Ако някой тук е неучтив, това сте вие, сър — отговори надменно тя, макар да усещаше, че не може да го заблуди. Този мъж знаеше много добре каква буря от чувства е предизвикал у нея.

Тъмните му очи заблестяха.

— Трябваше да предприема нещо, за да ви спра.

— Напразно сте си направили този труд — отвърна хладно Селин, докато сърцето лудо се блъскаше в гърдите ѝ. Какъв мъж! Колко приятно беше да усети, че я завладяват с щурм! Но не, това не можеше да бъде. Тя беше омъжена...

— Аз съм омъжена жена и вие нямате право да ме каните — обясни ледено тя. — Освен това като контеса имам хиляди задължения, особено докато съпругът ми отсъства, така че... — Жадният му поглед я накара да замълчи.

— Сигурна ли сте? — попита той съвсем тихо и тя кимна неубедително.

— Съвсем сигурна.

Мъжът отстъпи назад и затвори вратичката подчертано бавно. После скочи на гърба на коня си, обърна го и заби шпори в хълбоците му. Препусна към Лондон, обгърнат от облак прах. Селин се загледа след него, напълно объркана. Този испанец беше лишен от всякакво чувство за приличие. От друга страна — може би щеше да бъде много интересно да побъбри неспринудено с него... да му позволи да я ухажва — макар да хранеше подозрение, че той не би си губил времето в ухажване. Този мъж преследваше целта си по прав път.

— Продължаваме, Джеймс! — обърна се тя към кочияша.

Щом се върнеше в Уингейт Хол, тя щеше много скоро да забрави този огнен испанец. Имаше твърде много задължения, за да мисли за него.

За съжаление тази надежда се оказа измамна. Селин се прибра вкъщи, но пламтящите очи на испанеца я следяха на всяка крачка. Към това се прибави и внезапно пламналият гняв, че той ѝ бе позволил да го отпрати, без да настои поне още веднъж за нова среща. Колкото и глупава да беше, тази мисъл я вбеси. А трябваше да се радва, че се е отървала толкова леко.

Селин гледаше замислено през прозореца, но не виждаше нито яркото слънце, което днес изненадващо рано бе пробил мълглата, нито сочните зелени ливади, които заобикаляха Уингейт Хол. Тя си представяше, че е отново в Лондон, виждаше как Хосе ухажва друга жена... как тя го следва с радост... как е омагьосана от очарованието и тръпчивата му мъжественост.

— Не! — извика сърдито тя и си заповяда да се вразуми. Как смееше да се отдава на подобни мисли!

За да отклони вниманието си, тя предприе дълга разходка на кон. Но макар че темпераментната ѝ кобила изискваше пълно съсредоточаване, тя не успя да изтрие напълно спомена за дон Хосе от сърцето си.

Селин прекара неспокойна вечер и почти безсънна нощ. През малкото часове, когато умората най-сетне я надви, Хосе се яви дори в сънищата ѝ. Тя погледна в очите му, чу гласа му и усети ръцете му върху голата си кожа. Събуди се, окъпана в пот, и избяга от леглото. Само да не заспи отново! Никога вече да не спи!

Тласкана от нервно безпокойство, Селин тръгна да обикаля голямата къща — докато на разсъмване най-после взе решение: трябваше да го види отново. Тайно. Без той да я забележи. Трябваше да го огледа обстойно, за да се отврати от него. Само така щеше да победи напълно безсмисленото желание, което я изгаряше... и да остане вярна на съпруга си.

— Заминаваме за Лондон, Джеймс! — заповяда тя след закуска. Едва изчака кочияшът да впрегне конете.

— На пристанището — нареди тя, преди да се качи в каретата. През цялото време сърцето ѝ биеше до пръсване. Ами ако той не беше вече там? Ако корабът му беше напуснал пристанището?

Конете забавиха ход — знак, че навлизаха в Лондон. Селин предпазливо повдигна завеската и се огледа. В този миг я прониза крайно обезпокоителна мисъл, която не бе ѝ хрумвала досега. В Лондон я познаваха, повечето ѝ приятели и познати знаеха, че Чарлс е заминал на дълго плаване. Тя преглътна нервно, но тежката буца в гърлото ѝ не се разтвори. Ами ако някой я видеше да пътува към пристанището? Ами ако след завръщането си Чарлс узнаеше, че жена му е посещавала града сама?

Най-после каретата спря и Джеймс отвори вратичката.

— Пристигнахме, милейди — оповести той и по неподвижното му лице не пролича дали смята това място за приемливо или не.

Разкъсвана между настойчивото желание да види отново Хосе и страха да не бъде разпозната, Селин остана в каретата и от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

— Знаете ли, Джеймс, аз... размислих. — Гласът ѝ трепереше. — Искам да се върна вкъщи.

Джеймс се поклони и затвори вратичката, но само след секунди тя се отвори отново и Селин се отдръпна с тих писък. Ето ги пак огнените очи и безсрамната усмивка! Той стоеше пред нея, вече не дух от мечтите и, а човек от плът и кръв, и могъщата му фигура изпълваше рамката на вратата.

— Много се радвам, че все пак намерихте начин да отговорите на поканата ми, милейди! Минавах случайно оттук и видях каретата ви — заяви испанецът със съвършена учтивост. — Позволете да ви отведе в скромния си дом. — Очите му блеснаха дяволито. — Уважаемата ми съпруга ще се радва да се запознае с вас.

Селин преглътна, но нищо не помагаше. Гърлото ѝ си оставаше сухо и болезнено. Беше сигурна, че той не е женен, а единственият му дом в Лондон вероятно беше корабът му.

— Позволявате ли?

Той се настани до нея и даде някакъв адрес на кочияша. Конете препуснаха и Селин усети как напрежението ѝ нарасна. В каква игра се беше впуснала? Та тя изобщо не познаваше този мъж! Някакъв си испански капитан!

Дон Хосе бърбеше за незначителни неща и макар че се учудваше на съвършения му английски, Селин почти не го слушаше. Възбуждащата му близост запали огън в тялото ѝ и в същото време

изпрати по гърба ѝ ледени тръпки, сякаш беше застанала пред дълбока пропаст.

Каретата спря. Селин престана да диша. Моментът настъпи. Пътуването свърши. Какво ли я очакваше, щом напуснеше сигурното убежище на каретата?

Все още мога да се върна, каза си и в същия момент разбра, че не искаше това.

Дон Хосе скочи на земята, обърна се към нея и галантно ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе. Селин се огледа нерешително. Намираха се в един от елегантните квартали на Лондон. Обзе я страх. А може би думите му за съпругата отговаряха на истината? Ами ако онова, за което тя копнееше толкова пламенно, не беше желаното от него?

— Върнете се вкъщи — нареди дон Хосе на кочияша. — Утре аз лично ще доведа милейди у дома ѝ. — Той хвърли кратък поглед към Селин. — А може и вдругиден.

Кочияшът погледна господарката си с нещо като загриженост, но тя му се усмихна успокоително.

— Всичко е наред, Джеймс — увери го тя. — Познавам дон Хосе от дома на баща си.

— Този път излъгахте, без да се изчервите — установи испанецът, щом каретата потегли. В тъмните му очи святкаха подигравателни искри. Той вдигна ръка и докосна бузата ѝ. Усмивката му се преобрази, стана мека и нежна. — Радвам се, че променихте решението си.

В последен пристъп на гордост Селин отметна глава назад.

— Беше чиста случайност, че днес...

— Можете да излъжете кочияша си, но не и мен — прекъсна я дон Хосе и гласът му стана още по-тих и доверителен. — Много добре знам какво те е довело днес в Лондон.

— Да не мислите... — започна раздразнено Селин, но не можа да продължи.

— Мисля, че ти харесвам — довърши изречението мъжът. — И кълна се в бога — усещам, че ти ме искаш не по-малко, отколкото аз теб.

Стресната от откровеността му, Селин го погледна втренчено, после рязко му обърна гръб.

— Веднага ме отведете вкъщи!

Тя чу тихата му въздишка, после той обхвана властно раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Ти не искаш да си идеш вкъщи — обясни тихо той. На устните му заигра нежна усмивка и освети очите. — Съжалявам, не биваше да прибързвам. Но бъди честна — ти също усещаш, че между нас става нещо особено. Срещата не беше случайна... това е съдбата ни.

Селин вдигна рамене.

— Не знам... — Тя пое дълбоко дъх, за да успокои треперенето си. — Това е грешно и... О, господи, стоя тук, разговарям с вас и... Всеки момент може да мине някой познат... който ще каже на Чарлс, че жена му...

— Чакай тук — прекъсна я спокойно дон Хосе. — Ще се върна само след минута.

След по-малко от минута по улицата изтрополи карета и Селин се смая от бързината му. Този човек явно познаваше добре Лондон.

Пътуването до пристанището мина в мълчание. Макар че дон Хосе се бе извинил за твърде прямите си думи, те отекваха болезнено в ушите на Селин и я караха да осъзнае какво точно бе желала от първия миг на срещата им. Сега се срамуваше от себе си. Корабът на съпруга ѝ напусна пристанището едва вчера и тя...

Каретата спря с тласък и прекъсна мислите ѝ. Селин се огледа уплашено. Отвън се чуваше многогласа глъчка — ясен знак, че пристанището беше много оживено.

В сърцето ѝ се надигна паника. Тя погледна придружителя си с разширени от страх очи, после поклати глава.

— Не мога да сляза! Ако ме познаят... — Тя изхълца и скри лице в ръцете си. — Аз никога, никога не съм...

Дон Хосе притисна нежно рамото ѝ.

— Няма да направя нищо, което не желаш — обясни настойчиво той. — Пътят до кораба ми не е дълъг и... виж, аз познавам всяко ъгълче от пристанището. Бих могъл да ти набавя рокля... в която няма да те познаят. — Той помълча малко и добави: — Бихме могли да отидем и в градската ми къща, но там се излагаме на опасността да бъдем изненадани от малкия ми приемник син, а аз бих

искал да го избягна. — Той пое дълбоко дъх. — Третата възможност е да те върна в дома ти и да забравим тази среща.

— Не! — Селин почти изкрещя тази дума и засрамено сведе глава. — Не, аз... искам да ми набавите... тази рокля.

Хосе кимна кратко, слезе и даде някакво нареждане на кочияша. Върна се само след минути. Явно знаеше къде да намери необходимото. Развърза вързопчето и извади от него яркочервена одежда. Както кройката, така и цветът показваха повече от ясно откъде я беше взел. Роклята беше на проститутка и Селин изпита ужас от падението си... защото именно тя бе пожелала тази порочна одежда...

— Това е само дреха, която има за цел да те предпази — обясни Хосе, явно прочел мислите й.

Селин въздъхна, после го погледна предизвикателно и когато той не реагира, обясни погледа си с думи:

— Ще бъдете ли така добър да се обърнете?

Дон Хосе едва потисна усмивката си.

— Май наистина съм забравил правилата на доброто държание. Бих се извинил само с дългите месеци в морето. Прощавай... — Той се извърна настрана, доколкото това беше възможно в тясната карета.

Селин не помнеше откога не беше откопчавала сама роклята си. Вкъщи имаше безброй камериерки. Помисли си да помоли дон Хосе за помощ, но не посмя. И без това се чувстваше жалка, защото беше готова да облече роклята на проститутка, за да се качи на кораба на един непознат... защото беше на път да изневери на съпруга си... Последните остатъци от гордост не й позволиха да помоли за помощ мъжа, който скоро щеше да стане неин любовник.

Все пак успя да се справи. Свали елегантната си рокля и се напъха в яркочервената роба с дълбоко деколте, изпълнена с презрение към себе си. Изведнъж желанието й да остане насаме с Хосе угасна. Изведнъж се почувства като едно от онези момичета — развалени, безсъвестни...

Тя вдигна бавно глава и видя, че Хосе я наблюдава. Очите му бяха станали почти черни и огънят във вените й лумна отново.

Тя знаеше, че онова, което се готвеше да извърши, е грях, но вече нямаше връщане назад. Хосе натъпка роклята й в чувалчето, което беше донесъл, метна го на рамото си и излезе от каретата. Когато хвана ръката на Селин, за да й помогне да слезе, тя отново усети тръпки. Той

имаше право — тя го желаше. Господи, как силно го желаше! Никога не беше преживявала подобно нещо. До днес изобщо не знаеше, че съществуват такива чувства... че любовното желание може да пламти с такава сила.

— Опитай се да промениш походката си — пошепна в ухото ѝ Хосе, докато вървяха по кея. В гласа му вибрираше смях. — Веднага се познава, че си изискана дама.

— Така са ме възпитавали! — изсъска в отговор тя.

Той я погледна втренчено и тя отново изпита чувството, че се разтапя. Какъв беше този мъж, та ѝ въздействаше толкова силно? Той вдигна ръка и я сложи на талията ѝ — както сигурно беше правил десетки пъти с уличниците. В гърдите ѝ лумна гняв.

— Веднага махнете ръката си! — изсъска ядно тя.

Мъжът се ухили.

— Не, милейди, няма да я махна. Правя това с всяка жена, която водя на кораба, и хората ми ще се учудят, ако днес се държа другояче.

Думите му я отрезвиха.

— Значи за вас не съм нищо друго, освен...

— Млъкни! — прекъсна я той и тъй като неволно бе повишил глас, побърза да се поправи: — Всичко, което е било преди теб, няма нищо общо с любовта. — Той направи кратък жест с глава, за да обърне вниманието ѝ върху жените, които се тълпяха в пристанището и носеха всички отличителни белези на своя занаят. — Ако исках това, щях да си взема някоя от тях. Нямаше да ми трябва кон, за да преследвам една изискана лейди в една не по-малко изискана карета. Нямаше да се мотая цял ден из пристанището с пламенната надежда, че въпреки категоричния си отказ тази лейди ще се върне при мен, защото чувства същото, което чувствам и аз. И нямаше да открадна тази червена рокля, за да я отведа незабелязано на кораба си. — Той помълча малко и изведнъж лицето му бе огряно от усмивка. — Всъщност ти как се казваш? Или трябва да те наричам само контеса Уексли?

Селин се обърна към него — наполовина примирена, но все още несигурна.

— Селин — отговори тихо тя.

Най-после бяха стигнали до могъщия четириимачтов галеон, командван от испанеца. На борда цареше трескава суетня и макар че

моряците се стараеха да не поглеждат към придружителката на капитана си, Селин усети жадните им погледи. Мъжете явно завиждаха на капитана си — не за Селин лично, а защото беше довел жена да сподели леглото му.

— Не позволявате ли на хората си да правят онова, което вие вършите съвсем естествено? — поиска да узнае тя, когато влязоха в капитанската каюта. Погледна плахо към леглото и отново излита страх. В каква игра се впуснала? Тя беше съпруга на граф и разполагаше с голямо богатство, което не ѝ позволяваше да търси удовлетворение и в любовта.

— Те ще си вземат своето, уверявам те — отговори Хосе и застана зад гърба ѝ. Ръцете му помилваха раменете ѝ, той сведе глава и целуна голото ѝ рамо. Селин потрепери от допира на горещите му устни. Меко, но непоколебимо той я обърна към себе си и я погледна. Обляно от светлината на залязващото слънце, което падаше през малкия прозорец на каютата, лицето ѝ беше като от най-фин порцелан. Ръцете на мъжа се заровиха в сложната ѝ прическа и започнаха да изваждат фуркетите един по един, докато буйната тъмна грива обгърна раменете ѝ. През цялото време погледът му не се откъсваше от нея. Огнените тъмни очи се потопиха дълбоко в нейните.

Ръцете му помилваха тила ѝ. Мекият натиск доближи лицето ѝ до неговото и той я изненада с целувка, непознавана досега. Когато езикът му се втурна смело между устните ѝ, Селин се отдръпна уплашено. Хосе се опита да раздели здраво стиснатите ѝ устни, но изведнъж отстъпи назад.

— По-късно — промърмори нежно той, опрял устни в ухото ѝ.

— Ще видиш колко е хубаво.

Ръцете му се плъзнаха от тила към гърба ѝ и тъй като нямаше търпение да се занимава с безбройните копченца и кукички, той дръпна роклята и я раздра по дължина. Селин въздъхна облекчено, когато отвратителната рокля се свлече на земята.

Хосе изпъшка с наслада и притисна до себе си прекрасното ѝ тяло. Изненадана от тази буйна нежност, Селин се скова за момент. Преди малко бе усетила желязната му хватка, а сега разбра, че цялото му тяло беше от стомана. Никога преди това не беше усещала толкова корави мускули. Дъхът ѝ се ускори.

Ръцете на Хосе потърсиха връзките на корсета и когато не ги намериха, разкъсаха корсета, както бяха постъпили с роклята. Фустите ѝ също станаха жертва на необузданата му страст. Погледът му жадно обходи съвършеното ѝ тяло... потопа се в безупречната ѝ голота.

Селин се разтрепери. Тя познаваше любовния акт само като хладно общуване. Чарлс никога не сваляше нощницата ѝ, само я вдигаше, за да може да се намести между краката ѝ. Тя също не го беше виждала гол. Всъщност изобщо нямаше представа как изглежда мъжкото тяло. Точно сега обаче нямаше възможност да мисли за това.

— Прегърни ме — поиска Хосе между две горещи целувки, с които настойчиво раздели устните ѝ и плъзна език между зъбите.

Селин се разтърсваше от студени и горещи тръпки. Никога преди това не беше целувана по този начин, но този път не се уплаши. Опитва се непохватно да отговори на целувките и докосна с върхчетата на пръстите си гърба му, все още покрит от ризата.

Хосе се отдръпна и я погледна с потъмнели от желание очи.

— Ти си омъжена жена — прошепна дрезгаво той, — но нямаш представа от любовта. Какво, по дяволите, прави мъжът ти с теб? Ръцете ли си държите?

Селин преглътна. Копнееше да разгадае тайната на собственото си желание и в същото време се боеше да го стори.

Хосе смъкна нетърпеливо ризата си, отвори панталона си, взе дясната ръка на Селин и я сложи между краката си. Тя попипа уголемения корав член и потрепери. Понечи да изтегли ръката си, но той не ѝ позволи.

— Престани да мислиш, Селин — прошепна дрезгаво той. — Вслушай се в повика на чувствата си.

Очите ѝ все още бяха изпълнени със страх и той ѝ се усмихна окуражително.

— О, Хосе — пошепна тя. За първи път произнасяше името му съзнателно. То звучеше едновременно чуждо и познато, но тя не намери време да се учуди на тази странна смесица, защото устните му отново завладяха устата ѝ. Езикът му се плъзна навътре, после той свали панталона си с нетърпеливо движение и я бутна към леглото.

Селин усещаше члена му да се трие в бедрата ѝ и много искаше да го огледа по-подробно, но Хосе не ѝ даде възможност да го стори.

Устните му се втурнаха да изследват шията ѝ, поиграха с гърдите ѝ, докато зърната им се втвърдиха, и се плъзнаха към корема.

Селин простена от удоволствие и зарови пръсти в косата му. Той се освободи от ръцете ѝ, хвана китките ѝ и ги вдигна над главата. След това се настани върху бедрата ѝ, но без да я притеснява с тежестта си.

Селин се почувства като пленница, но нямаше нищо по-сладостно от това пленничество. Тя освободи едната си ръка и предпазливо плъзна пръсти по твърдите му гърди... после се спусна надолу и обхвана коравата му мъжественост. Този път не се поколеба да го докосне, а се наслади на горещото, пулсиращо чувство, което я удари.

Хосе изпъшка, надигна се на колене и се свлече надолу. Едната му ръка продължи да стиска китките ѝ, докато другата се мушна между краката ѝ.

Селин въздъхна блажено и се отвори за него, доколкото беше възможно в тясното легло. Гъвкав като хищник, той плъзна цялото си тяло между разтворените ѝ крака. Тя извика тихо и сладостно, за да му напомни, че трябва да я вземе, но той не бързаше, макар да копнееше със същата сила за окончателното им сливане.

Пръстите му се заровиха още по-дълбоко в центъра на женствеността ѝ, докато най-сетне и той не издържа. Сведе тялото си върху нейното, сякаш искаше да я погребее под себе си. Тя усети мъжката му твърдост, която се плъзна търсещо между бедрата ѝ и без усилие намери отвора ѝ.

— Да — въздъхна доволно тя, когато той проникна в нея. — Да!

Стонът ѝ премина в недоволен вик, защото не го усети толкова дълбоко, колкото желаше. Разтвори краката си и буквално се метна срещу него.

Ритмичното движение в утробата ѝ и омагьосващият аромат на мъжественост, смесен с полъх на море, разпалиха още повече желанието ѝ. Понесе я вълната на страстта — все по-високо и по-високо, докато се разби във върха на невидима скала. Тя се вкопчи с нокти в гърба му и се притисна до него, за да запази неугасващ огъня в утробата си. Усети го отново в себе си, горещ и могъщ, уви крака около кръста му и изплака, когато усети как пламтящата страст постепенно угасна.

Отпусна се изтощено — усети тежестта му върху себе си и изпита непознавано досега блаженство. Когато той понечи да се отдели от нея, тя го задържа.

— Остани — прошепна безсилно.

— Много съм тежък за теб — възрази той.

Тя се засмя тихо, докато пръстите ѝ правеха пътечки в гъстата му черна коса.

— Не, Хосе, не си. Прекрасно е да те усещам. Това доказва, че си истински... че не съм те сънувала.

Той се опря на лакти, за да погледне в лицето ѝ.

— Можеш още много пъти да преживееш този сън.

Тя въздъхна, помилва гърба му и усети как той потрепери от болка.

— Ти си една дива котка — обвини я шеговито той и я целуна пламенно. — Издра ми гърба.

Селин го обгърна с две ръце.

— Твърде дълго се държах като питомна.

Тя хвърли поглед към гърба му и се стресна. Дълбоки кървави ивици се спускаха от раменете към кръста.

— Много съжалявам — пошепна съкрушено тя.

Той я помилва нежно.

— Не, Селин, не бива да съжаляваш. Онова, което преживяхме заедно, беше възхитително... неописуемо. То беше небе и ад едновременно, най-прекрасното, което ми се е случвало. Струваше си няколкото драскотини, уверявам те.

Той я целуна пламенно и за свое учудване Селин усети как в слабините ѝ отново пламна желание. Хосе го забеляза веднага и се изсмя доволно.

— Май съм събудил спяща лъвица — промърмори той и мъжествеността му се надигна за нов живот.

— Не ми се вярва, че утре ще пожелае да се прибера вкъщи — прошепна в ухото му тя.

— Никога не съм имал намерение да те пусна — отговори той, обърна се по гръб и вдигна Селин върху себе си, като че беше малко момиченце.

Косата ѝ падаше като буйна грива по белите рамене. Лицето ѝ беше отпуснато, от страха, който я измъчваше в началото, не беше

останала и следа. Тя милваше с две ръце силните му гърди и пиеше с очи красивите му черти. Беше ѝ много приятно да го гледа, докато той се движеше под нея. Мекото люлеене на кораба само засилваше удоволствието. Селин имаше чувството, че се носи на кон по вълните на океана. Хосе обхвана хълбоците ѝ, вдигна я и я сложи точно върху възбудената си мъжественост. Селин усети проникването му още по-дълбоко отпреди и простена сладостно. Ръцете му, корави като стомана и в същото време нежни като пролетен полъх, обхванаха здраво дупето ѝ, плъзнаха се бавно нагоре и принудиха тялото ѝ да падне върху неговото. Косматите му гърди се отриха в набъбналите зърна на гърдите ѝ, тласъците му станаха още по-мощни и двамата се устремиха към втория екстаз за тази вечер. В този момент Селин проумя, че времето, прекарано с Хосе, щеше да има последствия — последствия, които щяха да останат с нея до края на живота ѝ...

1

Атлантическият океан, 1784 година

Тя вдигна лице срещу вятъра, който нахлу устремно в дългата ѝ черна коса и я разроши като лъвска грива. Погледът ѝ се плъзна изпитателно към издутите платна на трипалубния линеен кораб от първи ред и спря за момент в наблюдателния кош, където младият матрос, определен да наблюдава хоризонта, повръщаше за пореден път. Момчето беше дошло на борда на „Адвенчър“ само преди три седмици. Очевидно това беше първото му пътуване по море, и то не доброволно, но и то щеше да свикне в люлеенето и друсането. Баща ѝ щеше да се погрижи за това.

— Лейди Моргана.

Гласът на първия офицер Сантяго Алварес я откъсна от нерадостните мисли. Тя се обърна към испанеца и сърцето ѝ неволно заби по-силно. Той беше първият чужденец, с когото се срещаше. Всички останали на кораба бяха англичани. Дори само заради това Алварес изглеждаше по-особен. За това допринасяше и външният му вид — едър и строен, със силни мускули, наситеночерна коса и остро изсечено лице, в което доминираха смарагдовозелените очи. Никога преди това Моргана не беше виждала толкова интензивно зелени очи — при това съвсем не изглеждаха котешки, а излъчваха завладяваща топлина, макар че поведението му отразяваше твърдостта и безкомпромисността на дългия живот в морето. Моргана знаеше, че първият офицер е строг, но справедлив. В отношенията си с нея той беше винаги спокоен, почти мек, а самото му присъствие будеше у младото, неопитно момиче копнежи, които му бяха непонятни.

Лицето ѝ изведнъж се озари от сърдечна усмивка и стана още по-красиво. Тя нямаше представа колко чувственост излъчваше при това извивката на устните ѝ... колко силно самообладание трябваше да има един мъж, за да не я грабне в обятията си и да я целуне.

— Какво има, сър? — попита тя с неосъзнато кокетство и очите ѝ светнаха.

Погледът на Моргана не убягна от вниманието на първия офицер. Въпреки това той побърза да прогони чувствата, които красотата ѝ будеше у него. Беше му достатъчно само да я зърне, за да запулсира кръвта в слабините му. Тя беше млада и невинна като неразцъфнала розова пъпка и всеки път, когато я видеше, Сантяго си пожелаваше именно той да доведе тази роза до първия ѝ цъфтеж и да разгърне сладкия ѝ аромат. Каква дръзка мисъл...

Защото той беше само един испанец, който беше използвал връзките на настойника си, за да започне работа в Англия. Тук го търпяха, но не го ценяха особено високо. И изобщо, отношението на англичаните към Испания в момента не беше много добро: все пак испанците не само се бяха сражавали на страната на Америка във войната за независимост, ами и бяха излезли победители, което Англия още не можеше да преодолее.

На всичкото отгоре Моргана беше дъщеря на капитана, а той беше английски благородник. Нито един човек на борда, камо ли пък испанец като Сантяго, нямаше право да прояви към нея нещо повече от симпатия. При това всички обичаха младата жена — и офицерите, и юнгите. Моргана Уингейт беше като светъл лъч за моряците... не само защото беше ослепително красива, но и защото веселият ѝ смях правеше жалкото съществуване на кораба на баща ѝ по-поносимо, защото тя беше наследила топлото и добро сърце на майка си.

— Лейди Моргана, мисля, че ще бъде по-добре да се преоблечете — проговори учтиво Сантяго. — Баща ви скоро ще излезе на палубата, а вие знаете, че не обича да се разхождате в моряшко облекло.

Моргана направи гримаса.

— Мразя роклите.

Сантяго неволно се засмя.

— Знам, милейди, но не би трябвало да провокирате ненужно лошото настроение на баща си.

Моргана въздъхна недоволно, после кимна примирено.

— Прав сте, сър, ще ида да се преоблека. — Погледът ѝ отново се устреми към наблюдателницата. — Свалете онова бедно дяволче, преди да си е изповръщало червата.

Сантяго вече познаваше достатъчно добре Моргана и не се учуди на не особено приличния израз. Вместо това вдигна поглед към коша и съжалително сви рамене.

— Нямам право, милейди. Заповед на баща ви. Били трябва да остане горе, докато се научи да се справя с морската болест.

Лицето на Моргана помрачня. Защо, по дяволите, баща ѝ беше толкова студен и корав човек? Ако не беше любовта ѝ към морето, сигурно никога вече нямаше да стъпи на кораба му.

— Свалете го, Алварес — нареди енергично тя. — Аз поемам отговорността.

Първият офицер се поколеба. Той се подчиняваше пряко на капитана. Заповед, която не идваше от него, всъщност не би трябвало да го интересува. Освен това той не беше от фаворитите на капитана — точно обратното. Граф Уексли не криеше, че не може да понася младия испанец. Изобщо не се бе зарадвал, когато непосредствено след войната — уж за подобряване на английско-испанските връзки — му изпратиха Сантяго Алварес за първи офицер, и оттогава търсеше начин да се отърве от него. Младият испанец отдавна се беше научил, че не трябва да дразни излишно капитана си.

От друга страна обаче Моргана беше дъщеря на капитана и тревогата ѝ за младия Били беше напълно оправдана. Ако оставеха момчето в коша, то със сигурност щеше да умре. Когато го изпратиха горе през нощта, вече беше загубило твърде много течности от постоянното повръщане, лицето му беше хлътнало, тялото му трепереше. Оттогава бяха минали часове и състоянието му със сигурност не се беше подобрило.

— Лейди Моргана... — опита се Сантяго въпреки това да възрази, но младата жена го прекъсна енергично:

— Свалете го веднага, иначе ще го направя сама.

Сантяго капитулира. Знаеше, че Моргана говори напълно сериозно. След кратко колебание махна заповеднически на двама едри, мускулести матроси.

— Свалете момчето от коша. — Той се обърна към единия и додаде: — Брандън, ти ще останеш горе.

— Тъй вярно, сър — изръмжаха мъжете и побързаха да изпълнят заповедта на първия офицер.

— Благодаря ви, сър — каза му шепнешком Моргана. — Знам какво рискувате.

Напротив, ти нямаш представа, рече си наум Сантяго, но от устата му излязоха съвсем други думи:

— Със сигурност не колкото вас, милейди.

Моргана вдигна рамене.

— Не вярвам баща ми да посмее да ме нашиба с камшик. — Погледът ѝ отново се устреми към коша, където единият матрос тъкмо бе натоварил малкия Били на рамото си като мокър чувал.

Моргана кимна доволно и напусна палубата с леки стъпки. Първият офицер беше напълно прав. Баща ѝ в никакъв случай не биваше да я вижда в това одеяние. Не понасяше да я гледа в черни шалвари и бяла риза, твърдеше, че приличала на омразен пират. Всъщност той мразеше целия свят.

Моргана не си спомняше някога да е видяла баща си да се засмее или поне да се усмихне. Нито веднъж не я бе целунал по бузата, не я беше дарил с нито една любезна дума. Вероятно все още се гневеше, че някога, преди почти деветнадесет години, жена му не го бе дарила със син и наследник на името му. Моргана си остана единственото дете на семейство Уингейт — още една причина граф Уексли да се гневи на съпругата си.

Докато обличаше една от омразните си рокли, Моргана се замисли за майка си.

„Ти си най-важното нещо в живота ми, спомен от най-прекрасните ми дни“ — казваше често Селин Уингейт, контеса Уексли — но само когато беше насаме с дъщеря си.

Какви ли са били тези прекрасни дни? — запита се Моргана. Не можеше да си представи, че някога родителите ѝ са живели щастливо. Възможно ли беше майка ѝ да е изпитала дори полъх от щастие редом с Чарлс Уингейт, този безчувствен, студен мъж?

Моргана чу гръмкия глас на баща си чак до каютата си и закопча, колкото можеше по-бързо, безбройните копченца на роклята си. Отдавна се беше научила да се облича и съблича сама, защото често пребиваваше на борда на „Адвенчър“, където нямаше камериерки и слугини. Пригответи се и побърза да излезе на палубата.

Граф Уексли се беше изправил като бог на отмъщението пред първия си офицер и крещеше така силно, че гласът му се чуваше чак до долната палуба. Моргана веднага разбра, че опасенията ѝ се бяха оправдали. Затова се запъти решително към двамата мъже.

— Аз издадох тази заповед, татко — обяви тя с твърд глас, без да я е грижа, че прекъсва капитана.

Граф Уексли се обърна към нея с разкривено от гняв лице.

— Как смееш да ме прекъсваш!? — изрева ядно той и отново се обърна към първия си офицер. — Е, какво, Алварес, толкова ли искахте понижение?

— Съвсем не, сър — отговори испанецът, знаейки, че Чарлс Уингейт очакваше от него именно такъв отговор.

Мускулчетата на лицето му потръпваха и Моргана повярва, че знаеше какво става в душата му. Той със сигурност съжаляваше, че е изпълнил заповедта ѝ. Но Сантяго мислеше за друго. Не съжаляваше ни най-малко, че беше заповядал на моряците да свалят Били от коша, но се ядосваше, че беше постъпил като несръчен глупак и бе дал на Чарлс Уингейт повода, който досега напразно беше търсил.

Сантяго стисна здраво зъби — с такава сила, че усети болка в челюстите. Познаваше дяволското огънче в очите на капитана. Шансът, който Сантяго неволно бе сложил в ръцете му, щеше да бъде използван с цялата възможна жестокост. Първият офицер осъзна, че в момента ставаше въпрос за живота му. Чарлс Уингейт можеше да изтълкува поведението му като бунт, а наказанието за бунт беше смърт.

— Като капитан на този кораб аз имам всички пълномощия незабавно да ви предявя обвинение и да ви осъдя — проговори ледено граф Уексли. — Мога да ви обеса — надявам се, че това ви е ясно. — Без да чака отговора на първия си офицер, той продължи с жестоко наслаждение: — Но съм решен още веднъж да загърбя правото и да проявя снизхождение. Ще оценя постъпката ви не като бунт, а само като всяване на смут сред екипажа и ще ви накажа с пет дузини удари с камшик.

Сантяго едва не извика. Наказанието беше прекалено жестоко дори за истински бунт. Обикновено подобни простъпки се наказваха с три дузини удари.

Моргана също знаеше това, макар че не беше добре запозната с морското право. Ужасена от жестокостта на баща си, тя побърза да се намеси.

— Не бива да правиш това, татко! — извика с треперещ глас тя. — Ако искаш да накажеш някого, трябва да бичуваш мен! Аз дадох заповедта.

Чарлс Уингейт се направи, че не е чул възраженията на Моргана. Студеният му, непоколебим поглед беше впит в лицето на Сантяго.

— Шест дузини — увеличи наказанието той. — И за това трябва да благодарите на дъщеря ми. — Той махна на двама яки матроси. — Наказанието да се изпълни веднага, но бих искал да ви осигуря и компания, Алварес. — Очите му потърсиха в множеството едно точно определено лице... бледо, напълно изпито. — Ти си напуснал поста си без мое позволение. Това се тълкува като отказ за изпълнение на капитанска заповед, но аз искам да разбереш, че не съм толкова коравосърдечен. За наказание ще получиш само две дузини удари с камшик.

Момчето, което беше на шестнайсет или най-много на седемнайсет години, изплака и падна на колене.

— Не! — изхълца то и умолително вдигна ръце. — Моля ви, сър, недейте!

Чарлс Уингейт хвърли хладен поглед към плачещото момче и махна заповеднически. Двама едри матроси сграбчиха Били и го повлякоха към главната палуба.

По заповед на Чарлс Уингейт лоцманът наду свирката си и сигналът на барабана свика всички моряци на палубата. Офицерите облякоха служебните си костюми и препасаха сабите си. Пред тях застанаха подофицерите и помощниците.

Моргана се взираше с парещи от болка очи в Сантяго, което стоеше с неподвижно лице. Нещастният Били отново започна да повръща, което този път се дължеше по-скоро на страха, отколкото на морската болест.

Младата жена беше като парализирана от ужас. Знаеше, че обикновено наказанията се изпълняват към единадесет сутринта, и разчиташе, че ще има време да усмири баща си. Изведнъж се оказа, че я бяха лишили от този шанс. Въпреки това тя беше твърдо решена да предотврати това безсмислено бичуване — с всички средства.

— Е, имате ли да кажете нещо за свое оправдание? — попита Чарлс Уингейт, обърнат към двамата осъдени, които стояха пред него, охранявани от четирима силни моряци. Сантяго само поклати глава, докато Били продължаваше да хълца неудържимо.

— Съблечете ги! — заповяда капитанът.

Първият офицер сам свали униформения си жакет и ризата си, ала момчето се разкрещя като безумно, когато морякът смъкна ризата от гърба му.

— Вържете ги! — изкомандва Чарлс Уингейт и Моргана остана с чувството, че в гласа му имаше радост. Лицето му също беше необичайно ведро.

Двама моряци завлякоха Били до парапета и вързаха ръцете му за една греда. Момчето нададе жални викове за помощ, но капитанът изобщо не се трогна. Точно обратното, той явно се наслаждаваше на страха на хлапака. Другите двама моряци завързаха Сантяго за втората греда, като се отнесоха към него с по-голямо внимание — като към първи офицер.

— Завързани са, сър — доложи един от моряците.

— Не бива да правиш това, татко! — Моргана направи последен опит да спре изтезанието. Говореше съвсем тихо, за да не изложи капитана пред екипажа му. — Все още можеш да кажеш, че само си искал да ги уплашиш. Моля те, татко. Алварес е офицер. Нямах право да го излагаш на подобно унижение.

Все едно че говореше на стена. Широко разкрячен, с доволно изражение, Чарлс Уингейт стоеше в средата на палубата и гледаше към двамата вързани на гредите. Макар че не беше превишил правата си на капитан, публичното бичуване на един офицер беше нещо непознато досега в британската флота.

Моргана застана плътно пред баща си и го погледна умолително.

— Моля те, татко, не го прави!

Студеният му поглед я прониза.

— Върви под палубата, Моргана. Бичуването не е гледка за една млада дама.

Решена да се бори, девойката скръсти ръце пред гърдите си.

— Ще остана. Може би ще успея да ти попреча да бичуваш до смърт двама невинни.

— Не са невинни — възрази с корав глас баща ѝ. — А що се отнася до ранга на Алварес — този нагъл испанец твърде дълго време беше офицер. — Той помълча малко и нареди със строг глас: — Махни се най-после оттук, Моргана.

Тя не се помръдна от мястото си.

Чарлс Уингейт присви очи, после равнодушно вдигна рамене.

— Е, добре. Знам, че много скоро ще си отидеш доброволно, защото няма да понесеш гледката.

Той обърна гръб на дъщеря си и прочете съответния откъс от морското право, при което всички присъстващи почтително свалиха шапки. След това се обърна към двамата помощници, които вече бяха готови:

— Изпълнете дълга си.

Мъжете свалиха от коланите си тежките моряшки камшици, направени от девет здрави въжета.

Грозният плясък прониза Моргана до кости. Макар да знаеше, че наказанията с камшик бяха част от ежедневието на баща ѝ, тя никога досега не беше присъствала на бичуване.

Първият удар остави по гърбовете на двамата осъдени по девет пурпурночервени ивици. Сантяго го понесе, без да издаде звук, но Били изрева от болка. Отново се чу злокобното плющене. Следващите удари се връзваха все по-дълбоко в кожата на нещастниците и оставяха кървящи рани — три пъти, четири пъти, пет пъти. Във виковете на момчето вече нямаше нищо човешко, но от устните на Сантяго не бе излязъл нито стон.

Моргана виждаше очите му и четеше в тях омраза, но и решителност. Той нямаше да вика — колкото и страшни да бяха ударите.

По лицето на Моргана потекоха сълзи. Имаше чувството, че няма да понесе това безсмислено мъчение нито секунда повече. Вкопчи се с две ръце в жакета на баща си и го раздруса с безмерно отчаяние.

— Трябва да сложиш край на това! — изплака тя. — Моля те, татко!

Той я оттласна от себе си като досадно насекомо.

— Щом не можеш да гледаш повече, махни се.

След дванадесетия удар от гърдите на Сантяго се изтръгна първият, едва чут стон. Били загуби съзнание. Чарлс Уингейт вдигна ръка и двамата палачи спряха.

Моргана затаи дъх. Може би баща ѝ все пак щеше да се смили над изтезаваните? Ала Чарлс Уингейт извика:

— Събудете го! Трябва да знае какво му правят!

Един моряк загреба морска вода с голяма дървена кофа и я изсипа върху окървавения гръб на момчето. То нададе болезнен вик и разтърси глава.

Моргана усети как в гърлото ѝ се надигна гадене. Солената вода сигурно беше опарила като огън отворените рани.

— Продължавайте! — заповяда капитанът и сега вече Моргана не издържа.

Когато двамата палачи замахнаха с камшиците си, тя се втурна към перилата и застана с разперени ръце пред двамата нещастници. Моряците едва успяха да отклонят камшиците си.

— Престанете! Веднага! — изкрещя заповеднически тя.

Възхитен шепот премина през редиците на мъжете.

— Моргана! — Гласът на баща ѝ отекна над палубата. — Онова, което вършиш, граничи с бунт.

Тя се обърна към него с гневно святкащи очи.

— И какво от това? Няма да допусна да измъчват ненужно тези двама невинни! Аз дадох заповед да свалят момчето и щом ти трябва жертва, можеш да накажеш мен.

Моргана знаеше много добре, че с тази си постъпка поставя баща си в много неудобно положение. Той беше капитан на кораба и ако отстъпеше пред дъщеря си, можеше да рискува да загуби уважението на хората си.

— Махни се оттам, Моргана! — нареди строго Чарлс Уингейт.

— Ще сложиш ли край на това недостойно наказание? — попита в отговор тя.

Капитанът поклати глава.

— Не. Двамата бяха осъдени за всяване на смут сред екипажа и отказ да изпълнят заповедта ми и трябва да получат наказанието си. — Той помълча малко и добави: — Но за да ти докажа, че не съм чудовище, намалявам наказанието наполовина. — Той махна заповеднически на моряците, които се занимаваха с Били. — Отвържете момчето. Вече си получи дванадесетте удара. Ударете още две дузини на Алварес.

Моргана пое дълбоко дъх. Съзнаваше, че е постигнала много, но мисълта, че първият офицер ще получи още двадесет и четири жестоки удара с камшик, ѝ причиняваше гадене. С ъгълчето на окото си отбеляза как двамата помощници отнесоха Били под палубата, а застаналият до нея палач плъзна опашатия камшик по ръката си, сякаш гореше от нетърпение да продължи бичуването. Моргана видя капките кръв по гредите, хвърли изпитателен поглед към помощника и се убеди

в нещо, което отдавна подозираше: Дейвид Хауърд беше от хората, които не обичаха Сантяго... и дори го мразеха. От него не можеше да се очаква милост. Тя се приближи до баща си и този път не постави изискване, а произнесе пламенна молба, подбирайки думите си много внимателно:

— Татко, умолявам ви, покажете на всички присъстващи тук, че имате добро сърце, и отменете наказанието на Алварес.

Моргана видя, че баща ѝ се бореше със себе си, а погледът в студените му очи ѝ показва повече от ясно, че той се колебаеше не защото се боеше да не загуби уважението на хората си с една проява на снизходителност. Не, той се колебаеше, защото изпитваше дълбоко удоволствие да причинява болка на другите и сега искаше да се наслади на могъществото си.

Чарлс Уингейт огледа палубата и махна на един широкоплещест помощник-офицер.

— Янг, назначавам ви за първи офицер. Заповедта влиза в сила веднага. Алварес ще върши вашата работа. — Той даде знак на Хауърд и помощникът се подчини незабавно, макар и с видимо неудоволствие. Той прибра камшика си, а двамата моряци развързаха Сантяго. Бившият първи офицер се свлече на колене, но веднага се овладя и се изправи. Залюля се като дърво на вятъра, но успя да се задържи на крака.

— Наказанието се променя — продължи Чарлс Уингейт. — Алварес, трябва да изстържете палубата — веднага. Останалите да вървят да си вършат работата.

С тези думи той обърна гръб на екипажа и се загледа към морето.

Моргана пое дълбоко дъх. Не беше очаквала, че ще успее да спаси двамата осъдени.

— Благодаря ви.

Шепотът я накара да се обърне. Без да съзнава какво прави, тя докосна ръката на Сантяго.

— Много съжалявам — пошепна тихо тя. — Всичко това стана по моя вина.

Сантяго поклати глава.

— За него това беше благоприятен повод да се разправи с мен. Отдавна търсеше причина да ме лиши от офицерския ми ранг и да ме накаже.

— Хайде, Алварес, на колене и почвай да стържеш палубата! — заповяда новоизбраният първи офицер Янг. И той беше от хората, които не обичаха Сантяго и с радост щяха да го тормозят.

Моргана го удостои с гневен поглед.

— Първо трябва да се погрижат за раните му.

— Капитанът каза, че палубата трябва да бъде почистена веднага. — Янг се ухили безсрамно. — Няколкото драскотини на гърба му ще бъдат нищо в сравнение с разранените колене, които ще ви покаже довечера.

— Погрижете се за Били, милейди — помоли Сантяго. — Той е много по-зле и...

Той не успя да довърши изречението, защото Янг му нанесе силен удар в коленете, който го свали на дъските.

— Хайде, Алварес, на работа! — заповяда първият офицер.

Моргана стисна юмруци в безсилен гняв, съзнавайки, че нямаше право да се намеси. С прекъсването на бичуването беше постигнала много повече, отколкото се надяваше.

Тя хвърли към Сантяго последен, изпълнен с болка поглед и слезе под палубата, в голямата каюта за екипажа, където малкият Били лежеше по корем в койката си и хълцаше. Корабният лекар, който през повечето време беше пиян, беше покрил изранения му гръб с чиста бяла кърпа.

— Този и без това няма да доживее края на плаването — изръмжа той, без да поглежда Моргана, и напусна каютата с тежки стъпки.

Младата жена пристъпи към тясната койка, където лежеше Били, и нежно помилва дългата му тъмна коса. Момчето скочи уплашено и тя видя почти детско лице с огромни сини очи, които плуваха в сълзи. Затрогваща гледка.

— Не се страхувай — прошепна ободрително тя. — Ще ти помогна.

— Но вие... вече го направихте, милейди — отговори с пресекващ глас Били.

— Не така, както исках — възрази тъжно тя. Отметна предпазливо кърпата и огледа с ужас жестоките рани, които камшикът беше нанесъл на слабичкия момчешки гръб.

Без да се бави, тя отиде в каютата си, извади мехлема, който майка ѝ произвеждаше по стара семейна рецепта, и се върна да намаже раните на Били.

При всяко докосване момчето се гърчеше и стенеше, но накрая заспа от изтощение. Моргана го покри грижливо с кърпата и се върна на палубата. Не се наложи да търси дълго Сантяго. Кървавата следа я отведе право при него.

Той се влачеше на колене по коравите дъски и ги обработваше с помощта на каменно стъргало и кофа солена вода. Кървавите следи показваха, че коленете му са вече разранени. Сигурно съприкосновението с остатъците от морската вода му причиняваше адски болки. На всичкото отгоре не му бяха позволили да облече ризата си и яркото обедно слънце, което днес за първи път беше пробило облаците, гореше гърба му. Първите рани, оставени от камшика, вече се възпаляваха.

— О, Сантяго — пошепна с болка Моргана и дори не забеляза, че за първи път го бе нарекла с името му. Той я погледна мълчаливо със зачервените си очи и продължи да работи. Без да се бави, Моргана му обърна гръб и се запъти с решителни стъпки към баща си, който стоеше до руля и бе проследил внимателно срещата ѝ със Сантяго.

— Татко, позволете ми да се погрижа за раните на Алварес — помоли тихо тя.

Лицето на капитана остана твърдо като камък.

— След като изстърже палубата, можеш да се погрижиш за него, щом искаш — но не преди това.

Моргана стисна ръце в юмруци и направи последен опит да го умилови — и да не дава воля на гнева си.

— Слънцето изгаря кожата му, раните се възпаляват. Той ще умре, татко.

Чарлс Уингейт кимна и се обърна към Джон Янг.

— Охладете Алварес.

— Тъй вярно, сър — отговори почти весело новият първи офицер.

Моргана го проследи с поглед, докато с ужас осъзна какво имаше предвид баща ѝ.

— Не! — изпищя тя и се хвърли към Янг, но zakъсна. Докато стигне до него, той вече беше изсипал голяма кофа морска вода върху

главата на Сантяго. Испанецът простена от болка. При това страшното тепърва предстоеше: слънцето щеше бързо да изсуши мократа кожа, солта щеше да остане в раните и да му причини адски болки.

Моргана се приведе към измъчения мъж и нежно помилва мократа черна коса. Сантяго отново вдигна поглед към нея — видимо благодарен за малката милост. Напрегна последните си сили и продължи да стърже палубата, но Моргана вече не се отдели от него. Тялото ѝ щеше да го предпази от парещото слънце.

Когато слънцето залезе, Сантяго свърши работата си, но вече не беше в състояние да се изправи на краката си. Двама моряци трябваше да го отнесат долу. Корабният лекар предложи да се погрижи за раните му, но Моргана го отпрати.

— Аз ще го лекувам. Отнесете го в моята каюта — заповяда тя.

Мъжете се поколебаха, но не посмяха да възразят.

— Пак ме... излагате на опасност — произнесе с мъка Сантяго, когато остана насаме с Моргана.

— Имате нужда от почивка — отговори решително тя и се зае да маже раните му с майчиния си мехлем.

Сантяго въздъхна тихо и тя бързо отдръпна ръката си.

— Много ли ви боли? — В гласа ѝ звучеше нежна загриженост.

Той поклати глава.

— Мехлемът е приятно хладен, а вашите ръце са меки като перца. — Устата му се изкриви в усмивка. — Днес изтърпях много по-страшни неща.

— По моя вина — допълни горчиво Моргана. Изпитваше огромно чувство за вина, че Сантяго беше наказан заради нея — той и Били. Вероятно за всички щеше да бъде по-добре, ако момчето си беше останало в наблюдателницата. Морската болест не беше толкова страшна като бичуването. А Сантяго нямаше да работи като роб и щеше да си остане първи офицер...

Меко докосване по лицето изтръгна Моргана от мрачните мисли. Тя се извърна уплашено и неволно отстъпи крачка назад — не защото меката милувка ѝ беше неприятна, а защото се стресна от силната реакция на тялото си. Трябваше да положи усилие, за да укроти интензивното вибриране в себе си.

— Вече ви казах — за него това беше благоприятен повод да ме накаже. — Дълбокият глас на Сантяго накара кръвта ѝ да закипи.

Трябваше да се съсредоточи, за да може да следи думите му. — Откакто за първи път стъпих на борда на кораба му преди година, той търси поводи да се разправи с мен.

— Толкова по-лошо е, че му дадох този повод, макар и неволно — отвърна Моргана и се учуди, че гласът ѝ звучеше както винаги, без да издава бурята от чувства, която беше предизвикало докосването на Сантяго. След кратко колебание тя продължи да маже раните му с мехлема, после се погрижи и за изранените колене. При това се стараяше да не го поглежда в лицето.

— Вие сте знаели какво ви очаква и въпреки това изпълнихте заповедта ми — пошепна укорително тя.

Сантяго въздъхна.

— Очаквах наказание, но не допусках, че ще нареди да ме бичуват публично.

— Беше ужасно — въздъхна Моргана и импулсивно помилва гъстата му черна коса — както беше сторила на палубата, но този път много по-нежно.

Сантяго задържа ръката ѝ.

— Не бива да правите това, милейди — промълви той и гласът му изведнъж пресипна. — Аз съм мъж и... — Той помълча малко и изведнъж се усмихна. — Ти дори не подозираш за какво говоря, нали?

Моргана разбра, че последните думи бяха казани с много интимен тон, и се смути още повече. Първоначално не искаше нищо друго, освен да се погрижи за раните му, а сега с нея ставаше нещо, което не познаваше... и никога не беше усещала. Осъзна го още по-силно, когато той докосна лицето ѝ.

Сантяго отдавна бе пуснал ръката ѝ, но тя все още усещаше натиска на пръстите му. Мястото, където я бе докоснал, пареше като огън.

— Ще си вървя — прошепна той и с мъка се изправи на крака. Когато стъпи на краката си, коленете му едва издържаха тежестта.

Моргана понечи да му помогне, но не посмя да го докосне. През последните минути с нея беше станало нещо, но тя не знаеше какво.

— Сантяго, какво беше това... искам да кажа... — Тя не посмя да довърши.

Той се обърна предпазливо, за да не си причинява ненужни болки. Протегна бавно ръка, улови десницата на Моргана и я притегли

към себе си.

— Днес ти спаси живота ми — пошепна в ухото ѝ той.

Моргана затрепери с цялото си тяло. Близостта на този мъж я обърка напълно. Тя вдъхна дълбоко тръпчивия му мъжки аромат, който се смесваше по възбуждащ начин с приятния, добре познат мирис на мехлема, с който бе намазала раните му.

— Не, Сантяго — отговори с треперещ глас тя. — Аз не те спасих, аз изложих живота ти на смъртна опасност. Заради мен те изтезваха жестоко и не знам как да...

Тя не успя да довърши, защото в този момент той се наведе към нея и впи устни в нейните. В първите секунди Моргана се скова в ръцете му, но след това напрежението изчезна. Устата върху нейната беше топла и мека. Това беше първата ѝ целувка и тя беше съвсем различна от онова, което си беше представяла. Но не само устните им се докосваха. Тя усети как той изведнъж отвори уста и меко, но категорично я принуди да направи същото. Езикът му се плъзна игриво и търсецо в устата ѝ. В първия момент тя се уплаши и понечи да се отдръпне, но ръката му я задържа. С другата си ръка той помилва внимателно гърдите ѝ.

Моргана не беше съвсем сигурна дали да хареса или да се уплаши от онова, което ставаше с нея. Тялото ѝ запламтя, едновременно с това обаче ръката на Сантяго, която внезапно се мушна между краката ѝ, я стресна. Тя отново се опита да се отдръпне.

Сантяго го забеляза и избухна в тих смях.

— Не се бой, Моргана, в момента не съм способен на повече.

Устните му се плъзнаха нежно по бузата ѝ и отново намериха устата ѝ. Тя се отговори с готовност за целувката му и дори изпита известна наслада от ръката, която милваше бедрата ѝ.

— Много ми се иска да бях в малко по-добро състояние — прошепна дрезгаво Сантяго съвсем близо до ухото ѝ. — Тогава щях да ти покажа колко прекрасна е любовта.

Той се отдели от нея и тя забеляза потръпващите мускулчета на лицето му.

— Само да можех да облекча болките ти — прошепна едва чуто тя, опитвайки се да овладее треперенето на тялото си. Какво беше станало с нея? Защо копнееше за още милувки?

— Цялото ми тяло е една голяма болка — отговори Сантяго. — Но нежните ти ръце вече извършиха чудо. — Той очерта контурите на брадичката ѝ е връхчетата на пръстите си. — Един ден ще довършим онова, което започнахме днес.

Моргана не можа да се овладее. Вдигна колебливо ръка и докосна черните, леко накъдрени косъмчета на гърдите му.

— Сантяго, баща ми... — започна тя.

Той зарови пръсти в гъстата ѝ черна коса.

— Не се тревожи. Баща ти никога вече няма да има възможност да ми стори зло. — Целуна я за последен път и добави: — Ще се видим отново, Моргана, обещавам ти. — С тези думи я пусна, обърна се и напусна кабината.

— Сантяго! — Моргана се опита да го върне, но той не реагира и тя изтича след него, без да се замисля. Не го беше настигнала, когато той погледна през рамо. В очите му изведнъж светна строгост.

— Върни се! — заповяда остро той.

Стресната от този рязък тон, Моргана се закова на място. Но веднага разбра защо той се държеше така... защо трябваше да се държи така. Ако баща ѝ заподозреше какво се бе случило...

— Върни се веднага — повтори той, хвана ръката ѝ и я поведе обратно към каютата ѝ. Едва там погледът му отново омекна.

— Ще дойда да те взема, обещавам ти — изрече твърдо той и обхвана лицето ѝ с две ръце. После изведнъж я пусна, гласът му отново стана твърд и непоколебим. — Също така обещавам, че баща ти ще се кае за това, което ми стори днес. — Моргана откри в лицето му болка, която не беше причинена от раните. — Може би след това вече няма да ме искаш, но аз ще поема този риск.

В сърцето ѝ се събуди страх. През последния час беше преживяла твърде много. Нежността на Сантяго, внезапната омраза в очите му... Тя протегна ръка да го докосне — да върне нежния, изпълнен с любов мъж от преди малко. Но той вече не беше същият.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Сантяго...

Той се обърна рязко и потрепери от болка. Тръгна към изхода, без да се обърне още веднъж. Моргана въздъхна тихо, затвори вратата на каютата, съблече се бавно и се пхна в леглото. Все още усещаше

устните му върху своите — горещ, тръпнещ спомен. Мъжественото мускулесто тяло, меките косъмчета на гърдите...

Тя затвори очи и си пожела да е вече утре, за да може да го види отново — макар и само отдалече. Скоро заспа дълбоко със сладкия спомен за нежността на Сантяго.

Бившият първи офицер излезе на палубата. Към физическата болка се бе прибавил и сърдечен копнеж. Младият испанец беше недоволен от себе си. Досега любовта беше чисто физическо удоволствие, в което сърцето не вземаше участие. Този път обаче беше друго.

Естествено той искаше да притежава Моргана, да се потопи дълбоко в сладката ѝ женственост. Но това не беше всичко. Той искаше повече... искаше сърцето ѝ, искаше да чуе, че и тя го обича.

— По дяволите — промърмори той. Точно сега не беше време да мисли за любов!

Ала споменът за топлото тяло на Моргана в обятията му не го напускаше. Все още усещаше сладките ѝ устни върху своите и мисълта, че няма да я види седмици или дори месеци... а може би и никога вече, беше много по-болезнена от изранения гръб и одраните колене. От друга страна обаче, той нямаше да изтърпи живота на този прокълнат кораб нито ден повече. Досега понасяше несгодите, без да се оплаква — несправедливостта на капитана, отчасти откритата, отчасти тайна враждебност на екипажа, дори неоправданите дисциплинарни мерки, които Уингейт бе предприел срещу него, когато корабът бе нападат от пирати и капитанът реши, че младият испанец не е проявил нужната решителност в бол... Всъщност Уингейт изобщо не можеше да прецени дали Сантяго е щадил противниците си или не, защото веднага след началото на битката се бе оттеглил в каютата си. Но в хаоса това беше останало незабелязано за офицерите и моряците. Впрочем самото оцеляване на Сантяго беше дало повод на Уингейт да го накаже — независимо от факта, че той беше спасил живота на втория офицер.

Въпреки това Сантяго не се оплакваше... дори не помисляше да се оплаква, но унижението, което изтърпя днес, преля чашата.

Сантяго се качи на горната палуба и се огледа предпазливо. Офицерът, който беше на вахта, Джак Нортън, разговаряше с моряка на руля. Без да изпуска от очи двамата мъже, испанецът се запъти към

спасителните лодки. Опитният му поглед веднага се спря на баркаса. С този здрав съд имаше всички шансове да стигне до Испания. За съжаление баркасът беше твърде голям и той не можеше да го спусне на вода сам. Повече изгледи за успех имаше с жига, сравнително тясна, малка лодка, която всъщност трябваше да бъде на разположение на капитана. Тя беше пригодена за къси разстояния, но не и за дълго плаване и Сантяго потръпна при мисълта какво щеше да стане, ако попаднеше в буря.

— Сър...

Тихият, плах глас зад гърба му го стресна. Зад него беше застанал Били Кенридж.

— Сър — повтори плахо момчето, — много ли ви боли гърбът? Сантяго кимна кратко и посочи с глава към входа за каютите.

— Върви да спиш.

Били преглътна. Първият му импулс беше да се подчини незабавно, но споменът за онова, което беше изстрадал днес, го спря.

— Сър, ако аз... ако сега скоча през борда... ще имам ли шанс? — попита той, без да смее да погледне бившия офицер в лицето.

— Единственият ти шанс е да те изядат акулите — отговори грубо Сантяго. Протегна ръка и стисна в желязна хватка тила на момчето, което простена от болка. — Радвай се, че го каза на мен, защото ще забравя веднага глупавия ти въпрос. — Погледът му стана леден. — Предупреждавам те, Били, никога не повтаряй тези думи пред друг от екипажа. Фактът, че мислиш такива неща, ще ти донесе много повече от дузина удари с камшик.

Били се разтрепери с цялото си тяло и когато Сантяго рязко го пусна, едва не се строполи на дъските.

— Изчезвай най-сетне — заповяда тихо испанецът. Не искаше нито морякът на руля, нито вторият офицер да ги чуят.

Били се подчини и закрачи със сведена глава към отвора. Там се обърна още веднъж и проследи с поглед Сантяго, който се облегна странишком на релинга, за да не натоварва ранения си гръб, като през цялото време не откъсваше очи от жига. В този момент Били осъзна, че другарят му по съдба имаше същите мисли като него. Сантяго Алварес беше решил да дезертира.

Били се опита да се пребори със себе си... и преди всичко със страха от бившия си началник. Накрая желанието му да се спаси от

страшния кораб надделя.

— Сър, вземете ме със себе си, моля ви.

Сантяго се обърна гневно, стреснат повторно от плахия глас на момчето. Очите му светнаха заплашително на лунната светлина и младият моряк неволно отстъпи крачка назад.

— Моля ви, сър — проплака тихо той.

Сантяго протегна ръка, сграбчи момчето за яката и го дръпна толкова близо до себе си, че топлият му дъх опари кожата на лицето му. Били затвори очи, защото не можеше да понася повече гневния поглед на испанеца.

— Кой те е изпратил? — изсъска Сантяго.

Били отвори смаяно очи и енергично заклати глава. Устните му трепереха. Беше сигурен, че Алварес няма да повярва в уверенията му.

— Никой, сър — заекна той. — Кълна ви се, че аз... бях излязъл на палубата, защото не можех да спя от болки и... когато преди малко ме отпратихте... обърнах се още веднъж и си помислих... Вие стояхте толкова близо до жига, че аз... че вие мислите също като мен...

Сантяго го блъсна с такава сила, че момчето се олюля и едва не падна.

— Изчезвай — заповяда сърдито той.

Но Били събра всичките си сили и поклати глава.

— Умолявам ви, сър, вземете ме с вас.

— Какво правите тук, вие двамата? — прозвуча внезапно строгият глас на втория офицер Джак Нортън.

Сантяго се обърна и в този момент Нортън го позна. Бдителният му поглед веднага се насочи към жига. Явно не му беше трудно да си извади заключения от видяното.

— Вървете да спите, Сантяго — посъветва го приятелски той и се обърна към Били: — Това важи и за теб. — Когато момчето се поколеба, той добави рязко: — Тръгвай, иначе ще докладвам за теб!

Били увеси нос и закрачи послушно към отвора, когато изведнъж бе задържан.

— Остани — изрече Сантяго, без да го погледне.

— Какво беше това? — попита ядосано Нортън. — Да не искате още веднъж да го вържат за гредата? Малко ли му бяха дванадесет удара е камшик?

Сантяго го измери с непроницаем поглед.

— Джак, вие ми дължите нещо — проговори след малко той.

Нортън го погледна с разширени от ужас очи.

— А аз се надявах, че съм ви срещнал тук случайно. — Той поклати глава. — Онова, което възнамерявате, е лудост. Ако капитанът ви залови, ще ви одере кожата.

Сантяго вдигна равнодушно рамене.

— Той ще намери начин да ме убие и ако остана на борда. Както видяхте, тази сутрин не се поколеба да ме бичува публично, макар че съм офицер.

— В моите очи все още сте офицер — промърмори Нортън и го погледна настойчиво. — Помислете, моля ви. Все още можете да се върнете долу, да си легнете и никой няма да узнае какво се е случило тази нощ.

Сантяго помисли за Моргана, която сигурно копнееше да го види отново още утре. Мисълта беше примамлива... много по-приятна, отколкото да прекара тази и следващите нощи в крехкия жиг — да остане в морето няколко седмици или, при неблагоприятно развитие на нещата, дори месеци. В непрекъснато очакване да го заловят и екзекутират.

От друга страна — да бъде понижен от първи офицер в чистач на палубата, да го бичуват пред целия екипаж, цял следобед да стърже дебелия дъски, да изтърпи целия този позор...

— Решението ми е твърдо — заяви спокойно той.

Нортън кимна примирено.

— Е, добре. Ще ви помогна да избягате, макар че рискувам живота си. Но ако не бяхте вие, сега нямаш да съм жив. — Той посочи с глава към Били, който ги наблюдаваше с плаха надежда. — Нека поне момчето остане тук. То само ще ви пречи.

Сантяго се обърна към Били, който неволно отстъпи крачка назад. Трябваше отново да го хване за яката и да го дръпне към себе си.

— Ясно ли ти е какво рискуваш? — попита спокойно той.

Били преглътна.

— Ние с вас ще дезертираме. За това се полага смъртно наказание. — Гласът му трепереше. В момента не знаеше от какво да се страхува повече — от строгия, непоколебим испанец или от бруталния капитан, който беше превърнал живота му в ад.

Сантяго кимна.

— Много правилно, Били. Ако ни хванат, ще ни окачат на голямата мачта — ако имаме късмет. Ако не стане така — а това е много по-вероятно, — ще ни оковат във вериги и ще ни откарат в Англия. Там ще ни бичуват пред цялата флота. Ще получим по сто, а може би и по двеста удара — наказание, което със сигурност няма да преживеем... ще дойде момент, когато ще се молим да ни убият, за да ни спестят страшните мъки.

Сантяго преувеличаваше съзнателно. Беше му ясно, че Чарлс Уингейт нямаше да си направи труда да откара дезертъорите в Англия. Той щеше да ги осъди и да ги обеси... но преди това щеше да ги изтезава. Точно затова Били трябваше да знае какво го очаква. Момчето трябваше да е наясно с какво се захваща и какво рискува.

Лицето на Били, обляно от лунната светлина, стана призрачно бяло. Сантяго схвана тази реакция като отговор, пусна рязко момчето и се обърна към Нортън.

— Помогнете ми да пусна жига на вода. — Той хвърли кратък поглед през рамо. — Момчето няма да ни предаде.

Нортън избухна в горчиво смях.

— Трябва само някой да го заплаши с камшика. Мога със сигурност да твърдя, че утре ще бъде последният ден на живота ми.

— Моля ви, сър — обади се с треперещ глас Били. — Искам да дойда с вас, моля ви.

Сантяго се обърна изненадано към него. По лицето на Били се четеше нещо като решителност.

— Сигурен ли си? — попита само той.

— Съвсем сигурен, сър.

Сантяго кимна, обърна се към втория офицер и без предупреждение му нанесе силен удар в брадичката. Джак Нортън се строполи на дъските като отсечено дърво. Сантяго намери няколко тънки въжета, коленичи пред Нортън, опитвайки се да игнорира парещата болка в краката си, и върза ръцете му на гърба. След това стегна краката му, накрая откъсна парцал от ризата си и я натъпка в устата му.

Били го гледаше, без да разбира. Знаеше, че Сантяго Алварес е корав мъж, но не беше очаквал от него такава бруталност. Досега Били беше на мнение, че Сантяго Алварес и Джак Нортън са почти приятели

— доколкото изобщо беше възможно приятелство между испанец и англичанин.

— Защо направихте това? — попита той, когато най-сетне си възвърна дар слово.

— За да спася живота му — отговори просто Сантяго. — Няколко дни ще страда от главоболие, но това е много по-добре, отколкото капитанът да го бичува до смърт, задето ни е помогнал да избягаме. — Той блъсна Били към лодките. — Хайде, не се мотай! Трябва да спуснем жига на вода и да се махнем оттук. Вахтата ще се смени след два часа и дотогава трябва да сме се измъкнали. Иначе знаеш какво ни очаква.

Били кимна бързо, но въпреки това хвърли последен поглед към овързания Нортън. Беше сигурен, че утре ще го боли не само главата. Болезнен удар в ребрата го изтръгна от нерадостните мисли. Момчето простена тихо и пое въздух. В следващия момент лицето на Сантяго се озова съвсем близо до неговото.

— Забрави Нортън — изсъска сърдито той. — Хайде, трябва да побързаме.

Без да съзнава какво върши, Били му помогна да напълни жига с хранителни продукти и да го подготви за пускането на вода. Тъй като всеки подозрителен шум можеше да ги издаде, приготовленията бяха доста дълги. Накрая двамата се спуснаха безшумно по стълбичката и отблъснаха жига от стената на кораба. Трябваше да гребат усилено, докато излязат от сянката на могъщия линеен кораб. Едва тогава вдигнаха платната на голямата и бизанмачтата, която в тази малка лодка беше не повече от помощно платно.

Били погледна със страх назад. Платната се белееха под лунната светлина и той повярва, че всички на борда на „Адвенчър“ са видели бегълците. Имаше чувството, че само след миг линейният кораб ще направи завои и ще се втурне да ги гони.

— Ами ако ни видят... — прошепна плахо той.

— Тогава ни чака смърт — отговори спокойно Сантяго и пусна жига по вятъра. Но и неговият поглед търсеше кораба. Припомни си Моргана и отново усети болезнено пулсиране в слабините — но и мъчително свиване на сърцето.

— По дяволите! — процеди през зъби той.

Били се сгърчи като от удар и отново втренчи поглед в кораба.

— Откриха ли ни? — попита страхливо той. — Преследват ли ни?

Сантяго махна пренебрежително.

— Глупости! Никой не ни е забелязал! Сега да не напълниш гащите от страх! Ти поиска да дойдеш с мен и трябва да си наясно, че сам си нахлузи примката на шията. И повече да не си отваряш устата, чу ли!

Сплашен от грубите думи, Били се сви в ъгъла на лодката. При това не смееше дори да диша, за да не се изложи отново на гнева на спасителя си.

— Вдигни задното платно — нареди кратко Сантяго.

Били побърза да изпълни заповедта и се заплете във въжетата. Сантяго изръмжа недоволено, бутна го настрана и свърши работата сам. След това се обърна към момчето и го огледа неодобрително.

— Кажи ми, жалък сухоземен плъх, ти за нищо ли не си годен? — попита строго той.

Долната устна на Били отново затрепери. Сантяго се наведе към него и очите му засвяткаха опасно.

— Не смей да ревеш — изсъска заплашително той. — Защото ще ти намеря основателна причина да плачеш, обещавам ти. — Думите му бяха придружени от недвусмислен жест.

Били смело преглътна сълзите си.

— Никога не съм искал да стана моряк — призна тихо той. — Те ме принудиха...

Сантяго изпита съжаление към нещастното момче. Познаваше методите на англичаните да набират „доброволци“ за флота.

— Сега вече няма значение искал ли си да станеш моряк или не — отвърна той, вече доста по-меко. — Сега си тук и трябва да се справиш със ситуацията. От мен не очаквай снизхождение. В тази лодка сме само двамата с теб и трябва да оцелеем. Трябва да издържим докрай, а това значи, че трябва да си помагаме. Ти си длъжен да дадеш своя принос, за да стигнем живи до Испания.

Били кимна решително.

— Ще се постарая, сър.

— Сантяго — поправи го испанецът. — Вече не сме в британския флот и можем да изоставим формалностите.

— Тъй вярно, сър... Сантяго. — Момчето се страхуваше твърде много от младия испанец и му струваше много усилия да го нарече по име.

Сантяго хвърли бърз поглед назад и доволно установи, че „Адвенчър“ почти не се виждаше.

— Легни и спи — заповяда той. — Няма смисъл и двамата да будуваме. След това ще застанеш на кормилото, за да мога и аз да поспя.

— О, сър, не вярвам, че ще...

Гневът на Сантяго пламна отново. След напрежението и мъченията на изминалия ден му трябваше само една искра, за да експлодира.

— Щом ти казвам да спиш, трябва да спиш, по дяволите! — изрева той.

Момчето кимна покорно, сви се на кълбо на пода между въжетата и затвори очи. Гърбът го болеше непоносимо, страхът от Сантяго беше по-силен от всякога — Били не можа да задържи сълзите си. Отчаян, той притисна с две ръце устата си, за да прикрие хълцането си.

Сантяго наблюдаваше безмълвно конвулсивно потрепващото тяло на момчето. След малко се наведе и сложи ръка на рамото му. Били скочи уплашено и обърна обляното си в сълзи лице към него. Очите му бяха осветени от сребърната светлина на луната. Сантяго отново изпита съжаление — и осъзна, че беше несправедлив към Били. Момчето се страхуваше и в ситуация като тяхната това беше напълно разбираемо. Въпреки това Сантяго не намери сили да признае на младия си спътник, че е реагирал така несдържано само защото не е могъл да се справи по друг начин с напрежението и нервността.

— Длъжен съм да бъда строг, Били — обясни кратко той, стараяйки се да говори спокойно. — В крайна сметка и двамата искаме да оцелеем, нали?

Били кимна и стисна здраво устни. Макар че Сантяго изглеждаше умиротворен, той не посмя да даде воля на сълзите си. Боеше се, че испанецът ще го накаже строго, както беше обещал.

— Хайде, поплачи си — изръмжа недоволно Сантяго и го заплаши с пръст. — Но те предупреждавам, момчето ми, че за

последен път търпя сълзите ти. Никога вече няма да ти доставя това удоволствие, повярвай.

Били изхълца и сълзите бликнаха като потоци от очите му. Сантяго извърна глава, но сърцераздирателният плач не го остави равнодушен.

— На колко години си, малкият? — попита той.

— На петнайсет — изплака тихо Били.

Горкото дете. Насила качено на борда на непознат кораб, измъчвано от морска болест, тормозено от капитан, известен с жестокостта си. Ръката му неволно се вдигна и помилва гъстата тъмна коса на Били. Момчето го погледна с разплакани очи. Откакто беше попаднало в британския флот, беше забравило какво е човешко отношение.

— По-добре ли си сега? — попита тихо Сантяго, когато хълцането постепенно заглъхна.

Били кимна.

— Да, сър... Сантяго. Благодаря.

— Добре. Хайде, опитай се да заспиш.

Момчето си легна послушно, но след малко вдигна глава.

— Гърбът ме боли ужасно...

— Моят също — отвърна сухо Сантяго. — И болките ще ни измъчват още доста време. Хайде, заспивай най-после.

Били се подчини — затвори очи и вече не помръдна. Но Сантяго знаеше, че нещастното момче още дълго няма да заспи от страх и болки. Погледът му се устреми към „Адвенчър“. Платната на линейния кораб все още се белееха някъде в далечината. Към тревогата, че при смяната на вахтата можеха да ги забележат, се прибави болезненият копнеж да види отново Моргана. Колко топла и мека беше лежала в обятията му. Сладките ѝ устни се впиваха в неговите, твърдите ѝ гърди се триеха в коравия му гръден кош...

Той усети как тялото му реагира на спомена. Обзе го гняв и се опита да се пребори с желанието, но натискът между бедрата отслабна твърде бавно. Заповяда си да отвърне поглед от „Адвенчър“ и да погледне към небето, за да се ориентира по звездите. Коригира курса и когато мислите му отново се насочиха към Моргана, стисна кормилото с такава сила, че го заболя. Трябваше да забрави Моргана — поне

засега. Един ден щеше да я намери и да я вземе... разбира се, ако преди това не увиснеше на въжето.

2

Когато Джак Нортън дойде на себе си, главата му забуча, сякаш в мозъка му се беше загнездил цял рояк оси. Той изпъшка и се опита да се обърне, но болката, която прониза ръцете му, го накара да забрави това намерение.

Сантяго, проклет кучи сине, помисли ядно той, макар веднага да беше разбрал, че трябва да бъде благодарен на испанеца за болките, които му причиняваше. Сантяго си беше свършил много добре работата и като видеше овързания втори офицер, никой нямаше да помисли, че е помогнал на дезертьорите да избягат.

Нортън се опита да раздвижи ръце, но парещата болка го предупреди да не предприема втори подобен опит. Докато дойдеше новата вахта, трябваше да остане в това крайно неприятно и болезнено положение. При това нямаше право да се движи и да вдига шум. Все пак беше длъжник на Сантяго Алварес.

Въжетата се врязваха в кожата му и Нортън беше сигурен, че китките и глезените му кървяха. Но най-ужасен беше парцалът в устата му, който предизвикваше постоянни напъни за повръщане. Сантяго наистина си беше свършил работата докрай.

— Мистър Нортън, сър, за бога!

Офицерът понечи да обърне глава, но не успя. В следващия миг един от лоцманите коленичи до него, измъкна парцала от устата му и незабавно се зае да го освободи от въжетата.

— Алварес! — изхърка Нортън. — Просна ме с един удар и избяга.

— Кучият му син! — изсъска ядно Хауърд. — Вчера трябваше да го пребия до смърт.

Нортън се изправи и разтърка ударената си брадичка.

— Мисля, че ще имате възможност да наваксате. — Точно сега не биваше да си навлича подозрения. Огледа изпитателно хоризонта и облекчено установи, че от жита нямаше и следа. Разбира се, това още

не означаваше, че бягството ще успее. „Адвенчър“ беше добър и много бърз кораб.

Нортън се обърна и забърза към долната палуба. За да запази лицето си, трябваше веднага да докладва на капитана. Приглади униформата си и почука на вратата на каютата му. Мина доста време, преди да го поканят. Причината стана ясна веднага. Очевидно изтръгнат от дълбок сън, Чарлс Уингейт само беше наметнал тъмносиния си халат и бе вързал на тила ненапудрената коса.

— Сър, тази нощ Алварес и Кенридж дезертираха — докладва стегнато Нортън.

Лицето на Уингейт помрачня, в студените му очи блесна сляпа омраза.

— Вие бяхте офицер на вахта! — изсъска вбесено той и Нортън преглътна мъчително.

— Тъй вярно, сър, но Алварес ме изненада, просна ме в безсъзнание, върза ме и запусти устата ми. Нищо не можех да направя.

Уингейт му махна да замълчи. Без да се облече, той излезе от каютата си и се качи на палубата.

— Всички на борда! — изрева капитанът.

В следващия миг лоцманът наду свирката си, но мина доста време, преди екипажът да се събере под голямата мачта. Повечето моряци изглеждаха уморени и недоволни, задето бяха прекъснали заслужената им почивка.

— Поемаме курс към Испания — заповяда Чарлс Уингейт и изгледа студено втория си офицер. — Позволявам ви да съобщите причината, мистър Нортън.

Циничният му глас накара Нортън да потрепери. Очевидно предпазните мерки на Сантяго нямаше да му послужат особено. Чарлс Уингейт го обвиняваше за бягството на двамата.

— Тази нощ Алварес и Кенридж дезертираха — събщи съвестно той.

Моряците заръмжаха недоволено. Никой не беше особено въодушевен от забавянето, което щеше да предизвика бягството на двамата дезертьори. Плаването току-що беше започнало, но щеше да трае достатъчно дълго и без тази неприятна случка. Курсът към Испания означаваше, че ще прекарат още няколко седмици на този

проклет кораб — обстоятелство, което всеки моряк с готовност би премахнал.

— Няма ли да попитате защо двамата са могли да избягат? — подсети ги с подозрително мек тон Чарлс Уингейт.

Нортън преглътна.

— Алварес ме удари, върза ме и ми запуши устата.

— Не, мистър Нортън — прекъсна го капитанът. — Вие сте му позволили да ви удари! Офицерът на вахта няма право да допуска подобни неща. И аз ще се погрижа да ви дам добър урок! — Той се обърна към най-близо стоящия помощник и му махна заповеднически. — Мистър Хауърд, вържете втория офицер на онова оръдие и му ударете една дузина с камшика.

Помощникът изпълни заповедта с видима неохота. Според него наказанието на Нортън беше несправедливо. Вторият офицер беше не само коректен, но и справедлив и моряците го харесваха. Той не заслужаваше страшния позор да бъде бичуван пред очите на целия екипаж. Хауърд направи няколко крачки към Нортън и спря.

— Хайде, мистър Хауърд, какво се бавите! — изсъска Чарлс Уингейт и размаха ръце. — Дадох ясна заповед и очаквам да я изпълните незабавно. Иначе ще заповядам да вържат и вас за оръдието. Ако не изпълните заповедта ми, ще получите две дузини.

Хауърд знаеше, че заплахата е сериозна. Хвана ръката на втория офицер и го погледна умолително.

— Много съжалявам, сър — прошепна той.

Нортън кимна кратко. Знаеше, че помощникът няма избор. Огледа се с надеждата да открие Моргана Уингейт, която със сигурност щеше да се застъпи за него... или поне да направи опит да облекчи участието му, да му спести позора, но очевидно младата дама имаше здрав сън и шумът не бе успял да я събуди.

Нортън се лъжеше. Моргана беше будна, но мина доста време, преди да облече една от омразните си рокли и да затвори безбройните копченца на гърба. Още докато се занимаваше с тоалета си, тя чу барабанния бой, който предвещаваше изпълнение на наказание. Разтрепери се цялата, сърцето ѝ се сви от болка. Ами ако баща ѝ беше решил да продължи онова, което вчера спря по нейна молба?

Най-после тя се приготви и изхвърча от каютата си. Видя тичащия по коридора млад кадет и в последната секунда успя да го

хване за ръкава.

— Какво се случило? — попита задъхано тя.

— Алварес и Кенридж са дезертирали — съобщи младият кадет. По лицето му личеше, че се страхува. Заповедта всички да се съберат на палубата важеше и за него, но последната смяна го беше изтощила и свирката на лоцмана не можа да го събуди. Вероятно щеше да спи и досега, ако един от другарите му не беше събрал смелост да слезе в каютата, да го събуди и накратко да го уведоми за случилото се. Сега можеше само да се надява, че капитанът още не е забелязал отсъствието му. В противен случай можеше да бъде наказан за отказ да изпълни заповед.

При тези думи Моргана се закова на място. Значи Сантяго си беше отишъл окончателно? Ами обещанието му да се върне и да я вземе? Дали беше само лъжа? Девойката отхвърли яростно тази мисъл, но дълбоката болка остана.

Какво означаваше тогава барабанныят бой? Обзе я панически страх. Ами ако двамата бегълци вече бяха заловени?

— Наказанието — прошепна с мъка тя и посочи с глава към изхода.

Младият кадет я погледна обезпокоено.

— Нортън ще получи дузина удари е въже — съобщи той. — Защото е бил офицер на вахта.

Моргана усети огромно облекчение. Този път не беше Сантяго. Този път друг щеше да пострада от бруталността на баща ѝ. Едновременно с това в сърцето ѝ лумна гняв. Джак Нортън беше почтен и много симпатичен мъж, изпълняваше съвестно задълженията си и всички го обичаха. Защо баща ѝ поне веднъж не проявеше снизхождение? Защо отново трябваше да опозори един офицер пред събрания екипаж?

Моргана се качи на палубата тъкмо в мига, когато двама моряци отвързаха Нортън от оръдието. Беше закъсняла. Макар че надали щеше да може да стори нещо. Баща ѝ сигурно щеше хладнокръвно да увеличи наказанието, ако се беше намесила. Вероятно Нортън се беше отървал по-леко, отколкото ако се бе застъпила за него.

Моргана вдигна поглед към обсипаното със звезди небе и установи, че корабът е променил курса си. Очевидно баща ѝ беше

решен да гони двамата дезертьори. Чарлс Уингейт откри дъщеря си в навалицата и лицето му се разкриви от гняв.

— Вчера трябваше да му ударят още поне две дузини с камшика! — изкрещя ядно той и всички на борда го чуха. — Така щяха да избият от главата му желанието да предприеме този излет. Но аз ще го хвана! Кълна се в името си на граф Уексли — ще го хвана и още същия час ще го окача на голямата мачта. А може би ще бъде по-добре... — Той не довърши изречението си, а устреми гневен поглед към Моргана. Гневът срещу Сантяго се изля върху дъщерята. — Ти ме възпря да го накажа, както заслужаваше — обвини я той, но все пак понижи глас, за да не го чуе екипажът. — И в отплата изисканият испански господин ми открадна жига и офейка. — Лицето му се разкриви от гняв и жажда за отмъщение. — Но негодникът няма да избегне наказанието, уверявам те. Ще му дам време и възможност да съжали поне сто пъти за бягството си, преди да го обеса.

По гърба на Моргана полазиха студени тръпки. Много добре знаеше какво възнамерява да стори баща ѝ. Ако наистина успееше да залови Сантяго, нямаше просто да го обеси, а щеше да го изтезава до смърт. Жестоките наказания бяха нещо обичайно в морето и садистичният ѝ баща нямаше да се поколебае да изпробва върху Сантяго всички видове мъчение, които познаваше... докато смъртта загубеше ужаса си за младия испанец и се превърнеше в спасение.

Когато слънцето изгря, Сантяго откри на хоризонта мъничка точка — толкова дребна, че почти не се виждаше с просто око. Въпреки това той разбра веднага, че граф Уексли се беше втурнал по петите им. Ако не станеше чудо, „Адвенчър“ щеше да настигне малкия жиг още преди да изтече денят.

Сантяго хвърли бърз поглед към Били, който се беше свил на кълбо между въжетата. Момчето беше заспало едва на разсъмване. Сантяго също се чувстваше уморен и всичко го болеше, но сърцето не му позволяваше да събуди хлапака, който в съня си беше заприличал съвсем на дете.

Били се събуди към обед, когато „Адвенчър“ вече се виждаше ясно на хоризонта. Момчето веднага го забеляза и се обърна към Сантяго с разширени от ужас очи.

— Сър, вижте! — изкрещя той и протегна ръка.

Сантяго само кимна, без да се огледа.

— Наблюдавам го от часове.

Били се разтрепери като в треска.

— Ще ни... ще ни настигнат ли?

— Със сигурност — Отговори Сантяго. Нямаше смисъл да лъже момчето. Били трябваше да погледне истината в очите, колкото и жестока да беше.

Момчето скочи и размаха ръце.

— Но ние трябва... трябва да... — Погледът му заблестя трескаво.

— Веднага седни! — заповяда сърдито Сантяго. — Или искаш да обърнеш лодката?

Били се подчини. Тялото му се тресеше, очите му отново се напълниха със сълзи.

Сантяго вдигна заплашително пръст.

— Не смей да ревеш! Още от самото начало знаеше на какъв риск се излагаме.

Били преглътна мъчително. Страхът му нарастваше с всяка секунда.

С опитен поглед Сантяго прецени разстоянието между „Адвенчър“ и лодката и се обърна отново към момчето.

— Ще ни хванат малко преди здрачаване. — Той въздъхна. — Ако бяхме малко по-близо до сушата, бихме имали шанс, но сега... — Той вдигна рамене.

— Но аз не искам да умра! — изплака Били.

— В нашия случай смъртта е най-малкият проблем — предрече Сантяго със спокойствие, което беше ужасяващо. По лицето му нямаше и следа от страх. — Страшен е пътят до нея. Не вярвам, че ще ни изправят пред съда. Капитанът има пълното право да реши какво ще прави с нас, а ти познаваш достатъчно добре Уингейт, за да знаеш, че вече ни е обрекъл на адски страдания.

Долната устна на Били затрепери, от очите му потекоха сълзи, той се наведе над ръба на лодката и започна да повръща. Като видя паниката му, Сантяго разбра какво трябва да направи. Приблужи се до Били и го потупа успокоително по рамото.

— Не се бой, малкият, капитанът няма да те хване жив — обеща той.

Били кимна замаяно.

— Какво... какво искате да кажете?

— Щом се уверя, че нямаме друг изход, ще те убия — отговори Сантяго напълно спокойно, като че говореше за времето. В гласа му нямаше и следа от емоция.

Били се отдръпна уплашено.

— Не! — Той поклати глава и отново се разхълца. — Не, сър, моля ви, не! Искам да кажа... може би капитанът само ще ни... само ще ни накаже. Възможно е да ни пощади, нали?

Сантяго чу отчаяната надежда в гласа на момчето и се трогна. Макар че не обичаше да прибегва до милостиви лъжи, той разбра, че Били беше твърде млад, за да се сблъска с окончателната истина. Не искаше момчето да прекара последните си часове в панически страх. Той беше длъжен да му остави поне искрица надежда, за да има в какво да се вкопчи.

— Може би ти ще имаш късмет и Уингейт ще те пощади — отвърна той и се трогна още повече от облекчението, блеснало в погледа на момчето. — Все пак ти си само на петнайсет години. Не се плаши.

Сантяго знаеше много добре, че Чарлс Уингейт изобщо няма да се впечатли от крехката възраст на беглеца. Нито момчето, нито той можеха да очакват снизхождение. Затова решението му беше твърдо и нищо нямаше да му попречи да го изпълни. Когато се увереше окончателно, че няма спасение, той щеше да убие Били със собствените си ръце. Щеше да направи бързо, за да не го уплаши. Били щеше да посрещне смъртта без болка и страх.

— Сър... Сантяго — обади се тихо Били. — Наистина ли мислите, че той ще ме пощади? Искам да кажа... той заповяда да ме бичуват, а после... — Момчето прехапа устни, за да спре треперенето им, и продължи едва чуто: — Толкова ме е страх. Нали разбирате, още съм много млад и... не ставам за моряк. Капитанът не може просто да ме обеси, нали?

— Не мисли повече за това — посъветва го Сантяго и отново помилва гъстата му коса. — Може пък да стане чудо.

За съжаление той не вярваше в чудеса и когато могъщият линейен кораб се приближи още повече, реши да се прости с живота си. Знаеше, че ако попадне отново в ръцете на Уингейт, ще плати дезертьорството с живота си. Някой друг капитан щеше просто да го

окачи на голямата мачта, но Чарлс Уингейт щеше да му подготви мъчителна, бавна смърт. Във всеки случай резултатът щеше да бъде един и същ.

Сантяго не откъсваше поглед от кораба. Неописуемо мъчение беше да гледа как смъртта наближава неумолимо, без да може да предприеме нищо. Младият испанец неведнъж беше поглеждал смъртта в очите, но това беше в битка, където имаше възможност да се отбранява. Сега обаче щяха да го отведат на кораба, да го осъдят и убият, без да му дадат шанс да се защити.

Моргана беше непрекъснато в мислите му. Сигурно щеше да я види още веднъж, преди да умре. Споменът за нея щеше да го придружи в смъртта.

— По дяволите! — процеди през зъби той, обзет от дива ярост. Не искаше да умре пред очите ѝ! Искеше да живее! Да живее с нея!

Погледът му отново се отправи към кораба. „Адвенчър“ щеше да ги настигне най-много след два или три часа. В същия момент Сантяго усети как вятърът внезапно се засили. Обърна се и претърси с очи хоризонта. От запад се събираха тъмни облаци и се издигаха като непроницаема стена.

Без да се бави, Сантяго завъртя кормилото. Може би това беше чудото, на което се надяваше.

Били го зяпаше с разширени от ужас очи.

— Какво възнамерявате, сър?

Сантяго посочи облаците.

— Надига се буря. Ако я стигнем навреме, имаме някакъв шанс за спасение.

Били се огледа нервно.

— Ама ние... лодката ни е толкова малка... При буря в открито море...

Сантяго отново бе обзет от гняв.

— Ти какво предпочиташ? Да оцелееш в бурята или да те обесят на борда на „Адвенчър“?

Били го погледна и разбра, че спасителят му го беше лъгал. Дезертърът нямаше шанс да получи опрощение — дори да беше само петнадесетгодишен. Били отново се разтрепери. Беше излишно да отговаря на въпроса на Сантяго.

— Преследват ни — пошепна Били, като видя, че огромният кораб също взе курс на запад.

— Естествено, че ще тръгнат след нас. А ти какво си мислеше?

Вятърът се усили, но „Адвенчър“ все още напредваше бързо.

— Хайде, какво се бавиш! — изръмжа Сантяго, като че можеше да влияе върху вятъра и морето.

Стихиите явно го чува, защото само след половин час бурята забушува с пълна сила.

— Свий платната! — заповяда Сантяго на Били и сам се зае да скрие запасите им на сигурно място. Малкото храна, с която разполагаха, трябваше да осигури оцеляването им. Тъй като Били явно не можеше да се справи с платната, той побърза да му помогне. Само след минути синьото море около тях се превърна в черна ревяща маса, която се стремеше да ги погълне заедно с лодката.

Сантяго стискаше кормилото с все сила и се опитваше да попречи на вълните да подмятат жига във всички посоки. Небето над главите им се превърна в непрогледна нощ, а под кила на лодката забушува адът. Огромни вълни заливаха лодката и се отдръпваха с вой.

— Ще умрем! — изпищя Били, опитвайки се да надвика бурята.

Сантяго не отговори. Нямаше смисъл да си хаби силите в безполезни думи. Посегна към дървената кофа, която предвидливо беше взел в лодката, и я подаде на Били. Намери и едно канче и се зае да изтребва водата от дъното.

— Помогни ми! — заповяда рязко той.

Момчето коленичи на пода на жига, вкопчи се в дървената рамка и безпомощно поклати глава.

— Няма смисъл! — изплака то и посочи непрекъснато надигащата се вода. — Ще се удавим като...

Били не успя да довърши изречението, защото Сантяго го сграбчи в железните си ръце и потопа главата му във водата. Момчето размаха безпомощно ръце и зарита с крака, но не можа да се изтръгне от яката хватка. Дробовите му се напълниха с въздух, който напираше да излезе и момчето стисна здраво устни, за да го спре. Но не можа да издържи дълго, солената вода нахлу устремно в устата му и той я глътна. Кръвта зашумя в ушите му, натискът в носа се усили до непоносимост. В същото време усети болезнени пробуждания в

дробовете и разбра, че само след секунди ще настъпи мъчително задушаване.

В този момент Сантяго го извади над водата със същата грубост, с която го беше потопил. Били се закашля и са опита да изхвърли погълнатата вода. Сантяго го беше държал под водата само няколко секунди, но за измъченото момче те бяха цяла вечност.

— Разбра ли какво значи да се удавиш? — попита безмилостно испанецът. — Искаш ли да те споleti тази участ?

Били изпъшка и отново се закашля.

— Отговори! — заповяда гневно Сантяго и го раздруса безмилостно. — Искаш ли да се удавиш?

— Не — отговори с мъка Били.

— Тогава работи. — Най-сетне Сантяго го освободи от хватката си. — Веднага започни да изстребваш водата от лодката.

Били се подчини, без да каже дума. Урокът, даден от Сантяго, беше най-ефективният за момента.

Лодката се носеше без посока по вълните, докато младият испанец стискаше кормилото с непроницаемо изражение. Понякога помагаше на Били да изхвърля водата, без да откъсва поглед от бушуващата буря. Работата изискваше цялата му сила и съсредоточеност. Само една малка грешка в управлението и жигът щеше да потъне.

Два или три пъти Сантяго хвърли бърз поглед назад, но не можа да открие „Адвенчър“. Разбира се, в този ад беше твърде възможно корабът да се намира в непосредствена близост. Черните буреносни облаци, които бяха превърнали деня в нощ, бяха толкова гъсти, че той не виждаше ясно дори Били, който беше само на метър от него.

Сантяго усети как краката му се сковаха от студа и влагата. Движенията на Били, които се различаваха едва-едва в мъглата, също се забавиха.

— Не преставай, Били! — изкрещя заплашително Сантяго.

Момчето събра остатъка от силите си, макар да не знаеше откъде са се взели. Дървената кофа непрекъснато натежаваше в ръцете му, дрехите му бяха мокри и студени, тялото му постепенно се вкочаняваше. Пръстите вече не му се подчиняваха, кофата неведнъж се изплъзна от ръцете му, но страхът от Сантяго и от мъчителното удавяне беше по-силен от слабостта и студа.

— Сър? — попита Били в мрака, който го заобикаляше като стена. Зъбите му тракаха от страх и студ.

— Тук съм — отвърна с дълбокия си, успокояващ глас Сантяго. — Всичко е наред, малкия. Лодката ще издържи.

Били се приближи опипом към него. Така отчаяно копнееше за утеха и топлина, че забрави страха си. Притисна се до краката на испанеца и изпита безкрайно облекчение от близостта на другия човек.

Сантяго приглади косата му с изтръпналите си пръсти.

— Ако бурята продължи още няколко часа, имаме добри шансове да се измъкнем — обясни той и ободрително смушка Били в ребрата. — Хайде, момче, продължавай да изтрєбваш водата. Опасността още не е отминала.

Момчето кимна и се надигна.

— Мога ли да остана близо до вас? — попита то, достатъчно високо, за да го чуе Сантяго през воя на бурята и свирещия вятър.

— Естествено — отвърна испанецът. — Главното е да работиш с кофата. — Той помилва още веднъж косата на момчето. — Ти се държа смело, малкият.

За първи път от два дни чертите на момчето се отпуснаха.

— Сантяго? — За първи път Били произнесе името на испанеца без колебание и продължи на „ти“: — Наистина ли щеше да ме убиеш?

— Да — отговори спокойно мъжът. — Смъртта щеше да бъде избавление, Били. Нямах да ти причиня болка. — Той помълча малко и добави: — Но се надявам, че няма да ми се наложи да прибягна до това решение.

През целия ден Чарлс Уингейт беше в приповдигнато настроение, защото часовете, които Сантяго Алварес щеше да прекара между живите, бяха преброени. „Адвенчър“ настигаше неумолимо малкия жиг и още преди здрачаване жалките дезертъори щяха да бъдат доведени на борда.

Оковите, в които Били и Сантяго щяха да прекарат часовете до смъртта си, вече бяха приготвени на задната палуба. От време на време Чарлс Уингейт отиваше да ги погледа с наслаждение, докато Моргана се опитваше да не ги забелязва.

Сърцето ѝ биеше с такава сила, че гърдите я боляха. Тя стоеше до релинга, вкопчила се в дебелата дъска, и се взираше в мъничката точка, за която знаеше, че е лодката на Сантяго. Можеше само да се моли за него и да чака някакво чудо. Баща ѝ не биваше да го залови!

Ала „Адвенчър“ напредваше бързо. Рано следобед двете фигури ѝ жига вече се различаваха с просто око. Изведнъж вятърът се усили. Крехката фигура на Моргана се изпъна, погледът ѝ се отправи на запад и в сърцето ѝ пламна надежда. Ето го чудото, за което се беше молила!

Тя видя как лодката зави на запад и се вкопчи с такава сила в релинга, че пръстите ѝ побеляха. Ако Сантяго стигнеше навреме до черната стена от облаци...

Ходът на мислите ѝ бе прекъснат от пристъп на ужас. Буря в морето — това беше предизвикателство дори за тежък линеен кораб като „Адвенчър“. А за малка лодка като тяхната... орехова черупка в разбушуваното море... дали двамата бегълци щяха да устоят на бурята или неизбежно щяха да срещнат смъртта?

— Ще ни избягат! — изрева Чарлс Уингейт и лицето му се разкриви от гняв. — По дяволите, кучият син ще избяга!

В момента все още нямаше изгледи за успешно бягство. „Адвенчър“ се движеше с пълна скорост, но само след минути жигът бе погълнат от морето. Моргана се взираше с широко отворени очи в мястото, където допреди малко се беше люляла малката лодка и където сега бушуваха огромни вълни.

— Лейди Моргана!

Вторият офицер я откъсна от релинга — точно навреме, защото в този момент към кораба се устреми вълна, висока като църковна кула. Джак Нортън отведе Моргана под палубата и се зае за работа, макар че раните от наказанието му причиняваха адски болки.

— Трябва да свием платната! — изкрещя Нортън, за да надвие воя на бурята, но Чарлс Уингейт махна ядно с ръка.

— Сър... — опита още веднъж Нортън.

— Не! — изрева капитанът и посочи напред. — В морето има двама дезертьори! Ако свием платната, ще ги изгубим!

— Те няма да преживеят бурята — отговори Нортън. — Но ако ние не свием платната, със сигурност ще загубим кораба.

— Млъкнете, Нортън! — скастри го Уингейт. — Иначе ще заповядам да ви бичуват до смърт!

Вторият офицер се отдалечи. Въпреки омразата си към Алварес, Уингейт беше опитен капитан и знаеше много добре какво рискува, ако продължеше напред с опънати платна. Офицерът се опита да пробие с поглед черния мрак, който ги заобикаляше след избухването на бурята, но не видя нищо, освен огромните вълни. След известно време и капитанът се предаде.

— Свий платната! — заповяда гневно той.

— Свийте платната! — повтори облекчено Нортън. — Тъй вярно, сър! — Той се обърна към хората си и даде бързи заповеди. При такава буря в такелажата биваха изпращани само най-опитните мъже.

„Адвенчър“ пышкаше под напора на бурята и вълните, но корабът беше стабилен и беше преживял доста такива бури.

Точно това каза Нортън на Моргана, която се разхождаше неспокойно в каютата си. Вторият офицер, който беше довел един ранен матрос при корабния лекар, отиде да види какво става с дъщерята на капитана, защото вратата на каютата ѝ непрекъснато се отваряше и затваряше с трясък. При това неволно се възхити на младата дама, която се движеше в люлеещия се кораб със сигурността на стар моряк.

— Знам, че „Адвенчър“ ще преживее бурята — отвърна Моргана, която с погледа си сякаш искаше да проникне през корабната стена и да види какво става в морето. — Тревожа се за... — Тя спря наред изречението.

Нортън се огледа бдително и се приближи до младата жена.

— Той е първокласен моряк — пошепна в ухото ѝ той.

Моргана го прониза с тъмния си поглед.

— Да, но разполага само с една лека лодка.

Нортън се усмихна ободрително.

— Сантяго е като котка с девет живота.

— Но може да загуби само един — възрази тихо Моргана.

Нортън отстъпи назад. Трябваше да се върне на палубата, преди капитанът да е забелязал отсъствието му. Огледа се нерешително и отново се осмели да заговори.

— Не се надявайте да го видите отново — посъветва я той.

Нова вълна разлюля кораба и двамата загубиха равновесие.

— Не се надявам да го видя на борда на „Адвенчър“ — отвърна Моргана, когато отново застана стабилно.

Нортън потрепери. В думите ѝ имаше такава страст...

— Вие сте английска лейди, а той... — Нортън преглътна и направи крачка към вратата. — Забравете го, милейди. Най-добре е да го забравите колкото се може по-бързо.

Не мога, помисли си Моргана, но не го каза. Никога нямаше да забрави Сантяго...

Испанецът и Били се събудиха от слънчевите лъчи, които към обяд пробиха облаците. Някъде в ранните утринни часове, когато бурята отслабна, и двамата бяха заспали от изтощение. Междувременно морето се беше успокоило и след като се огледа, Сантяго установи облекчено, че бяха сам-сами в океана. От „Адвенчър“ нямаше и следа.

— Бързо, Били, съблечи мокрите дрехи, за да изсъхнат на слънцето — заповяда испанецът и даде пример. Топлите слънчеви лъчи погалиха кожата му.

— Дали ще ни намерят? — попита страхливо момчето. Зъбите му тракаха. Беше обгърнал с две ръце слабичкото си тяло с надеждата да се постопли.

Сантяго сви рамене.

— Надявам се, че не. — Той махна нетърпеливо с ръка. — Ела при мен.

Момчето се подчини с очевидно смесени чувства. Все още не се доверяваше напълно на мирното настроение на испанеца.

— Остави слънцето да огрява тялото ти — нареди Сантяго. — В този сезон никога не се знае колко дълго ще ни топли.

С помощта на компаса, пясъчния часовник, октанта и таблиците, които беше взел със себе си, Сантяго изчисли къде се намираха и определи новия курс на лодката.

— Къде отиваме? — поиска да узнае Били.

— В Испания естествено, къде другаде! — изръмжа Сантяго и повтори изчисленията си, за да е по-сигурен. — Ако не се лъжа, вече ти казах.

Момчето преглътна.

— Испания — прошепна то и погледна предпазливо в лицето на спътника си. На борда на „Адвенчър“ младият испанец беше строг, но

справедлив офицер, а откакто избягаха заедно, беше по-скоро избухлив и раздразнителен. Затова Били не беше съвсем сигурен дали да изкаже съмненията си.

В този момент, докато седеше до Сантяго, момчето осъзна колко висок и силен беше испанецът. Мускулите му бяха от стомана и редом с него Били се почувства още по-дребен и слаб, отколкото беше всъщност.

— Испания — повтори тихо той. — Ама аз... аз съм англичанин.

Сантяго го изгледа заплашително и Били бързо се извърна настрана.

— Значи искаш да се върнеш в родината си? — изсъска опасно тихо испанецът и продължи, без да чака отговор: — Тогава си отнеси въжето, на което ще те обесят.

Били вдигна рамене.

— Не е ли все едно и също? И в Испания няма да ме приемат радушно.

Гневните искри в очите на Сантяго угаснаха и той въздъхна.

— Ти май забравяш, че си с мен. Аз съм испанец, и то от висшата класа... Е, поне името ми е едно от най-уважаваните в страната.

Били го погледна изпитателно.

— Защо тогава служиш в британския флот? Искам да кажа... в Испания също има кораби и щом си от благородниците, можеше да си имаш свой кораб, вместо да...

— Тези неща не са ти ясни, хлапако! — изфуча сърдито Сантяго и Били се отдръпна още малко назад.

— Съжалявам — пошепна той, без да смее да го погледне.

Испанецът отново въздъхна.

— Е, добре, всъщност това не е тайна. След годините на войната, които естествено прекарах в родината си, аз практически израснах в Англия. Дойдох в Лондон още като малко момче, защото баща ми... всъщност настойникът ми имаше метреса там. Е, не беше само това. Той имаше влиятелни приятели в Англия и сключваше сделки с тях.

При това Сантяго премълча колко нещастно беше малкото момче, когато трябваше да напусне родната Испания. Копнежът по родителите, загинали трагично във войната, го измъчваше и не правеше живота му в студената, мъглива Англия по-лек. Хосе се

опитваше да му бъде добър и справедлив баща и с годините Сантяго се научи да го обича, въпреки това детството му беше трудно и безотрадno. Повечето време прекарваше в мрачната градска къща на Хосе, надзираван от една възрастна, строга мадмоазел, докато настойникът му беше в морето.

Сантяго беше само четиринадесетгодишен, когато Хосе го изпрати в английския флот, и тогава много му се искаше да умре. Но оцеля. Желязната дисциплина, която изискваха от него, го закали, а жестокостите, на които бяха подлагани той и другите кадети, изостриха чувството му за справедливост. Никога нямаше да стане като повечето от началниците си.

— Но... щом си израсъл в Англия... — започна предпазливо Били.

— Знам какво искаш да кажеш — прекъсна го Сантяго. — Вярно е, аз прекарах по-голямата част от живота си в Англия, но това съвсем не означава, че Испания ми е чужда. Аз владее езика, хората произнасят името ми с уважение. Освен това настойникът ми е уважавана личност не само в Англия, но и в родината си.

Били кимна. Сантяго за първи път разговаряше така кротко с него и това му вдъхна смелост да продължи с въпросите:

— Къде е сега баща ти?

— В провинциалното си имение в Испания — отговори Сантяго и прибави ухилено: — Е, поне за момента. Сигурен съм, че сделките му скоро ще го отведат отново в Англия... и не само сделките. Винаги е казвал, че английските проститутки са най-добрите.

Били се изчерви до корените на косата си и Сантяго се засмя подигравателно.

— Защо си толкова плах?

Били се смути още повече. Сведе поглед, но не можеше да скрие пламтящите си бузи.

Небрежно подхвърлената забележка за английските улици напомни на Сантяго, че от последната му любовна нощ беше минало твърде много време. Само че той желаше не коя да е жена. Мислите му се движеха в съвсем конкретна посока и той отново се запита дали ще може да удържи обещанието, което беше дал на Моргана.

Споменът за нея събуди в сърцето му пламенен копнеж, който се изрази в болезнена ерекция.

— По дяволите, не ме гледай така!

След мирния разговор допреди малко резкият тон на Сантяго беше толкова по-страшен за Били. Едва след това в момчето забеляза какво ставаше между краката на испанеца и се уплаши още повече. Спомни си какво му беше разказвал пияният корабен лекар на „Адвенчър“. За мъже, които не обичали да спят с жени... и за такива, които си търсели млади момчета, когато нямали подръка жена.

Разтреперан, Били се отдръпна към другия край на жига и се наведе над парапета, готов да скочи във водата. Минаха няколко секунди, докато Сантяго проумя какво ставаше в главата на момчето. Това отклони мислите му и болезненият натиск в слабините понамаля.

— Ти да не си луд! — изфуча разярено той и Били се сгърчи като от удар. — Сериозно ли мислиш, че се готвя да се нахвърля върху теб като звяр? По дяволите, ти не си жена! А дори и да беше, пак щях да се овладеея. Все пак мозъкът ми не е в панталоните!

Били преглътна нервно.

— Ама аз... докторът... той ми разказа, че някои мъже...

— Някои мъже може би — прекъсна го грубо Сантяго, — но аз със сигурност не съм от тях! Никога не бих задоволил сексуалните си потребности с невръстно момче!

Макар и бавно, Били се успокои, но за повече сигурност остана да седи на носа — готов по всяко време да скочи в морето, ако Сантяго се опиташе да му посегне.

Ала испанецът вече беше забравил случката и дори беше успял да прогони Моргана от мислите си. За да отклони вниманието си, той продължи с изчисленията и кимна доволно, когато пое правилния курс.

— Бурята ни е изхвърлила доста надалече — отбеляза той. — Но след трийсет или четиридесет дни ще сме в Испания.

Сметките му се оказаха верни. След почти два безкрайни месеца, когато запасите им от храна се изчерпаха напълно, двамата бегълци видяха за първи път земя — брега на Испания.

— Но аз не знам нито дума испански — пошепна загрижено Били, взрян в тясната ивица на хоризонта.

Сантяго вдигна рамене.

— Няма да имаш възможност да разговаряш с местните хора. Ще слезем на сушата през нощта.

— Колко път има до къщата на баща ти?

— Тя е на самия бряг. Да не мислиш, че един моряк би могъл да живее без всекидневното съприкосновение с морето?

— Аз бих си живял много добре и без море — промърмори Били.
— Бих казал дори, че се надявам никога вече да не видя морето.

Сантяго избухна в смях.

— Не се бой, Били, ще ти намерим занимание, което няма нищо общо е мореплаването.

— Ами ти? — попита колебливо момчето.

Сантяго устреми поглед в далечината.

— Аз ще намеря жената, която ми принадлежи. И ще отмъстя за онова, което ми сториха.

Щом притъмня, Сантяго взе курс към брега. Когато най-послед усети твърда земя под краката си, Били изхълца от облекчение. Бяха успели! Вече вървяха по земята — и бяха избягали от лапите на Чарлс Уингейт.

За съжаление Били нямаше време да се радва, защото Сантяго го хвана за ръката и го поведе със себе си. Пътят, който трябваше да извървят, не беше особено дълъг, но водеше стръмно нагоре. През последните дни двамата не бяха яли почти нищо и бяха изтощени. Били пышкаше мъчително, препъваше се и на няколко пъти едва не падна, но Сантяго не му даде нито минута почивка.

На разсъмване видяха в далечината дълъг зид и врата от копано желязо е гравирани „С“ в средата.

— Продължавай, Били, почти пристигнахме — настоя Сантяго.
— Щом влезем в къщата на баща ми, ще си почиваме.

Той вървеше леко и сигурно, сякаш изобщо нямаше нужда от почивка, и Били за кой ли път се запита откъде испанецът вземаше неизчерпаемата си сила.

Когато минаха през портата, Били можа да хвърли пръв поглед към многобройните стопански сгради и оборите, които превръщаха имението в малък град. Накрая видя и главната къща. В този момент Били разбра какво беше имал предвид Сантяго, когато говореше за съприкосновението с морето. От върха на хълма се разкриваше неописуемо красива гледка към Атлантика, а стръмно падащите назъбени скали създаваха впечатление за дива, неопитомена страна — като цяло преживяването беше наистина грандиозно. Дори Били, който през последните месеци се беше научил да мрази морето, се възхити

на тази панорама и с усилие откъсна поглед от нея и насочи вниманието си към боядисаната в бяло къща.

На вратата застана едър, широкоплещест испанец, който сякаш беше очаквал появата им.

— Някой слуга ли е това? — попита момчето.

Сантяго го изгледа полуразвеселено, полусърдито.

— Това е настойникът ми — господарят на къщата. Дон Хосе де ла Кортес.

Били преглътна. Този мъж приличаше по-скоро на авантюрист, отколкото на аристократ. Обруленото от вятъра лице с набола брада и черната грива, която падаше свободно по раменете и създаваше впечатление, че никога не влиза в досег с четка и гребен, бяха внушителни. Дон Хосе направи няколко крачки към новодошлите, огледа ги внимателно, после засипа Сантяго с потоци испански думи.

Сантяго изпъна рамене, отговори кратко и посочи към Били. Май бащата не се зарадва особено, че е видял отново сина си.

— Естествено можем да говорим на английски — отвърна дон Хосе и направи властен жест към къщата. — Заповядайте в дома ми.

Просторният салон, в който влязоха Сантяго и Били, явно имаше нужда от женска ръка. Това беше типично мъжко помещение... поточно казано, обитавано от моряк. Картини на платноходи, ценни шпаги и саби красяха стените. Тежките кадифени завеси и внушителните мебели слагаха допълнителен отпечатък върху салона, а миризмата на тютюн и кожа раздразни носа на Били, но той не посмя да се изкашля, тъй като не искаше да привлече вниманието върху себе си.

— Случката стигна до Испания по-бързо от теб — заяви с твърд глас дон Хосе. — Чух, че си бил наказан заради бунт и си дезертирал. Знаех, че ще дойдеш при мен, и искам да бъда откровен — играя си с мисълта да те предам на англичаните.

Сантяго преглътна мъчително.

— Те ще ме убият.

— И с право — кимна убедено дон Хосе. — Ти си дезертър и заслужаваш да увиснеш на въжето.

Сантяго беше шокиран. От опит знаеше колко корав може да бъде настойникът му, но никога не беше очаквал такава безчувственост. Ала нямаше намерение да се примири с отредената му

съдба. Можеше и щеше да се пребори с баща си и да защити себе си и Били. Усети как момчето до него затрепери с цялото си тяло, хвърли му бърз окуражителен поглед и каза нещо, в което сам не вярваше:

— Не бива да се страхуваш, Били.

— Напротив, напротив — възрази студено дон Хосе. — Ти може и да останеш тук, но той няма място в моя дом. Той е англичанин.

— Момчето е само на петнадесет години — отговори сърдито Сантяго. — И е невинно — също като мен.

— Вие сте дезертьори — повтори безмилостно дон Хосе. — Никой дезертьор не е невинен. Но моля ви... — Той се отпусна в едно от високите кресла. — Разкажете ми своята версия на случилото се.

— Няма ли да ни поканиш да седнем? — попита недоволно Сантяго, но дон Хосе поклати глава.

— Останете прави.

Сантяго познаваше неумолимостта на настойника си и знаеше, че няма смисъл да се възмущава. Въпреки това посочи Били.

— Нека поне момчето да седне. То е гладно, изтощено, уморено до смърт.

Дон Хосе не счете за нужно да му отговори, само го погледна подканващо.

— Разказвай!

Колкото можеше по-кратко, но без да изпусне нито една важна подробност, Сантяго разказа какво се беше случило на борда на „Адвенчър“.

— Капитанът ти е бил прав — отсъди дон Хосе. — Без неговото разрешение не си имал право да свалиш момчето от наблюдателницата. Ако моят първи офицер си беше позволил подобна волност, също щях да го накажа.

— С шест дузини удари с камшик?

— Но ти не си ги получил — възрази спокойно дон Хосе.

— Защото дъщерята на капитана се застъпи за мен. Ако не беше тя...

Сантяго млъкна, защото баща му стана и го измери с леден поглед.

— В случая си прав, Сантяго — отсече той. — Аз нямаше да те накажа с шест дузини удари, но и от мен щеше да получиш една

дузина — не за бунт, а защото нямаш право да вземеш решение, което е от компетентността на капитана.

— Първо, аз не съм взел това решение, а получих заповед от Моргана и второ, тя беше напълно права. Ако не бях заповядал да свалят Били, момчето непременно щеше да умре, а капитанът щеше да се трогне от смъртта му толкова, колкото и от счупена бутилка ром.

Дон Хосе неволно се усмихна на сравнението.

— В морето бутилка ром наистина е по-важна от едно слабо хлапе, което непрекъснато повръща и се разтреперва само когато го погледнат. — Той разтърси глава и добави сериозно: — Признавам, че капитанът ви е бил много строг, но това изобщо не оправдава дезертирането ви. Ти ме познаваш, Сантяго, и знаеш, че бих могъл да ти простя всичко, само не това. Няма да търпя дезертьор в дома си.

Сантяго отстъпи крачка назад и в погледа му блесна непоколебимост.

— Нямах друг избор. Нашият капитан беше не само строг, както ти се изрази. Уингейт е тиран и щеше да ме...

— Уингейт ли? — прекъсна го дон Хосе толкова остро, че Сантяго се стресна. — Чарлс Уингейт?

Сантяго отговори с въпрос:

— Нима го познаваш?

Дон Хосе кимна, но спря насред движението и поклати глава.

— Не, не го познавам, във всеки случай не лично. Но онова, което съм чувал за него, е напълно достатъчно. — Очите му святкаха заплашително. — Искам да се разберем, Сантяго. Все още не одобрявам поведението ти, но с капитан като Чарлс Уингейт наистина не си имал друг избор. — Той посочи Били. — При него обаче е друго.

— Не, татко. — Сантяго нарочно употреби това обръщение и веднага забеляза, че дон Хосе омекна. Старият моряк винаги беше искал син, но не се ожени, защото единствената жена, която беше обичал, беше вече омъжена. — Ако беше останал на „Адвенчър“, Били нямаше да оживее. Той не е искал да стане моряк, принудили са го. Ти познаваш методите на англичаните не по-зле от мен. Да не говорим за капитан като Уингейт, който няма равен на себе си по бруталност. — Без да се бави, той обърна момчето и вдигна ризата му. Следите от бичуването личаха по слабичкия му гръб много по-ясно, отколкото при него. — Кажи сега, татко, можех ли да го оставя?

Дон Хосе не отговори.

— Какво възнамеряваш? — попита след малко той.

— Уингейт ще си плати — отговори без колебание Сантяго.

Дон Хосе поклати енергично глава.

— Това е лудост, момчето ми! Не можеш да се върнеш в Англия!

Сантяго изкриви подигравателно уста.

— И това беше казано от човека, който иска да ме предаде на англичаните!

Дон Хосе му махна да замълчи.

— Наистина ли повярва, че бих позволил да обесят най-близкия ми човек, който ми е по-скъп дори от роден син? — Той въздъхна. — Беше грешка, че те отведох в Англия.

— Моля те, татко, сега не е време да си спомняме миналото — махна с ръка Сантяго. — И без това не можем да го променим. — Той помълча малко и добави: — Впрочем аз нямам намерение да се върна в Англия. Ще се изправа срещу Уингейт в морето. Искam и той да изпита на гърба си морското право.

— И как ще го направиш? — попита със смръщено чело дон Хосе.

— Още не знам, но ще намеря начин, повярвай. — Сантяго се обърна към Били. — Какво ще правим с него? Той също не може да се върне в Англия.

Дон Хосе въздъхна отново и измери момчето с неодобрителен поглед.

— Къде да го дiana?

Сантяго познаваше достатъчно добре баща си, за да знае, че решението вече е взето. Дон Хосе нямаше да предаде Били на англичаните. Вероятно никога не беше обмислял тази възможност, а просто искаше да уплаши порядъчно сина си и Били — колкото и ужасна да беше тази представа. Във всеки случай дон Хосе беше известен с черния си хумор.

— Мисля, че от момчето ще излезе добър камериер — предложи Сантяго.

Дон Хосе кимна замислено и се обърна заповеднически към Били:

— Отговаряй, хлапе! Ще станеш ли добър камериер?

Момчето бързо отстъпи крачка назад и преглътна мъчително.

— Аз... ще се постарая, сър.

— Първо се научи да говориш испански — настави дон Хосе. — А после трябва да свикнеш с начина ми на общуване. Аз няма да търпя в къщата си слуга, който при всяка моя думи пълни гащите.

В сърцето на Били пламна надежда.

— Значи ли това... че няма да ме предадете?

— Това значи, че от този миг нататък си мой слуга и ако не слушаш, ще има бой — е, не с камшика, но с бастуна, а той е много здрав. — Дон Хосе отиде до вратата, за да повика икономата.

След минута се появи възрастен мъж, който получи указание да отведе Сантяго и Били на втория етаж, за да се измият и преоблекат. Показаха им две отделни бани, но когато след благодатната баня Сантяго излезе от стаята си, облечен в чисти дрехи, Били вече го чакаше пред вратата. Момчето също беше изкъпано, в нов панталон и риза, вероятно взети от някой слуга. Само че Били отново беше готов да заплаче.

— Страх ме е от него, Сантяго — призна с треперещ глас той. — Повече, отколкото от теб.

Младият испанец избухна в смях.

— Виж ти! — Той сложи ръце на раменете на Били и продължи вразумително: — Чуй ме, Били, Хосе е малко странен и ще мине време, докато свикнеш с обноските му. Той може да бъде много строг, но никога не би те наказал без причина, камо ли пък да те набие. Докато правиш онова, което ти казва, няма от какво да се опасяваш.

— Но... но... аз не мога — заекна отчаяно Били. — Камериер... аз нямам представа...

— Баща ми няма да изисква от теб никакви услуги през следващите седмици — успокои го Сантяго. — Не се страхувай, Били, ще ти дадат достатъчно време, за да свикнеш. Първо трябва да научиш испански, а после икономът Карлос ще те научи на всичко, което трябва да знае добрият камериер.

Били кимна и погледна с надежда младия испанец.

— Ще останеш ли още малко тук? Искам да кажа... тази обстановка е напълно чужда за мен, а теб... теб поне те познавам.

Сантяго се ухили иронично.

— Като си помисля какъв страх изпитваше да не те изнася...

Били се изчерви.

— Това беше глупост, знам. — За момент той се облегна на гърдите на Сантяго, сякаш търсеше закрила. — Аз ти дължа живота си. Сантяго го бутна недоволно.

— Онова, което направих, беше и за двама ни. Сега обаче трябва да си уредя сметките с Уингейт. — Той обърна Били към стълбището. — Хайде, време е за ядене. И двамата имаме нужда от добра храна. След това Карлос ще ти покаже къде ще живееш.

Били разбра много добре какво означаваха тези думи.

— Ти искаш да тръгнеш още днес.

След кратко колебание Сантяго кимна.

— Да. Смятам да се наема на някой испански кораб. — Той сви рамене. — Знаеш, че трябва да изпълня задължението си. — На лицето му изгря усмивка. — Не се бой, Били, пак ще се видим. Дотогава сигурно ще говориш отлично испански. — Той помилва гъстата тъмна коса на момчето. — Горе главата, хлапако.

Били кимна.

— Пази се, Сантяго.

— Точно това възнамерявам — отвърна испанецът.

Само след два часа той напусна имението на баща си и се запъти към Кадис. Още същия ден се нае на един испански търговски кораб, който след седмица щеше да отплава от пристанището.

Животът на борда на „Фелисидад“ се различаваше много от положението в британския военен флот. Естествено и тук цареше желязна дисциплина, но това не беше проблем за Сантяго, тъй като капитанът Педро Мендоса беше справедлив човек. Много скоро обаче Сантяго разбра, че капитанът беше напълно лишен от така необходимия усет към морето и плавателните съдове — но не се разтревожи особено, тъй като пребиваването му на този кораб и без това щеше да бъде кратко. Същинската му цел — да вземе Моргана и да отмъсти на баща ѝ — го занимаваше много повече. В момента той още не знаеше как би могъл да се добере до британския военен кораб, без да бъде припознат като дезертьор и незабавно обесен.

След няколко дни обаче тези размишления минаха на заден план. „Фелисидад“ беше вече две седмици в морето, когато насреща ѝ се зададе безобидна на вид фрегата под испански флаг. Сантяго усети как космите на тила му настръхнаха и разбра, че ги заплашва опасност, фрегатата изглеждаше прекалено безобидна. Ако работата се окажеше

сериозна, „Фелисидад“ нямаше никакъв шанс да се измъкне. Морето беше спокойно, а фрегатата беше много по-бърза от ленивия търговски кораб.

— Не е лошо да промените малко курса — обърна се Сантяго към капитана. — Ако се обърнем по вятъра, можем да открием битката и да...

Педро Мендоса не го остави да довърши.

— За каква битка говорите? — Той посочи фрегатата. — И те са испанци като нас.

Сантяго съвсем не беше уверен в това и само след минути подозрението му се потвърди, фрегатата направи точно това, което трябваше да стори „Фелисидад“: заплава към противника откъм наветрената страна. Едновременно с това свалиха испанския флаг и вдигнаха знамето с череп и кръстосани кости. Без да се бавят, пиратите откриха огъня.

— На оръдията! — изрева Педро Мендоса, но Сантяго вече знаеше, че е твърде късно.

Фрегатата беше бърза и гъвкава, освен това страната, която можеше да бъде обстрелвана от „Фелисидад“, лежеше по-дълбоко във водата след умелата маневра на нападателите и не предлагаше площ за нападение. Затова пък оръдията на пиратите почти не пропускаха целите си.

Когато на палубата избухна пожар, капитанът разбра, че битката е изгубена.

— Гасете! — заповяда Педро Мендоса, но заповедта му бе заглушена от трясъка на оръдието. Пиратите улучиха голямата мачта, тя се наклони застрашително и се стовари върху палубата, като погребва под себе си десетина матроси. Пиратите възприеха това като сигнал.

— Готови за абордаж! — прозвуча командата на пиратския капитан. В следващия момент към „Фелисидад“ полетяха първите абордажни куки. Екипажът около капитан Мендоса беше безсилен и можеше само да наблюдава как корабът бавно се приближава към противниковия. Първите пирати много скоро скочиха на борда на търговския кораб. Педро Мендоса се опълчи смело срещу тях, моряците също влязоха в бой, за да спасят, каквото можеше да се спаси, но пиратите бяха много повече от тях.

Сантяго стоеше на задната палуба и се биеше ожесточено за живота си. От сабята му капеше кръв. Вече беше изпратил в ада четирима пирати.

— Време е да си намериш майстора!

Сантяго се обърна светкавично и веднага разбра, че пред него беше застанал капитанът на пиратската фрегата. Това беше великолепен шанс! Той прецени противника си с опитен поглед. Достоеен боец, който умееше да си служи със сабята. Но не можеше да се мери с него.

„Фелисидад“ беше отдавна в пиратски ръце, но Сантяго и капитанът продължаваха двубоя. С умела маневра пиратът му нанесе болезнен, но безобиден удар в гърдите. Разпорената риза на Сантяго се обагри в червено и нападателят повярва, че е победител в дуела. Това го разсея — само за миг, но Сантяго се възползва от това отклоняване на вниманието и безмилостно заби върха на сабята си в гърдите му. Улученият изгледа невярващо стоманата в сърцето си и се свлече на дъските.

Сантяго измъкна сабята си от безжизненото тяло и се обърна. Застанал с широко разкрасени крака на задната палуба, той погледна надолу към пиратите, които вървяха към него със заплашителни лица.

— Виждам, че имате нужда от нов капитан! — извика той и мъжете спряха изненадано. — Трябва ви човек, който умее да се бие.

Думите му бяха последвани от недоволно мърморене. След малко към него се запъти мъж, който очевидно изпълняваше ролята на първи офицер — едър здравеняк с дълга рунтава брада и гневно святкащи очи. Застана плътно пред Сантяго и испанецът забеляза, че лявото му ухо липсваше.

— Ако наистина искаш този пост, трябва първо да докажеш, че... — Той не можа да довърши, защото Сантяго мушна острието на сабята си между краката му и заплаши да отреже най-благородната му част.

— Трябва да докажа, че съм в състояние да победея всеки от вас, нали? — попита предизвикателно той. — Ти ще бъдеш следващият, който ще има възможност да се убеди в това. Само едно движение, и можеш да окачиш пиратството на пилона, за да пееш в хора на момчетата.

Пиратът инстинктивно посегна към сабята си, но спря насред движението, защото смъртоносната стомана проникна в панталона му.

— Престани — изхърка той и челото му се обля в пот. — Ти ще бъдеш новият ни капитан. — Не смеейки да се обърне, той извиси глас: — Съгласни ли сте, хора?

По редиците на пиратите се понесе одобрително мърморене и Сантяго се ухили.

— Решението ти беше напълно правилно. — Той отдръпна сабята си. — Хайде, момчета, отнесете плячката на кораба, а после ще пратим „Фелисидад“ на дъното. — Като огледа палубата на търговския кораб и видя няколко жестоко обезобразени тела на моряците, които не бяха паднали в битката, а бяха станали жертва единствено на пиратската кръвожадност, той се намръщи грозно и обяви с леден глас: — Още нещо! От днес нататък след спечелена битка няма да убивате никого без мое съгласие. Ясен ли съм?

Пиратите посрещнаха тези думи с ядни протестни викове. Сантяго скочи от задната палуба и се озова в най-гъстата навалица.

— Който иска да застане срещу мен, може да го стори веднага. Искам да се разберам по този въпрос веднъж завинаги.

Мъжете се отдръпнаха и Сантяго кимна доволно.

— Виждам, че нямаме повече различия. Хайде, на работа, юнаци, чака ни богата плячка. Първо угасете огъня, иначе корабът може да потъне, преди да сме присвоили богатствата му.

Мъжете се хванаха на работа. Сантяго се прехвърли от „Фелисидад“ на фрегатата, която вече беше негова... бърз, повратлив кораб с добър екипаж.

— Трябва някой да се погрижи за раната ти, капитане.

Сантяго се огледа и видя насреща си едноухия. После сведе глава към гърдите си. Разрезът все още кървеше, но раната беше безопасна.

— Само драскотина — установи небрежно той и вдигна глава.

— Как ти е името?

— Том — отговори просто пиратът.

— Англичанин ли си? — продължи с въпросите Сантяго.

Том поклати глава.

— Пират.

Сантяго се ухили и кимна одобрително.

— Това ми хареса. — Той свали разкъсаната си риза и помоли:

— Хайде, Том, погрижи се за раната ми.

Едноухият хвърли поглед към гърба на новия капитан и се ухили безсрамно.

— Аха, явно и ти познаваш камшика.

Зелените очи на Сантяго станаха ледени.

— И ти ще го опознаеш, ако не изтриеш от лицето си тази глупава усмивка.

Том свали ризата с едно движение и показа на капитана си грозните белези по гърба си.

— Спомен от първия ми капитан. Тогава бях само шестнадесетгодишен и бях толкова гладен, че откраднах парче мухлясало сирене. За това получих три дузини. Тъй че не ме заплашвай с камшика.

Двамата мъже се измериха с настойчиви погледи и Том беше първият, който сведе глава. Той усети авторитета на Сантяго и се подчини безмълвно, без да пречупи гордостта си.

— Дай най-после да се погрижа за раната ти, капитане — изръмжа той.

Том беше сръчен и внимателен, но Сантяго не го изпусна от очите за секунда, тъй като все още не знаеше дали може да му се довери.

— Плячката е на борда, капитане! — извика весело един от пиратите.

— Тогава потопете „Фелисидад“ и вдигнете английския флаг — заповяда Сантяго.

Том, който тъкмо слагаше превръзка, спря насред движението и го погледна гневно.

— Английския флаг? — повтори той и енергично тръсна глава. — Ние сме на път към Карибието!

— Тази заповед е на предшественика ми — възрази спокойно Сантяго. — На борда вече важат други правила. Аз търся един точно определен кораб и докато го намеря, ще останем в тази води.

Том се изправи пред Сантяго в целия си грамаден ръст.

— Екипажът няма да участва!

— Тогава ще го пратя в ада и ще си наема друг. — Очите на Сантяго засвяткаха опасно. Обикновено в тях блестяха светлина и топлина, но сега бяха пълни с решителност и твърдост.

— Ти си един проклет кучи син — изръмжа Том. — Някой ден ще се събудиш и ще установиш, че си мъртъв.

Сантяго дори не трепна.

— Съмнявам се. Както вече знаеш, аз умея да пазя кожата си. Казвам ти още веднъж: Карибието може да почака. Сега ще търсим „Адвенчър“.

При тези думи Том трепна така силно, че Сантяго веднага застана нащрек.

— Значи Уингейт е заповядал да нашарят така красиво гърба ти — заключи тихо той.

Том кимна.

— Щом си решил да хванеш онова куче, аз ще те подкрепям с всички сили и ще плета въжето за бесилката му.

— Хубави думи — ухили се Сантяго. — Е, Том, курс север-североизток. След няколко минути ще се върна на палубата. — Той се отдалечи, поемайки дълбоко въздух. Денят на отмъщението беше близо. Наближаваше и денят, когато най-сетне щеше да утоли копнежа си.

— Ще удържа на обещанието си, Моргана — пошепна той. — Скоро ще бъдеш моя.

3

Чарлс Уингейт пристигна в Англия в отвратително настроение, което се отрази много зле на екипажа и дъщеря му. След опустошителната буря „Адвенчър“ беше кръстосвал още две седмици около мястото на бягството, но от жита и двамата дезертъори нямаше и следа.

— Сигурен съм, че Алварес и Кенридж са станали жертва на бурята — повтори за кой ли път Джак Нортън, когато корабът хвърли котва в пристанището на Лондон.

— Питал ли съм за мнението ви? — изфуча Чарлс Уингейт и се отдалечи с ядни крачки.

Моргана го проследи с поглед и се обърна към втория офицер.

— Наистина ли мислите така? — попита съвсем тихо тя.

Нортън въздъхна и вдигна рамене.

— Знам какво искате да чуете, милейди, но... Факт е, че шансовете им бяха нищожни.

— Казахте, че Сантяго е опитен моряк — напомни му тя.

Нортън кимна.

— Така е, но бурята беше силна, а той разполагаше само с една малка лодка. Освен това Били повече му е пречил, отколкото му е помагал.

— Моргана!

Резкият глас на бащата не ѝ даде възможност да отговори. Девойката събра полите си и побърза да слезе от борда. Едва сега видя, че майка ѝ беше дошла да ги посрещне. За съжаление присъствието на Селия Уингейт не повдигна ни най-малко настроението на капитана. Затова пък Моргана беше прещастлива да види отново любимата си майка след дългото пътуване по море.

— Надявам се, че този път ще останеш по-дълго при мен — пошепна Селин, прегърна дъщеря си и я целуна с обич.

Моргана се отдръпна малко от нея и сведе глава. Угризенията на съвестта не ѝ позволяваха да погледне майка си в очите.

— Не ми се вярва да остана дълго в Англия — отговори тя и бавно вдигна поглед. Очите ѝ молеха за прошка. — Щом „Адвенчър“ бъде готов да излезе в открито море, аз отново ще бъда на борда.

Лицето на майка ѝ помръкна и Моргана изпита дълбоко съжаление. Не искаше да наранява майка си, но докато не узнаеше оцелял ли е Сантяго, не можеше да остане в Англия.

Пристигна каретата и Селин не можа да зададе на дъщеря си въпросите, които напиреха на устните ѝ. Чарлс Уингейт, все още намръщен, отвори подканващо вратичката и двете дами заеха местата си.

Пътуването до Уингейт Хол мина в мълчание. Чарлс гледаше през прозореца е мрачно изражение, а двете жени знаеха много добре, че когато беше в лошо настроение, той не търпеше да се водят разговори.

Щом пристигнаха в Уингейт Хол, господарят на дома слезе от каретата, без да се погрижи за жена си и дъщеря си. Тук имаше достатъчно прислужници, които щяха да се заемат с тях.

Селин изчака да остане насаме с дъщеря си и попита с дълбока въздишка:

— Какво, за бога, е станало с баща ти? От години не го бях виждала в такова лошо настроение. — Тя погледна сериозно дъщеря си. — Пак ли си носила мъжки дрехи?

Моргана поклати глава, но спря наскоро движението и призна:

— Е, да, няколко пъти, но той не ме видя.

Селин въздъхна отново и закърши ръце.

— Трябвало е да се родиш момче. Откъде ли се е взела тази любов към приключенията? — При това бузите ѝ се зачервиха, защото всъщност знаеше много добре на кого Моргана дължеше темперамента и любовта си към морето.

Селин се извърна бързо, защото не искаше момичето да забележи внезапното ѝ смущение. Сега, когато не беше непосредствено изложена на погледа на дъщеря си, изразът на лицето ѝ стана меланхоличен. Отново я загриза копнеж, който никога нямаше да се изпълни.

Оттогава бяха минали двадесет години, но споменът беше жив у нея както първия ден. Никога нямаше да забрави този мъж!

— За кого говориш, мамо?

При въпроса на Моргана Селин трепна уплашено. Не бе забелязала, че бе произнесла гласно последните думи.

Тя се обърна бавно, решена да признае поне част от истината.

— В живота ми имаше един човек... — започна тихо тя, знаейки, че може да бъде откровена с дъщеря си — в известни граници. Въздъхна и добави: — Оттогава мина много време.

— Но ти продължаваш да го обичаш — отбеляза с треперещ глас Моргана. Пристъпи към майка си, обгърна с две ръце тънката ѝ талия и сгуши глава на гърдите ѝ. — Защо не се омъжи за него?

Потънала в мислите си, Селин помилва гъстата черна коса на дъщеря си.

— Не беше възможно, Моргана.

Младата жена вдигна глава и погледна майка си в очите.

— Да не би да е бил от друга класа?

Погледът на Селин се устреми в далечината. Сега не можеше да каже истината на Моргана: че когато се впусна в онази страстна афера с Хосе, вече беше омъжена.

— Да, мила, той беше от съвсем друг произход. — Селин сведе глава и целуна косата на Моргана със затворени очи. При това вдъхна дълбоко сладкия ѝ аромат. Да, тя беше същата като него, дори косата ѝ имаше същата миризма — на море, свобода, необузданост и приключения.

Струваше ѝ много усилия да се върне в реалността.

— Ти не отговори на въпроса ми — напомни тя на дъщеря си. — Какво развали настроението на баща ти?

Моргана се отдръпна малко от майка си и погледът ѝ потъмня.

— Двама дезертъори. За щастие не успя да ги залови.

Селин вдигна смаяно вежди.

— За щастие? Как да разбирам това, Моргана?

Младата жена се поколеба. Досега беше имала безгранично доверие в майка си, но знаеше, че Селин е лоялна към съпруга си. В противен случай този труден брак изобщо нямаше да просъществува толкова дълго. Сега въпросът беше какво, в крайна сметка, щеше да бъде по-важно за майка ѝ — любовта към дъщерята или лоялността към Чарлс. На всичкото отгоре Джак Нортън също беше осведомен за чувствата ѝ...

Селин веднага разбра, че дъщеря ѝ се намира в конфликт със себе си, и улови ръцете ѝ с нежен жест.

— Какво се е случило, мила? — попита меко тя.

Моргана вдигна глава и Селин видя истината в очите ѝ. Дъщеря ѝ беше срещнала любовта.

Селин пое дълбоко дъх.

— Смяташ ли, че баща ти ще го приеме? — попита тихо тя, макар вече да предвиждаше отговора. Моргана енергично поклати глава.

— Не, мамо, той вероятно е единственият мъж на света, когото баща ми никога не би одобрил.

През главата на Селин премина безумна, напълно невъзможна мисъл.

— Да не е... един от дезертъорите?

Моргана се отпусна безсилно в скута на майка си и кимна едва забележимо.

— Сантяго Алварес.

Името излезе от устните ѝ меко и нежно. Тя вдигна глава и видя ужаса в очите на майка си.

— О, мамо, беше толкова... — Скри лице в ръцете си и обясни безпомощно: — Не знам откъде да започна...

— Знам, че баща ти няма да се появи повече до края на деня — рече тихо Селин, опитвайки се да запази самообладание. — Значи ние с теб имаме предостатъчно време да си поговорим.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Сантяго Алварес. Испанец. Отново испанец прекосяваше пътя на жена от семейство Уингейт.

Моргана заговори колебливо, после гласът ѝ укрепна. Разказа за Били, изпратен да преодолее морската болест в наблюдателницата на мачтата, за заповедта ѝ да бъде свален, за жестокото бичуване, което бе успяла да предотврати.

— Не можех да позволя да го пребият до смърт. — При тези думи гласът ѝ потрепери. За втори път преживяваше ужасната сцена. — После татко му заповяда да изстърже палубата — в най-горещите часове на деня, под парещото слънце, със страшните рани на гърба. По едно време изсипаха отгоре му кофа със солена вода... — Гласът ѝ

пресекна, а лицето на Селин се вкамени. Как мразеше зверската грубост на мъжа си!

Тя си припомни последната им интимност и потръпна. Обикновено Чарлс я вземаше хладно, почти делово, но в онази последна нощ ѝ бе причинил непоносими болки в пристъп на садистично удоволствие. Облада я по начин, който оскърби дълбоко женското ѝ достойнство.

— Заповядах да го отнесат в каютата ми и се погрижих за раните му — продължи тихо Моргана и изтръгна майка си от безутешните мисли. — Той ме докосна... целуна ме... — Тя вдигна поглед и очите ѝ заблестяха. — Отначало се уплаших, но после... — Тя млъкна и Селин кимна.

Да, тя познаваше начина, по който един испанец умееше да запали огъня на страстта у жената. О, да, познаваше го по-добре от дъщеря си.

— През нощта той и Били избягаха — заговори отново Моргана. — Татко веднага заповяда да ги преследват. — Тя преглътна с мъка. — Двамата бяха взели капитанската лодка и „Адвенчър“ почти я настигаше, когато... — От гърлото ѝ се изтръгна задавено хълцане. — Никога през живота си не бях изпитвала такъв страх. После обаче се надигна буря. Тя спаси Сантяго и Били от татковото отмъщение, но... — Моргана вече не можеше да сдържа сълзите си. — Може би бурята ги е убила. — Тя се вкопчи в майка си като удавница. — Разбираш ли, мамо, защо трябва да бъда на борда, когато татковият кораб отново излезе в морето? Трябва да знам... — Гласът ѝ се пречупи.

Селин нежно обхвана лицето ѝ с две ръце.

— На какво се надяваш, мила? Двамата са дезертьори. Ако са оцелели след страшната буря, никога вече няма да посмеят да се доближат до „Адвенчър“, защото това означава сигурна смърт.

Моргана кимна.

— Знам, мамо, но въпреки това съм сигурна, че Сантяго ще удържи на думата си.

Селин я погледна неразбиращо и Моргана побърза да обясни:

— Преди да дезертира, той обеща, че ще дойде да ме вземе, и ако е оживял, непременно ще го направи.

Били Кенридж стоеше на скалите и се взираше към морето. Странно, от няколко седмици нещо го теглеше към брега и всеки път беше все по-трудно да се откъсне от тази гледка. А уж мразеше морето...

Времето, което беше прекарал на борда на „Адвенчър“, принадлежеше към най-страшните му спомени — не само заради Чарлс Уингейт. А после бягството с жига... безмилостната строгост на Сантяго... И днес Били потреперваше, щом си спомнеше как по време на бурята испанецът бе потопил главата му във водата, за да му покаже какво е да се давиш.

Били седна на земята, вдигна колене към гърдите си и ги обгърна с ръце. Беше научил горе-долу испански и започваше да свиква с доста грубите обноски на дон Хосе. Въпреки това се чувстваше като чуждо тяло в испанската къща.

— И аз много обичам това място.

Като чу гласа на дон Хосе, Били се огледа стреснато и скочи на крака. Тясното му лице се обля в червенина. Никой не му беше разрешил да дойде тук и вероятно го чакаше сурово наказание.

Ала дон Хосе изобщо не възнамеряваше да накаже момчето. От седмици наблюдаваше внимателно Били и си беше извадил някои заключения от поведението му.

— Седни, момчето ми — покани го той и приседна до него. — Нека да видим как ще залезе слънцето. — Той се усмихна и обясни: — Когато съм тук, на скалите, и слънцето се спуска към морето като огромно огнено кълбо, имам чувството, че чувам съскане.

Били зяпна учудено. Никога не беше помислял, че у дон Хосе има поетична жилка.

— Вие обичате морето — проговори плахо той.

Дон Хосе кимна.

— Повече от всичко друго. — След кратко колебание той поклати глава. — Не, май не е съвсем така. — При това мислеше за жената, която беше обичал дори повече от морето. За съжаление тя си остана недостижима за него. Той въздъхна и отново посвети вниманието си на Били. — А ти? — попита меко той. — И на теб ли ти липсва морето?

— Не, не е морето — отговори тихо Били с поклащане на главата.

Дон Хосе разбра. Макар че Били не беше споменал име, не беше направил дори намек, испанецът разбра какво имаше предвид момчето.

— Той обеща да се върне и досега винаги е удържал на думата си — проговори тихо той.

Били бавно обърна глава към него.

— Не мога да разбира защо толкова ми липсва. През цялото време беше строг и груб... А когато ми крещи, направо умирам от страх и...

— Страхуваш се от него почти колкото от мен — установи ухилено испанецът. Били само кимна.

Слънцето докосна хоризонта и бавно се потопи във водата, която стана огненочервена.

— Но той спаси живота ти — продължи дон Хосе и Били отново кимна.

— Никога няма да забравя това. — Момчето се поколеба и хвърли предпазлив поглед към господаря си. Светлината на залязващото слънце омекотяваше строгите му черти и Били намери смелост да зададе въпроса, който го измъчваше от самото му пристигане. — Ако не беше Сантяго... щяхте ли да ме предадете на англичаните?

Дон Хосе отговори, без да отделя поглед от залязващото слънце.

— Ако не беше Сантяго, ти никога нямаше да се появиш в дома ми. — Той помълча малко и обясни: — Но аз разбирам какво имаш предвид, Били. — Погледна момчето право в очите и заяви: — Не, нямаше да те предам, а щях лично да те обеса. Обикновено така постъпвам с дезертъорите.

Били преглътна.

— И... не го направихте само заради Сантяго, така ли?

Слънцето изчезна окончателно зад хоризонта. Дон Хосе скочи на крака и махна енергично на Били, за да му даде да разбере, че е време да се връщат вкъщи.

— Не, Били, проявих милост, защото сте били под командата на Уингейт. Ако бяхте при друг капитан, ти щеше да увиснеш на въжето, а Сантяго да бъде бичуван.

Момчето не посмя да каже нищо повече. Колко безмилостен можеше да бъде дон Хосе! Според Били беше разбираемо, че той щеше

хладнокръвно да обеси едно непознато английско момче, но Сантяго му беше приеман син... най-близкият му човек... най-скъпият.

— Баща ти щеше ли да прояви милост? — попита дон Хосе, като че бе прочел мислите му. — Щеше ли да прости на сина си, че е станал дезертьор?

Били сви рамене.

— Нямам представа. Баща ми... — Той приглади назад развяната си от вятъра коса. — Не познавам баща си. Умрял е, преди да се родя. — Той въздъхна тихо. — Израснах с майка си и с трите си по-големи сестри.

Дон Хосе го огледа неодобрително и промърмори:

— Ако беше останал малко по-дълго във флота, щеше да станеш истински мъж.

Били сведе глава. Знаеше какво мислеше за него господарят му.

— Вие ме смятате за изнежен. — Той сведе глава. — Да, може би сте прав, но... Сантяго ми избви много неща от главата.

Дон Хосе се засмя снизходително.

— Той се държи с теб, както аз се държах на времето с него. — Помълча малко и добави сериозно: — Надявам се, разбираш, че никога вече няма да видиш майка си и сестрите си?

— Мама е мъртва — пошепна Били и напразно се опита да сдържи сълзите си. Когато продължи, гласът му трепереше: — Когато умря, аз се отчаях. Два дни бродих като безумен по улиците. На третия кралските войници ме хванаха и ме качиха на кораба...

Дон Хосе изпита съжаление към бедното англичанче. Сложи ръка на рамото му и го привлече към себе си.

— Искам да знаеш, че тук можеш да се чувстваш като у дома си.

— Благодаря ви — прошепна Били, макар да знаеше, че никога няма да приеме Испания и имението на дон Хосе за своя втора родина. Дон Хосе беше добър с него, но под дом Били си представяше място, където го обичаха... където го обграждаха с топлота и уют. Тук не беше така.

Двамата влязоха в къщата и Били се скри в стаята си. Бяха му дали малка, удобна стаичка под покрива, от чийто прозорец се разкриваше прекрасна гледка към Атлантика. Вече беше тъмно, но Били отиде до прозореца и се загледа към морето.

— Върни се — прошепна той. — Толкова съм самотен без теб! Моля те, върни се...

Когато започна студеният сезон, недоволството на борда на пиратския кораб „Либера“ нарасна неудържимо. Мъжете искаха най-после да потеглят към Карибието, но Сантяго изобщо не мислеше да изпълни исканията им. Единственият компромис, който направи, беше да промени курса малко на юг. Екипажът се надяваше да навлязат в малко по-топли води, но се видя измамен. Да пътуват през Атлантика в студената зима, която беше неприятна дори в по-умерените ширини, съвсем не беше удоволствие. Междувременно бяха почти достигнали Иберийската падина, но дори тук температурите бяха необичайно ниски и правеха живота на моряците труден.

— Не е ли време да изпратим испанското куче в ада и да направим Том капитан? — изръмжа сърдито едрият ирландец Пат О’Донъл, докато се опитваше да навие полузамръзналите въжета. При това отпрати гневен поглед към Сантяго, който стоеше широко разкراчен на капитанския мостик и се взираше към морето.

— Но аз не искам да стана капитан — отговори Том, който стоеше до него. — Сантяго не е лош човек. Просто има да уреди една стара сметка. — Той помълча малко и довърши мисълта си: — Освен това иска да намери жената, която е заседнала в главата му.

Пат изхъмка презрително.

— В Карибието има жени, колкото щещ, а Сантяго нека урежда личните си дела без нас.

Том вдигна равнодушно рамене.

— Ако искаш, можеш да му го кажеш лично.

Мършавият Ник Морисън се изпъчи самодоволно.

— Какво сте го заусуквали? Капитанът трябва да бъде поставен пред свършен факт и толкова. — При това многозначително плъзна пръсти по сабята си.

Том избухна в смях.

— Ценя високо смелостта ти, Ник, но преди да си премериш силите със Сантяго, трябва да се поупражняваш няколко години. Нашият капитан е непобедим в бой със сабя.

Ник присви очи.

— Не е нужно да се бием със саби. — Той хвърли бърз поглед към Сантяго, който стоеше с гръб към тях до релинга. — Най-добре да свърша с него още сега — изръмжа заплашително той.

Преди екипажът да е разбрал какво се готви, дребният Ник измъкна ножа си от колана и се плъзна безшумно към капитана.

Том и Пат размениха въпросителни погледи. Не знаеха какво поведение да възприемат. Ако предупредяха Сантяго, щяха да произнесат смъртната присъда на Ник. Ако не реагираха, през следващите минути щеше да се състои избор на нов капитан.

Ник беше вече съвсем близо до Сантяго и все още вярваше, че ще се справи бързо с него. Тъкмо когато вдигна ръка, за да нанесе удар в гърба на капитана, Сантяго се обърна светкавично, сграбчи китката му с желязна хватка и я извъртя назад с такава сила, че Ник изпищя от болка и изпусна ножа.

— Ти, подло куче! — процеди гневно испанецът. — Искаше да ме убиеш изотзад, вместо като мъж да ме предизвикаш на двубой. — Той дръпна Ник към релинга и притисна китката му към твърдото дърво, като държеше ръката му така, че и най-малкият опит за съпротива да предизвика изваждане на раменната става. Ник изпъшка. Болката в ръката беше толкова силна, че въпреки зимния студ на челото му изби пот.

— Би трябвало да отсека ръката, която се вдигна срещу мен — продължи с леден глас Сантяго. Извади сабята си от ножницата и видя как в очите на младия пират блесна див страх. Сантяго насочи сабята си право към притиснатата китка и погледна втренчено Ник. — Имаш ли да кажеш още нещо? — попита строго той.

Ник преглътна. Не беше останала и искрица от предишната му смелост, сърцето му беше пълно с ужас и страх. Той се взря с парещи очи в сабята, опитвайки се да се съвземе. Ако беше сам със Сантяго, щеше да го умолява да получи дузина удари с бич или да бъде окован във вериги... само да му остави ръката цяла! Но не можеше да си позволи такава слабост в присъствието на другарите си.

— Ако си мислиш, че ще хленча за милост, жестоко се лъжеш — отговори той колкото можеше по-твърдо, но не можа да скрие треперенето на гласа си. Страхът му нарастваше неудържимо.

Сантяго го удостои с презрителен поглед, кимна и замахна със сабята. Ник моментално затвори очи и зачака осакатяващия удар.

Изведнъж усети как капитанът го издърпа от релинга и със силен ритник го принуди да падне на колене. Смаян, младият пират отвори очи. После светкавично се наведе, защото през главата му бе минала мисълта, че капитанът няма да се задоволи с дясната му ръка, а ще вземе и главата му. Да, той беше абсолютно убеден в това.

Ник си въобрази, че е видял как капитанът замахна да го посече, и в панталона му потече топла влага. Отчаян, той се опита да предотврати позора си, но не можа. Под краката му се образува локвичка.

В същия момент Ник се отказа от гордостта си. Та той беше само двайсетгодишен! Не искаше да умре! Даже ако трябваше да се влачи по корем и да моли Сантяго за живота си, щеше да го направи. Ник отвори уста, но преди да е успял да изрече и дума, Сантяго разпори с добре прицелен удар задния шев на панталона му, разголи го, замахна със сабята и го цапардоса силно по голия задник.

Младият пират се сгърчи от удара и изохка тихо. Болката беше ужасна, а той беше сигурен, че ще последват още много удари. Сантяго явно беше решил да го набие, а после да сложи край на живота му. В следващия момент капитанът го изправи на крака. Това беше много унижително, защото разпореният панталон се свлече към глезените и по бедрата му потекоха вадички. Ник сведе глава и здраво стисна зъби. Въпреки това беше сигурен, че другарите му се подхилваха злобно.

— Ако някой се изсмее, ще получи същото! — изрева капитанът и огледа заплашително събрания на палубата екипаж. След това се обърна към младия пират. — Всеки друг капитан щеше да отсече десницата или дори главата ти за онова, което направи. Аз обаче реших да те лиша от част от гордостта ти.

Ник прехапа долната си устна. Ако беше малко по-смел, щеше да изкрещи в лицето на Сантяго, че предпочита смъртта пред унижението, което беше изтърпял! Но думите не поискаха да излязат от устата му. В действителност той беше много радостен, че е останал жив и с две цели ръце. Един ден щеше да забрави унижението, на което беше подложен.

Сантяго усещаше какво става в душата на младия пират, но не каза нищо. Само го обърна с гръб към себе си и го блъсна към отвора за каютите.

— Махни се от очите ми. Слез долу, заший панталона си и се хващай за работа.

Ник побърза да изпълни заповедта на капитана и се запъти с несигурни крачки към стълбичката. Сантяго го проследи с поглед, после се обърна към екипажа.

— Чуйте ме, другари, много добре знам, че не сте доволни, дето ви държа в Атлантика при този студ — заяви той, като местеше поглед от лице на лице. Усещаше, че повечето бяха готови да забият ножовете си между ребрата му. Засега се страхуваха от капитана си, но беше само въпрос на време да се съюзят и да се нахвърлят върху него. Ник Морисън беше сложил само началото.

— И на мен не ми е приятно да плавам в тази води през зимата — продължи спокойно той. — Затова ви правя предложение. Ще останем по тези ширини още един месец и ако не открием „Адвенчър“, ще заминем за Карибието и ще се върнем на следващото лято.

Пиратите закимаха одобрително.

— Добре, щом сте съгласни, вървете да си вършите работата — заключи строго капитанът и се върна на мостика. Том го последва.

— Хитро се справи, капитане — изръмжа с дълбокия си глас той. Сантяго се обърна рязко.

— Какво означава това?

— Никой от мъжете не знае колко дни има един месец — отговори сърдито Том. — Сантяго, ти даде обещание, което никога няма да изпълниш.

Капитанът вдигна вежди.

— Наистина ли мислиш, че другарите ти са глупаци? А какво съм аз в очите ти? Безсъвестно куче?

При тези думи Том се почувства неловко. Всъщност очакваше испанецът да се ядоса... и може би да признае, че е излъгал екипажа си. В такъв случай можеше да го убие с чиста съвест.

Ала Сантяго не показва никакво вълнение. Само поклати глава.

— Драги Том, имаш още много да учиш. Първо, аз съм твърдо решен да спазя даденото обещание. Второ, в едно отношение ти имаш право. Нашите мъже не знаят колко трае един месец. Въпреки това не бива да ги подценяваш, защото много добре правят разлика между един месец и половин година.

— Значи ли това... наистина ли ще потеглим за Карибието?

Сантяго наподобя кимване.

— Най-късно след месец.

Том поклати глава и се обърна да си върви, но спря на стълбичката.

— Никога не сме имали такъв капитан — призна смутено той. — Да дава обещания и да ги спазва... — Той тръсна глава, за да се овладее. — А и онова, което направи с Ник... Всеки друг щеше да му отсече ръката. Или да го убие.

— Знам — отговори спокойно Сантяго. — Но какво полза, ако направя момчето инвалид? Първо, с две ръце ще ми бъде много по-полезен и второ, той извърши само онова, което останалите многократно са проигравали в мислите си, нали? През изминалите седмици всеки от вас десетки пъти ми е пожелавал да ида в ада и е размишлявал как най-бързо да ме прати там.

При тези думи дори обръгналият на грубости Том се смути. Сантяго го удостои със знаеща усмивка, после му махна окуражително.

— Хайде, върви да си вършиш работата и следващия път не си блъскай главата заради мен. Аз знам какво правя.

Том му отговори с открит поглед.

— Никога не съм се съмнявал, капитане. И изобщо...

— Кораб отдясно и отпред! — изрева в този момент пиратът, който се беше настанил в наблюдателницата.

Сантяго грабна далекогледа и погледна в указаната посока. Дъхът му спря за миг, после сърцето му заби като лудо. Ето го най-после! В душата му се бореха противоречиви чувства — копнеж, плътско желание, когато мислеше за Моргана, но и пламтяща омраза, насочена срещу Чарлс Уингейт. За първи път в живота си изпитваше диво желание да убие някого.

— Да се готвим ли за битка? — попита зарадвано Том.

Сантяго свали далекогледа и се извърна. Очите на Том святкаха възбудено. Очевидно пиратът се радваше на предстоящия сблъсък. Но неговите намерения бяха други.

— Не — отговори кратко той, вдигна отново далекогледа и огледа внимателно „Адвенчър“. Британският линейен кораб беше много по-силен от „Либерта“. Той подаде далекогледа на Том и обясни:

— Виж ги и ще разбереш, че нямаме никакъв шанс да победим в открит бой. Тук ще помогне само хитрост.

— И каква ще бъде тя? — осведоми се любопитно Том.

Усмивката на Сантяго беше непроницаема. Беше успял да прогони мисълта за Моргана в най-далечния ъгъл на съзнанието си. През тези секунди беше изпълнен само със студена ярост и настойчиво желание да отмъсти.

— Вдигнали сме английски флаг, значи ще ни сметнат за англичани — обясни той. — Трябва само да внимаваме да останем на разстояние, за да виждат с далекогледите си само фрегата, не и хората в нея. — Той погледна Том с усмивка. — Ние с теб не приличаме много на британски офицери, а и екипажът не може да бъде сбъркан с англичани.

Том явно не беше въодушевен от перспективата да плават дни или дори седмици наред редом с линейния кораб.

— А аз си мислех, че искаш да отмъстиш на Уингейт — възрази той.

Сантяго кимна.

— Разбира се, че искам, но понякога е по-умно да използваш първо главата си, после оръжията. Ще чакаме безветрие.

Лицето на Том изрази ясно недоволство.

— Това може да трае дълго.

— Няма, не се безпокой. — Устата на Сантяго се опъна в студена усмивка.

Капитанът се оказа прав. Три дни плаваха с „Адвенчър“ — достатъчно близо, за да не го губят от очи, и в същото време достатъчно далече, за да не му дадат възможност да им изпрати сигнал.

Късно следобед на третия ден вятърът внезапно утихна и платната увиснаха. Това беше чаканото от Сантяго затишие и то дойде в най-подходящия момент.

— Пуснете лодката на вода! — заповяда капитанът и махна на Том, Пат и Ник. — Вие тримата ще дойдете с мен.

Когато заплаваха към „Адвенчър“, вече се здрачаваше. Достигнаха го в пълен мрак. Сантяго заповяда да гребат към кърмата.

— Какво смяташ да правиш, по дяволите? — изсъска Том.

— Ще блокираме руля — отговори Сантяго, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

В първите секунди пиратите мълчаха изумено, после Том избухна в бълбукащ смях.

— Гениален номер, капитане! — Той протегна тържествуващо юмрук към обсипаното със звезди небе. — Най-сетне ти измислих подходящо име: Лисицата.

Пат се засмя и поправи другаря си:

— Я го погледни, Том. Щом е лисица, по-добре да го наричаме Черната лисица.

— През нощта всички котки са черни — отговори сухо Сантяго. — Но може би ти имаш предвид косата ми — настави той и след кратка пауза добави: — Или душата ми...

— И двете — отговори откровено Пат.

— О, не си прав, душата му не е черна — намеси се Ник.

— Млъквайте вече — нареди тихо, но достатъчно властно Сантяго. — На работа, момчета! Побързайте! Трябва да блокираме кормилото достатъчно здраво, за да издържи известно време. Ако дадем на Уингейт възможност да даде дори един залп по широката ни страна, можем да забравим „Либерта“.

— Разчитай на нас — отзова се Том. — Не само твоят план, нашата работа също ще бъде перфектна, Черна лисицо.

— Надявам се — промърмори Сантяго.

— Сър! Това не са англичани! — Джак Нортън изкачи капитанския мостик с бързи крачки. — Нападат ни пирати!

Чарлс Уингейт измери с мрачен поглед фрегатата, която плаваше към носа на „Адвенчър“. Веждите му се вдигнаха заплашително.

На сутринта вятърът най-сетне се беше усилил и изведнъж фрегатата заплава право към могъщия линеен кораб — а на мачтата ѝ се развя не английският, а пиратският флаг.

— Защо, по дяволите, изведнъж решиха да ни нападнат? — изръмжа раздражено капитанът. — Преди безветрието плаваха мирно и тихо с нас цели три дни. — Той поклати неразбиращо глава. — Според мен са луди. Не виждат ли, че „Адвенчър“ има тежки оръдия?

— В този миг видя дъщеря си и изкрещя вбесено: — Моргана, слез под палубата!

— Татко, бих предпочела да... — започна тя, но Уингейт се обърна към нея с яростно святкащи очи.

— Направи, каквото ти казвам, или никога вече няма да те взема на кораба си!

Моргана се подчини неохотно — не защото непременно държеше да проследи битката с пиратите, а защото се боеше, че под палубата ще бъде в много по-голяма опасност. Все пак фрегатата също разполагаше с оръдия и пиратите нямаше да се поколебаят да ги използват. Макар че „Адвенчър“ ги превъзхождаше по всички линии — ако пиратите отправеха един-единствен успешен изстрел, под палубата щеше да нахлуе вода и тогава...

Моргана се прибра в каютата си и се заразхожда нервно напред-назад. От време на време отиваше до прозорчето и се опитваше да разбере какво става, макар че от тази страна не можеше да види фрегатата.

През това време Чарлс Уингейт даваше заповеди на екипажа.

— Дай кормилото силно вдясно! — Той се усмихна надменно. — Ей сега ще дадем залп по широката им страна и ще загубят ума и дума. Да запомнят кога са се осмелили да се опълчат срещу британски военен кораб!

Уингейт стоеше с широко разкрасени крака на капитанския мостик и чакаше корабът да завие. Когато „Адвенчър“ продължи по досегашния курс, гневът му избликна като фонтан.

— Кормилото силно вдясно, казах! Защо, по дяволите... — Той спря насред изречението, защото забеляза, че трима мъже се опитваха да завъртят кормилото, без да постигнат и най-малък успех.

— Кормилото е блокирано, сър! — изкрещя един от тях, обзет от паника. — Не можем да променим курса.

Уингейт разбра. Пиратите им бяха устроили клопка и сега си играеха с тях!

— Още пет души на кормилото! — изрева той. — Трябва на всяка цена да отклоним „Адвенчър“ от сблъсъка!

Ала фрегатата буквално летеше насреща им. Чарлс Уингейт разбра, че няма да избегне нито сблъсъка, нито битката с пиратите. Решението дойде спонтанно.

— Нортън! — изкрещя той и когато вторият офицер се яви, обясни кратко: — Възлагам ви отговорността за кораба.

Нортън погледна капитана си с разширени от ужас очи.

— Не ви разбирам...

— Какво има за разбиране? — изфуча граф Уексли. — Трябва да скрия дъщеря си на сигурно място!

— Естествено, сър — побърза да се съгласи Нортън и пое командата без повече възражения. Капитанът забърза към каютите.

Отмина каютата на дъщеря си, без да я удостои с внимание. Екипажът му беше преживял десетки битки и обикновено Уингейт се биеше редом с моряците, но битка с пирати беше нещо съвсем друго. Пиратите не вземаха пленници, а офицерите никога не можеха да очакват милост.

Уингейт се скри в общата каюта. Никой нямаше да се сети, че трябва да потърси капитана на британския линейен кораб именно там. Вероятно изпитаният му екипаж щеше да победи проклетите пирати, но ако загубеше, той можеше с малко повече късмет да спаси живота си.

Той си припомни бегло Моргана и че беше длъжен да я закриля, но успокои надигналите се угризения на съвестта с уверението, че пиратите не причиняваха зло на красивите млади жени. Мисълта, че дъщеря му може да бъде изнасилена, беше отхвърлена набързо. Моргана беше млада дама и трябваше да се пази сама. Освен това екипажът щеше да я защити. Всичките му хора бяха готови да се бият и да умрат за Моргана. Дъщеря му беше в много по-добро положение от него.

Уингейт усети как „Адвенчър“ изведнъж се наклони рязко наляво. Очевидно хората му най-после бяха успели да отблокират кормилото. За съжаление успешната маневра беше закъсняла. Чу се трясък от цепещо се дърво — пиратският кораб се удари в носа на „Адвенчър“. Уингейт се пхна още по-дълбоко в скривалището си. Капитанът беше най-важният човек на борда. Неговият живот трябваше да бъде опазен на всяка цена. Кой, освен него можеше да командва линейен кораб като „Адвенчър“? Поведението му можеше да бъде изтълкувано като страхливост, но той нямаше право да рискува живота си заради орда пирати.

Сантяго бе проследил със задоволство неуспялата маневра на „Адвенчър“. Сега знаеше, че може да разчита не само на собствения си ум, но и на хората си. Те наистина бяха свършили добра работа.

Сигурен в победата, Сантяго стоеше отново на кърмовата палуба на „Либерта“ и гледаше как фрегата се носи право към носа на противника. Екипажът му вече виждаше как англичаните тичат в паника по палубите на линейния кораб.

— Приличат на подплашени пилета, но не и на военни моряци! — изсмя се Том, застанал под капитана.

Сантяго кимна. Том беше прав. Британският екипаж изглеждаше неспособен за действие.

В този момент англичаните най-после успяха да отблокират със сила спряното кормило. „Адвенчър“ се наклони наляво и застана точно в позицията, която желаше Сантяго. Чу се шум от трошене на дърво, когато „Либерта“ удари британския линейен кораб от дясната страна.

— Абордаж! — изкрещя Сантяго и скочи на борда на „Адвенчър“ — кораба, който преди месеци беше напуснал като дезертьор.

Първият, който се изпречи на пътя му, беше Джак Нортън. В първите секунди офицерът се вцепени от изненада.

— Вие? — прошепна невярващо той.

Сантяго кимна и вдигна сабята си.

— Предайте се, Джак, нищо няма да ви се случи.

В челото на Нортън се вдълбаха две дълбоки бръчки.

— Никога! Аз ви уважавах, Сантяго, приех дори дезертирането ви, но никога няма да проявя разбиране към един пират!

Сабите се удариха със звън, но Нортън си знаеше, че няма никакъв шанс срещу Сантяго. Испанецът го подкара безмилостно пред себе си, докато Нортън усети релинга в гърба си. В същия момент Сантяго изби оръжието от ръката му и притисна острието на сабята си в гърлото му.

— Убийте ме, какво чакате! — изхърка вторият офицер, попаднал в безизходно положение.

Сантяго отпусна сабята.

— Наистина ли мислите, че някога спасих живота ви, за да му сложа край със собствените си ръце? — Той хвърли бърз поглед през рамо и видя, че „Адвенчър“ беше вече в ръцете на хората му. Останали

без водача си, английските моряци не оказаха особена съпротива. Може би повечето от мъжете се радваха, че са се отървали от капитана си. Сантяго не можеше да им се сърди.

— Хайде, Джак, вървете при другите. — Той подсили заповедта си, като натисна острието на сабята си в гърба на Нортън и го подкара към голямата мачта, където го вързаха заедно с другите офицери.

С тъглчето на окоето си Сантяго забеляза, че един от хората му се готвеше да пререже гърлото на един млад кадет. Хвърли се към него с огромен скок, блъсна го и му нанесе такъв силен удар, че пиратът се претърколи назад и се удари в релинга. Докато се изправи на крака, Сантяго вече стоеше пред него широко разкрячен и с опасно святкащи очи. Под острия поглед на капитана пиратът се сви като уплашено дете.

— Казах, че няма да търпя убийства! — изкрещя гневно испанецът. — Ако някой падне в битка, значи такава му е била съдбата, но няма да търпя моите хора да убиват. — Той изрита ядно падналия, обърна се и огледа изпитателно пленниците. Уингейт не беше между тях.

— Този ли търсиш?

Грамадният Пат О'Донъл влачеше Чарлс Уингейт към изхода.

— Това подло куче, което не заслужава да носи името капитан, се беше скрило в каютата на екипажа! — добави с насмешка Пат и изрита Уингейт в задните части.

Капитанът се спъна и падна на колене, но бързо се изправи и погледна пиратския капитан в лицето. Испанецът видя как очите му се разшириха от изненада, а после лицето му се разкриви в гневна маска.

— Алварес! — Уингейт буквално изплю омразното име. — Значи дяволът не ви е отнесъл в ада?

Сантяго се ухили, но очите му бяха пълни с омраза.

— Прав сте, сър. — Той подчерта официалното обръщение по начин, много подобен на обида. — Не му позволих, защото копнеех да ви видя отново.

Уингейт се разтрепери от едва потискан гняв. С удоволствие би сграбчил Сантяго за гърлото, но знаеше, че няма да му дадат възможност дори да протегне ръце към него. Мрачните лица на пиратите издаваха ясно какво ще му се случи, ако се докосне до капитана им.

През това време Моргана седеше неспокойно в каютата си и се вслушваше напрегнато, но откъм палубата не долитаха шумове от битка. Какво, за бога, ставаше горе?

Моргана не можеше да си обясни ставащото. Беше усетила сблъсъка на линейния кораб с фрегатата. По това време все още не беше даден нито един оръдеен изстрел, а това беше твърде необичайно. Защо баща ѝ бе позволил на пиратите да се приближат, без дори да направи опит да защити „Адвенчър“?

Моргана нямаше време да си отговори на всички тези въпроси, защото в този момент някой отвори с трясък вратата на каютата и на прага застана непознат мъж с окъсани дрехи, кърпа на главата и черна превръзка на окото.

Девојката изписка уплашено и се отдръпна към стената. Пиратът спря и я погледна слисано. Никога не беше очаквал да види жена на британски линейен кораб. В следващия момент по небръснатото му лице се разля широка усмивка.

— Виж ти какво си намерих!

Моргана видя, че повечето от зъбите му липсваха, и при мисълта, че този тип може да я докосне, ѝ стана гадно. След като успя да се съвземе, тя се престори, че се втурва наляво, и се опита да мине от дясната му страна и да излезе навън. Пиратът се хвана на уловката ѝ, но преди Моргана да е стигнала до вратата, успя да я сграбчи за ръката.

— Стой тук, лейди! — заповяда той и се изсмя гръмко. — Капитанът много ще се радва да те види. Знам, че харесва темпераментни жени. — Той облиза жадно устни. — Кой знае, може би ще позволи и ние да опитаме.

Моргана се отбраняваше отчаяно, удряше, щипеше и риташе, но пиратът изобщо не се трогна. Хвана я за косите и я извлече на палубата.

— Капитане, виж каква кукличка намерих! — извика тържествуващо той.

— Веднага я пусни!

При звука на заповедническия глас Моргана замръзна на мястото си. Вдигна рязко глава... и не повярва на очите си.

— Сантяго.

Устните ѝ беззвучно оформиха името му. Очите им се срещнаха. Да, ето го пак яркото зелено — единственото, което разпозна от пръв поглед, освен дълбокия глас. Всичко останало в него беше променено до неузнаваемост. Гъстата черна коса, която по-рано носеше по британски маниер вързана на тила, сега падаше свободно по раменете и му придаваше вид на скитник. Естествено вече не носеше униформа, а тесни черни панталони до коленете и дълги черни ботуши. Широката бяла риза беше наполовина отворена и разкриваше мускулестите гърди, което още повече подчертаваше мъжествеността му. Моргана никога не беше срещала мъж, който да изглежда така раздърпан и в същото време така неустоим.

Сантяго се обърна властно към хората си:

— Никой от вас да не е посмял да докосне тази жена!

— Това важи и за теб, негоднико! — изсъска Чарлс Уингейт и се хвърли върху Сантяго, който понечи да привлече към себе си все още неразбиращата Моргана. В следващия момент едноухият пират, застанал до него, изви ръцете му на гърба и Уингейт изрева от болка.

Викът на баща ѝ прониза Моргана до кости. Никога не го беше обичала истински, той се държеше с нея студено и безсърдечно, но при това грубо отношение съчувствието ѝ се събуди. Понечи да протегне ръка, за да привлече вниманието на Сантяго, да го помоли да бъде милостив към баща ѝ — макар че той не го заслужаваше. Ала не успя, защото в този момент едноухият се обърна с широка усмивка към Сантяго.

— Позволявате ли да го окача на голямата мачта, капитане? — попита той, изпълнен с радостно очакване.

Сантяго се поколеба, но само за секунда. После кимна.

— Да, Том, обеси го. Но бавничко. Искам да го усети.

В гърдите на Моргана се надигна див ужас. Не можеше да повярва, че Сантяго можеше да бъде толкова безмилостен. Като първи офицер той беше строг, но справедлив, а в каютата ѝ се бе държал като нежен, сърдечен мъж. Невъзможно беше хладнокръвно да осъди някого на смърт — особено баща ѝ!

Когато Том се приготви да отведе Чарлс Уингейт при голямата мачта, Моргана осъзна с болка, че Сантяго беше казал тези думи напълно сериозно.

— Не! — изпищя диво тя и се хвърли към баща си. Очите ѝ, обърнати към Сантяго, бяха пълни с отчаяна молба. — Не бива да го убиваш! — Тя се вкопчи като удавница в ризата му. — Моля те, Сантяго, той ми е баща!

С ъгълчето на окоето си Моргана улови ужасения поглед на баща си. Очевидно Уингейт не можеше да проумее, че дъщеря му говореше така интимно с един дезертьор... с човека, който току-що беше осъдил собствения ѝ баща на мъчителна смърт.

— Сантяго, моля те... — прошепна с пресекващ глас тя и отчаяно потърси в смарагдовозелените очи остатък от топлота и доброта, но мъжът, който я беше целунал в каютата, вече не съществуваше.

Тя чу как баща ѝ започна да се отбранява. Явно искаше да се хвърли между нея и Сантяго, но Том стегна желязната си хватка. Полудял от болка, капитанът изстена и падна на колене.

Моргана протегна ръка и помилва голите гърди на Сантяго. Докосването ѝ го опари като огън. Нямата молба в очите ѝ го трогна до дън душа. Още малко, и щеше да отстъпи пред молбите ѝ, макар че омразата към Уингейт беше все така силна.

— Моргана! — изрева в този момент Уингейт. — Ти да не искаш да му станеш любовница? Той е дезертьор, мръсен пират...

Очите на Сантяго се вледениха, тялото му се скова. Той дори не погледна Уингейт, но мигът на колебанието отлетя.

— Обещах да дойда да те взема и да отмъстя на баща ти за онова, което ми стори — обясни твърдо той. — Ще удържа и на двете си обещания. — Без да отвърща поглед от Моргана, той махна на един от хората си. — Пат, отведи дамата на нашия кораб. — Тонът му стана още по-остър. — Но те предупреждавам — ако посмееш да я докоснеш, няма да ти се размине. И те уверявам, че ако ѝ се случи нещо, и ти няма да оживееш.

— Тъй вярно, капитане — изръмжа Пат и вдигна Моргана на ръце като малко дете.

Побесняла от гняв, тя го заудря по широките гърди и зарита с крака, но опитите ѝ да се освободи бяха безсмислени. Само изтощиха силите ѝ, без да доведат до нищо. С мъка, защото пиратът я държеше здраво, тя извърна глава и протегна ръце назад.

— Сантяго! — изпищя тя. — Не бива да го убиваш!

Испанецът я проследи с поглед.

— Моля те, Сантяго! — Гласът ѝ отекина болезнено в ушите му.
— Ако означавам поне малко за теб...

Остатъкът от изречението заглъхна. Лицето на Сантяго беше като издялано от камък, докато наблюдаваше как Том с видимо удоволствие навиваше въжето около шията на британския капитан. Ала дълбоко в себе си се гърчеше в адски мъки. Той беше длъжен да убие Уингейт! Най-съкровено му желание беше да види как кучият син се люлее на голямата мачта!

Но любовта му към Моргана искаше друго. Нямаше да понесе тя да страда, нямаше да понесе да види в очите ѝ обвинение, омраза и презрение, когато застанеше пред нея след езекутирането на баща ѝ. Преди време беше забранил убийствата, а сега действаше срещу собствената си заповед. И с това нараняваше човека, който му беше най-скъп на този свят.

— Спри! — изкомандва той, когато Том бавно потегли въжето.

Том го погледна неразбиращо.

— Какво каза, капитане? Нали щях да го беся? — Той се ухили многозначително. — Няма по-прекрасна гледка от мъчителната смърт на един мръсник.

Сантяго отиде при тях и грубо изтръгна въжето от ръцете му.

— Не заслужавате да проявя милост — заяви мрачно той. — Благодарете на дъщеря си, че ви оставих жив!

Уингейт веднага си възвърна надменността.

— Един ден ще съжаляваш, че си ме пощадил, Алварес, защото ти обещавам, че ще те преследвам безмилостно — ако трябва, до края на света.

Очите на Сантяго станаха почти черни от гняв.

— Още една дума и ще разреша на екипажа си да прави с вас, каквото иска. Това би означавало сигурна смърт. — Без да чака отговор, Сантяго се обърна към помощника си: — Том, бичувай го до кръв, но внимавай да остане жив!

По лицето на Том пролича, че не беше доволен от развоя на събитията. Според него Чарлс Уингейт заслужаваше смъртта.

— Много си мек — изръмжа той, като понижи глас, за да го чуе само Сантяго.

Испанецът го изтика към релинга и очите му засвяткаха от гняв. Думите на Том бяха капката, която преля чашата.

— Още един намек от този род, Том, и ще правиш компания на Уингейт — изсъска той. — Обещавам ти, че лично аз ще размахам камшика, и те уверявам, че няма да ти остане кожа по гърба.

Изведнъж Том разбра какво ставаше с капитана му. Очите му се отвориха и той произнесе замислено:

— Дъщерята на Уингейт е жената, в която си влюбен.

Гневът на Сантяго угасна и той кимна кратко.

— Не мога да го убия, разбираш ли? Тя никога няма да ми прости.

— Тогава всичко е наред, капитане — промърмори снизходително Том и отново се ухили — този път малко по-сдържано. — Уингейт има нужда да вкуси камшика. — Той помълча малко и попита вече съвсем сериозно: — А какво ще стане с екипажа?

Сантяго вдигна равнодушно рамене.

— Ако някой желае да се присъедини към нас, приеми го. Останалите да се занимаят с ремонта на „Адвенчър“ и да отплават към дома.

Той остави помощника си и отиде при Джак Нортън, който го следеше с мрачен поглед.

— Мъж като вас би бил истинско съкровище за екипажа ми — предложи мирно той.

— Аз съм британски офицер! — изфуча разярено Нортън. — По-скоро бих умрял, отколкото да ви последвам!

— Имате време да си помислите — отвърна спокойно Сантяго.

— Не ми е нужно време!

— Както желаете. — Сантяго огледа още веднъж палубата, после се прехвърли на „Либер“ и забърза към каютата си.

Моргана стоеше наред помещението, все още кипяща от гняв. Сантяго реши, че никога не я е виждал по-красива. Желанието да я грабне в обятията си, да покрие устата ѝ... цялото ѝ лице с горещи целувки се надигна в него с болезнена сила. И се разнесе по тялото му като могъща вълна. Той искаше не само да я целува! Искаше тялото ѝ... искаше я цялата...

— И ти си същото жестоко животно като баща ми! — изкрещя вбесено тя и думите ѝ изведнъж угасиха пламъка в тялото му.

Отрезвен, но и ядосан на желанието си, срещу което беше безсилен, той поклати глава.

— Не съм го убил.

— Да не мислиш, че ти вярвам? — отвърна с отровна ирония Моргана.

Дързостта ѝ разпали гнева му. Той я хвана за ръката, отведе я на палубата и я качи на носа на „Либера“, откъдето ясно се виждаше баща ѝ, вързан за релинга. Когато първият удар с камшик улучи гърба му, мъчителният му стон стигна чак до фрегатата.

Моргана се обърна към Сантяго и очите ѝ бяха пълни с болка и гняв.

— Питам се защо всъщност се застъпих за теб. — Гласът ѝ трепереше. — И ти си безмилостен като него!

— Аз го оставих жив — възрази глухо испанецът. — И това е много по-голяма милост, отколкото той заслужава. — Той посочи обвинително „Адвенчър“. — Човекът, който бичува баща ти, е бил само шестнадесетгодишен, когато е получил по заповед на граф Уексли три дузини удари с камшик, защото от глад е откраднал парче мухлясало сирене.

Моргана издържа на погледа му.

— Ти не си по-добър от него!

Крясъците на Уингейт станаха нечовешки. Моргана не издържа и забарабани с юмруци по гърдите на Сантяго.

— Трябва да сложиш край на това мъчение! Не допускай баща ми да страда!

— Ти също го мразиш! — отговори той, изпълнен с безпомощен гняв. — Него и бруталността му.

— Бруталност ли? — Моргана се хвана за думата. — Правилно, аз мразя бруталността — все едно от кого идва. Мразех го, когато ти стори... онова, а сега мразя теб, защото му причиняваш болка!

Сантяго ѝ обърна гръб. Нямаше сили да гледа обвинително святкащите ѝ очи... в които само до преди няколко минути светеше любов и нежност.

Погледът му се отправи към облечения в кръв гръб на Уингейт. Не беше броил ударите, но вероятно бяха станали дузина — т.е. беше дошло времето, когато камшикът започваше да разкъсва мускулите на бичувания. Следващата дузина щеше да стигне до костите. Не, той не

съжаляваше за Уингейт. Този жалък капитан беше заповядал да бичуват толкова много матроси, че беше крайно време и сам да опита камшика. Сантяго се измъчваше единствено от болката, която причиняваше на Моргана. Чарлс Уингейт може и да беше тиран, но той й беше баща.

— Върви под палубата! — заповяда дрезгаво той.

Погледът й, изпълнен с болка, го улучи право в сърцето.

— Да не мислиш, че така ще ми олекне? Да не мислиш, че ще забравя случилото се, след като вече не го виждам и чувам? Ти си варварин...

— Върви под палубата! — заповяда повторно той, върна се на „Адвенчър“ и викна на Том: — Стига толкова! — Морякът се обърна разочаровано към него.

— Та аз не съм направил дори две дузини, капитане!

— Стига! — повтори твърдо Сантяго и изтръгна окървавения камшик от ръката му. Помнеше какви мъчения беше изтърпял след бичуването, как трябваше да стърже палубата... Желанието да се отплати на Уингейт със същата монета стана нетърпимо... поне да му излее кофа вода върху изранения гръб. Сантяго едва устоя на напора.

Той се обърна рязко и застана пред пленниците.

— Който желае да се присъедини към нас, е добре дошъл на борда на „Либера“. Онези от вас, които искат да останат на стария си кораб, няма от какво да се страхуват. Погрижете се за капитана си, поправете кораба и се върнете в Англия. — Той отиде още веднъж при Уингейт, хвана кичур напудрена коса, сега разбъркана и окървавена, и го дръпна. Когато Сантяго обърна главата му към себе си, Уингейт простена жално. — Не искам никога вече да се мяркате пред очите ми — произнесе заплашително испанецът. — Следващия път със сигурност ще ви убия. — Той помълча малко и добави: — Никога вече няма да видите дъщеря си, но искам да ви уверя, че при мен Моргана ще има всичко необходимо.

— Върви в ада — изскърца със зъби Уингейт. Лицето му беше белязано от болки, но и от нечовешка омраза към Сантяго, подклаждана от спомена за бичуването. В тези минути Чарлс Уингейт се превърна окончателно в смъртен враг на испанеца.

— Със сигурност няма да ида в ада — отговори безгрижно младият испанец. — С Моргана до мен ще живея в небесно

блаженство. — В очите на Уингейт блесна безпомощен гняв и Сантяго се наслади на триумфа си. Най-добре беше да повърти още малко ножа в раната. — За мен ще бъде особено удоволствие да отведа Моргана в леглото си и да я направя жена. Когато станете дядо, непременно ще ви уведоим. Внуците ви ще бъдат наполовина испанци. Сигурен съм, че ще заемат особено място в родословното ви дърво.

Уингейт процеди през зъби грозно проклятие и задърпа въжетата, докато от китките му потече кръв. Моргана отдавна му беше трън в окото. Той искаше син и наследник, а Селин му роди само едно момиче и сега това момиче щеше да стане любовница на мъжа, когото мразеше повече от всички на света. Децата, които Моргана щеше да роди на любовника си — неговите наследници, — щяха да бъдат испански копелета.

— Ще те убия, Алварес! — изрева Уингейт, когато Сантяго му обърна гръб. — Теб и всички копелета, които ще ти роди дъщеря ми!

Моргана беше разстроена, възбудена и дълбоко разочарована. Колко различно си беше представяла новата среща със Сантяго! Естествено беше изпитвала страх, че не е оцелял в бурята. Дълбоко в сърцето си обаче беше сигурна, че той не може да бъде мъртъв. Инстинктът ѝ подсказваше, че той е жив и я търси.

Докато мечтаеше денем и сънуваше нощем, тя бе преживяла стотици пъти сцената, в която Сантяго се качваше на борда и я отвеждаше със себе си. Представяше си го смел и благороден, но днес опозна истинското му лице. Той съвсем не беше сияйният герой от сънищата ѝ, в когото се беше влюбила така силно. Той беше пират — студен и жесток... същият, ако не и по-лош от баща ѝ.

Грозно скърцане на дърво изтръгна Моргана от мрачните мисли. Тя изтича до прозорчето на каютата и успя да види как пиратският кораб мина покрай „Адвенчър“. Обърна се, изскочи от каютата и се качи на палубата. Веднага откри на борда на линейния кораб баща си, когото двама матроси отвеждаха към каютата му. Явно беше останал без сили, защото не можеше да ходи самостоятелно и трябваше да го влачат.

— Както виждаш, удържах на думата си. — Дълбокият глас зад гърба ѝ я стресна. Сантяго стоеше съвсем близо до нея. — Баща ти е жив.

Моргана отметна глава назад в пристъп на неукротима гордост и в очите ѝ блесна гняв.

— И къде решихте да ме отвлечете, сър? — попита тя с хапещ цинизъм.

Сантяго вдигна вежди.

— Отвличам ли те? — Той поклати глава. — Обещах да те взема при себе си и точно това направих.

— Не желая да остана с вас нито минута повече!

Сантяго вдигна рамене с привидно равнодушие.

— Твоя работа. Но ти си на моя кораб и ще останеш тук, докато влезем в следващото пристанище.

— Пристанище — повтори подигравателно Моргана. — Искате да кажете, във вашето пиратско убежище.

Лицето на Сантяго потръпна. Струваше му много усилия да потисне напирания гняв. Толкова силно беше копнял за тази жена, а сега... тя го посрещаше с дива омраза. Това беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Не ме дразни повече, жено! — изръмжа ядно той, стисна ръката ѝ и я поведе обратно към каютата си. — Ще стоиш тук, до мен — отговори той и изведнъж загуби самообладание. Обърна Моргана към себе си и устремно я прегърна. Зелените му очи засвяткаха от желание. — Много добре знаеш, че ми принадлежиш!

Моргана се скова в обятията му. Докато се караха, не изпитваше страх, но сега, толкова близо до тялото му, пленена от погледа на възхитителните зелени очи — в гърдите ѝ изведнъж се надигнаха чувства, които я накараха да потрепери. Страхът беше само едно от тях. Другите бяха неразгадаеми.

Инстинктивно тя опря двете си ръце на гърдите му и опита да го отблъсне. Но то беше все едно да премести планина.

— Веднага ме пуснете, сър! — извика тя в отчаян опит да го държи на разстояние поне словесно.

— Но ти съвсем не искаш това. — Гласът му прозвуча като тихо ръмжене на хищна котка. Лицето му бавно се приближи към нейното. — Бъди честна, Моргана, ти копнееш за мен, също както аз за теб.

Тя напрегна последните си сили и извърна глава. Не искаше той да я гледа по този начин... не искаше лицето му да бъде толкова близо до нейното.

— Сантяго... недей — пошепна с пресекващ глас тя.

Споменът за окървавения гръб на баща ѝ я настигна... студената жестокост на Сантяго... какво ли щеше да ѝ стори сега?

Моргана не можа да намери отговор на този въпрос, защото устните на Сантяго завладяха устата ѝ. Целувката беше брутална, без капчица нежност, изразяваше необузданото желание, което го мъчеше от месеци. Той разтвори насилствено устните ѝ и езикът му нахлу в устата ѝ.

Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и започнаха да откопчават роклята ѝ. Той нададе раздражено ръмжение и смъкна коприната от тялото ѝ, защото нямаше търпение да я разкопчее. Фактът, че тя носеше под нея само ризка, но не и корсаж, изобщо не го учуди. Крехката материя също стана жертва на жадните му ръце.

Моргана се бранеше с всички сили срещу пламтящата му страст. Когато разбра, че е безсилна, изплака отчаяно.

Соленият вкус на сълзите ѝ, които попаднаха между устните му, го отрезви. Сантяго разтърси глава и рязко пусна жертвата си. Погледът на кадифеномеките, плувнали в сълзи очи прониза сърцето му.

— Моргана — пошепна той. Ръцете му все още трепереха от необуздано желание, но все пак намериха сили да се заровят нежно в разбърканата ѝ коса. — Не плачи, мила моя. Не исках да те уплаша. — И след кратка пауза прибави: — Не исках и да ти причиня болка.

— Точно това направи! — изсъска Моргана и отчаяно се опита да се пребори с напиралите сълзи. Не биваше да плаче, не и пред него! Сълзите бяха признак на слабост и тя се мразеше за това. Пред Сантяго трябваше да бъде силна. Силна и смела. Трябваше да му се противопостави, а ето че...

Сълзите се стичаха неспирно по лицето ѝ, докато тя се опитваше да прибере разкъсаната си рокля на гърдите.

Сантяго свали ризата си, внимателно отдели скованите ѝ пръсти от парчетата плат и ѝ помогна да се облече. Ризата ѝ стигаше почти до коленете и мъжът отново усети болезнено пулсиране в слабините при съзнанието, че отдолу тя беше напълно гола.

За да отклони и нейното, но най-вече своето внимание, той прибягна до безобидна шега.

— Възможно ли е една английска лейди да не носи корсаж?

Струваше му огромно усилие да се усмихне. Имаше чувството, че няма да издържи нито секунда повече на нечовешкото си желание. Искаше да има Моргана — не грубо и диво както преди, а нежно и внимателно. Искаше да ѝ покаже колко красива може да бъде любовта... да ѝ докаже, че тя означава много за него.

Моргана се изчерви от забележката.

— Не ми се подигравай!

— Никога не бих посмял. — Той изтри сълзите ѝ и призна открито: — Аз те обичам.

Моргана си припомни в какво положение се намираха и изкрещя насреща му:

— А аз те мразя!

Напрежението помежду им отново завибрира. Сантяго стисна ръце в юмруци и трябваше да събере цялото си самообладание, за да не я сграбчи за раменете и да я разтърсва, докато... Всъщност какво щеше да постигне с това? Най-много тя да го намрази още повече.

— Защо? — попита дрезгаво той. — Оставих баща ти жив, макар че не заслужаваше. Вместо да ми благодари, той се закле да ме убие.

— Това и заслужаваш!

Коравите думи го засегнаха болезнено. Той се обърна рязко и заби юмрук в стената на каютата. Стисна здраво зъби и постепенно успя да се овладее. През това време Моргана се взираше в нашарения от белези гръб и сърцето ѝ пареше от болка. Омразата, която бушуваше в гърдите ѝ, угасна като пламъче, останало без кислород. Пред нея стоеше мъжът, когото баща ѝ заповяда да бичуват само защото беше изпълнил заповедта ѝ... мъжът, когото сънуваше от месеци... но и мъжът, заповядал да бичуват баща ѝ до кръв.

В сърцето ѝ се бореха противоречиви чувства и още преди да е разбрала дали щеше да надделее любовта или омразата, Сантяго отново се обърна към нея. Един-единствен поглед му беше достатъчен да разбере, че тя е раздвоена. В същия момент той прозря шанса си да завоюва отново Моргана... да я накара да осъзнае любовта, която изпитваше към него — поне той се надяваше, че това е любов.

Той се озова до нея с една крачка и я прегърна — не лудо и настойчиво като преди, а меко и нежно. Усети как Моргана се скова и понечи да се отдръпне, но ръцете му я задържаха.

— Сантяго...

В гласа ѝ прозвуча страхлива молба. Той ѝ отговори, като помилва устата ѝ с устни. Внимателно, но и настойчиво езикът му си проправи път между стиснатите ѝ устни, докато пръстите на дясната му ръка милваха нежната шия и бавно се спускаха към гърдите.

Чувственото докосване напомни на Моргана за миговете в каютата ѝ... когато беше лекувала раните на Сантяго. Той я целуваше и милваше... Ласки, за които беше копняла през цялата им раздяла.

Сантяго усети как Моргана постепенно се отпусна под ласките му. Устните ѝ леко се отвориха и най-после позволиха на езика му да влезе. Дясната му ръка се плъзна още по-надолу и се изгуби в меките косъмчета между краката ѝ. Той пое въздишката ѝ с устни, после се отдели от устата ѝ и се отдръпна малко, за да я погледне в очите.

— Какво правиш с мен, Сантяго? — пошепна Моргана. Гласът ѝ трепереше и Сантяго разбра, че тя все още се страхува. За да я успокои, той се усмихна окуражително в тъмните ѝ очи.

— Нищо лошо и нищо опасно — пошепна в ухото ѝ той. — Остави се на мен. Не се тревожи за нищо.

Той я вдигна и я занесе на леглото си. Свали панталона си и се намести гъвкаво до нея. Тя беше все още с ризата му и това я правеше неустойимо привлекателна. Крехкото, едва наскоро разцъфтяло моминско тяло създаваше прекрасен контраст с ослепително бялата мъжка риза.

Тя потрепери под жадния му поглед и се опита да се отдръпне към стената, когато той сведе глава.

— Недей, любов моя — пошепна той и устните му се плъзнаха търсещо по бузата ѝ, намериха устните, помилваха ги и продължиха пътя си надолу.

Моргана усети как езикът му пърхащо закръжи около зърната на гърдите ѝ, докато нежните връхчета се втвърдиха и щръкнаха. Реакцията на тялото ѝ я направи щастлива, но и я уплаши. Във вените ѝ се разля блажена топлина, която с всяко ново движение на устните му се разгаряше все по-силно.

Ръцете ѝ сами се вдигнаха и се увиха около тила му. Тялото ѝ се нагоди към неговото и поиска повече чувствени нежности. Сантяго мушна едната си ръка под гърба ѝ и я притисна към себе си. Стоманените мускули се опряха в меката ѝ кожа, къдравите косъмчета на гърдите погъделичкаха чувствителните зърна на гърдите и разпалиха желанието ѝ до непоносимост. Сладостната ѝ въздишка премина в разочарован стон, когато Сантяго отново се отдели от прегръдката ѝ.

Той разтвори внимателно краката ѝ и пръстите му нежно проникнаха в центъра на женствеността ѝ. Едновременно с това той сведе глава към корема ѝ и остави парещи следи по меката кожа. Моргана се извиваше и стенеше от наслада, ръцете ѝ се опитваха да го

прегърнат. Искаше да го усеща, искаше да получи повече от него — много повече. Сантяго се плъзна предпазливо между краката ѝ. Знаеше, че не бива да избързва. Моргана беше девица и трябваше да запази приятен спомен за първото си любене. Ала му струваше нечовешки усилия да се отдръпне, вместо да се потопи изцяло в нея. Толкова дълго я беше чакал!

Моргана отново се устреми насреща му. Леко отворените ѝ устни потърсиха устата му. Целувката ѝ беше непохватна, но той усети скритата в нея страст.

Сантяго се надигна, нежно плъзна ръка по гърдите ѝ, приведе се, за да целуне отново твърдия ѝ корем и усети как собственото му желание ставаше все по-болезнено. Моргана също простена тихо, докато удоволствието, с което я даряваха ръцете и устните му, все повече се увеличаваше. Той усети влагата между краката ѝ и нежно я притисна към мускулестото си тяло. Разтвори бедрата ѝ още малко, помагайки си с крака, за да има достатъчно място за последното, окончателно съединение.

Моргана усети как членът му бавно проникна в нея и въздъхна удовлетворено. Парещите ѝ ръце се движеха безспир по гърба му, но накрая обхванаха седалището му и го притиснаха, за да му напомнят, че трябва да продължи навътре. Усетил съпротивата на девствената ципа, Сантяго се поколеба.

Той се отпусна предпазливо върху нея и очите му потърсиха погледа ѝ.

— Първия път боли — пошепна загрижено той. — Не може другояче.

Като видя пламналия в очите ѝ страх, той изпита съмнение. Дали онова, което правеше с нея, не беше грях? Заедно с това обаче съзнаваше, че е стигнал до точка, в която няма връщане назад. Устата му жадно завладя нейната. Тя отговори на целувката, но не със сладката отдаденост отпреди. Страхът и несигурността пред онова, което я очакваше, се усещаха съвсем ясно. В нея изведнъж се появи нещо дебнещо — като у младо, неопитно животинче, което усеща опасността, но въпреки това не бяга да се скрие на сигурно място... защото не може да се спаси.

Сантяго се раздвижи предпазливо в нея, после я обгърна с две ръце и проникна в утробата ѝ с мощен тласък.

Той задържа здраво разтрепераното ѝ тяло и пое с устни болезнения ѝ вик. Моргана продължи да се дърпа, опита се да го изблъска и накрая освободи устата си.

— Остави ме! — изпъшка тя и опря ръце върху гърдите му.

— Недей — опита се да я успокои Сантяго. — Тихо, мила, тихо! Вече мина.

Той се стараеше да не се движи, макар че му беше страшно трудно да не се поддаде на парещото си желание. Но трябваше да даде време на Моргана да свикне с големината и твърдостта му. За съжаление тя беше пленница на страха и надигащия се гняв и не забелязваше, че болката отдавна е отзвучала.

— Знаех го още от самото начало! — извика в лицето му тя. — Ти си брутален и безчувствен!

— Моргана, чуй ме — опита се той отново да пробие до сърцето ѝ. — Така е само първия път...

Но тя продължи да се отбранява. Ерекцията на Сантяго стана непоносимо болезнена. Той жадуваше да се освободи и в същото време знаеше, че няма да може да се наслади на освобождаването си, ако стигнеше до върха против волята на Моргана...

Той се задвижи предпазливо в нея, но веднага забеляза, че ѝ причиняваше болки, защото насадата и възбудата бяха изчезнали. Сантяго пое дълбоко въздух и се оттегли. Болката на неудовлетвореното желание изтръгна от гърдите му протяжен стон. Мина доста време, преди ерекцията да отслабне.

Моргана се освободи от него и се отдръпна в най-далечния ъгъл на леглото. Вдигна колене към гърдите си и ги обгърна с две ръце. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но от очите ѝ искряха гняв и презрение.

Сантяго посегна към одеялото, смачкано в края на леглото, и го подаде на Моргана, макар че тя все още носеше ризата му и от великолепно то ѝ тяло не се виждаше почти нищо. Като че се страхуваше, че той ще се нахвърли отново върху нея, тя се зави с одеялото до брадичката и това детинско движение събуди в душата му внезапен гняв.

— Не се дръж, като че съм се опитал да те убия! — изкрещя невъздържано той. — Майко божия, първия път винаги боли! Така е с всяка жена. — Той скочи от леглото, нахлузи панталона си и се обърна ядно към жената в леглото. — Ти си истерична, Моргана, но аз ще ти

избия истерията от главата, бъди сигурна! Следващия път ще разбереш, че се държа глупаво и детински!

Моргана се разгневи още повече. Този брутален тип наистина смееше да я заплашва със следващ път!

— Ти си варварин — процеди през зъби тя. — Даже да ме насилиш, никога няма да получиш сърцето ми!

Сантяго ѝ обърна гръб и сведе глава. В момента не беше сигурен дали искаше сърцето ѝ. При това напразно се опитваше да игнорира мъчителния копнеж на сърцето си — копнеж не само по тялото ѝ, но много повече към любовта ѝ, която днес едва не беше загубил.

Той въздъхна и опря ръце на хълбоците. По дяволите, той имаше опит в любовта! Толкова жени беше направил щастливи. Защо, за бога, му беше толкова трудно с Моргана? Защо не му се удаваше да спечели първата жена, която беше обикнал с цялото си сърце? Защо всичко, което правеше, будеше у нея само омраза?

Той знаеше отговора на всички тези въпроси. Направи грешка, като още първия път отиде докрай. Трябваше да поглези Моргана с чувствени нежности. Най-глупавото, което можеше да направи, беше да я лиши още днес от девствеността ѝ. След бичуването на баща ѝ и болката, която ѝ беше причинил, тя неминуемо го смяташе за варварин. Изпълнен с гняв към глупостта си, той си призна, че искаше да довърши любовния акт единствено заради себе си. Толкова беше копнял за това окончателно сливане, че изобщо не помисли за възможните последствия. И сега беше проиграл любовта на жената, която му беше най-скъпа на този свят, може би завинаги.

Той погледна към леглото. Моргана все още седеше в ъгъла, вдигнала одеялото до брадичката и скрила лице в него. Тялото ѝ се разтърсваше от тихи хълцалия. Това беше още по-ужасно, отколкото ако плачеше шумно или му крещеше гневно. Тихата ѝ тъга разби сърцето му.

Той отиде до леглото, понечи да седне, но не го направи. Помилва нежно дългата черна коса на Моргана, която падаше по гърба ѝ като лъвска грива. Тя вдигна рязко глава, сякаш я беше ударил, и обляното ѝ в сълзи лице му показва ясно колко дълбоко я беше наранил.

— Съжалявам, Моргана — пошепна той. Беше му дяволски трудно да се извини. — За онова, което направих... че ти се развиках.

— Върви си!

След тази подкана Моргана извърна глава и косата ѝ падна над лицето като завеса, която трябваше завинаги да я скрие за него.

Когато се стъмни, Моргана се сви на кълбо в леглото и се загърна в одеялото, сякаш то беше непроницаем щит, който можеше да я опази от евентуалните нови нападения на Сантяго. След подканата ѝ испанецът наистина си беше отишъл и досега не се връщаше, но Моргана предполагаше, че няма да мине много време и той ще поиска да осъществи „следващия път“, с който я беше заплашил.

Аз съм си виновна, повтаряше си тя. Ако си бях останала у дома, когато „Адвенчър“ тръгна на ново плаване...

Отварящата се врата прекъсна мислите ѝ. Тя се престори на заспала и се постара да диша равномерно, макар че трепереше с цялото си тяло.

Ами ако Сантяго дръпнеше одеялото и се вмъкнеше при нея в леглото? Ако отново разтвореше краката ѝ и ѝ причинеше адски болки?

Моргана прехапа долната си устна, за да не изпищи от страх. Тя се вслуша напрегнато в тихите шумове, които идваха откъм писалището му, после предпазливо отвори очи и се подаде изпод одеялото.

Облян от трепкащата светлина на газената лампа, Сантяго се беше опрял с две ръце на писалището си и разглеждаше карта, разстлана пред него. Като че ли тя изобщо не съществуваше. Странно, но неговото равнодушие я раздразни, вместо да се почувства облекчена. Много ѝ се искаше да го попита как да разбира поведението му. Само преди няколко часа беше заповядал да бичуват безмилостно баща ѝ, скоро след това причини болка и на нея. Тя побърза да прогони спомена за нежностите, с които я бе дарил преди това. Сигурно е искал само да я примами в капана, за да ѝ покаже, че тя е напълно зависима от него.

Когато Сантяго внезапно се изправи и свали ризата си, Моргана се разтрепери още по-силно. На светлината на лампата ужасните белези на гърба му изглеждаха още по-заплашителни, отколкото на дневна светлина.

Той окачи ризата си на високия стол и се обърна към леглото. Главата му закри лампата и Моргана го виждаше само като тъмна сянка. Тя се запита потиснато дали беше забелязал, че очите ѝ са отворени, но не можа да откъсне поглед от него. Широките рамене и тесните хълбоци предизвикаха сладостни тръпки в тялото ѝ. Опита се да ги потисне, но не ѝ се удаде.

Сантяго седна на стола, еквали ботушите си, стана и отиде до леглото. Моргана се вцепени от страх. Затвори бързо очи и зачака трепереща следващите му стъпки. Изведнъж усети ръката му върху рамото си през одеялото и се сгърчи като от удар.

Сега, каза си тя. Ей сега ще дръпне одеялото и ще ме принуди да му се подчинявам.

Тя събра ризата пред гърдите си и зачака със затаен дъх началото на мъчението, което той вероятно беше измислил през изминалите часове. Чу тих шум и след секунди усети дишането му съвсем близо до лицето си. Струваше ѝ нечовешко усилие да остане спокойна. Несравнимият му мъжки аромат я удари в носа... тази възбуждаща смес от солен морски въздух, катран и малко пот. Все още усещаше докосването му и макар че между неговата и нейната кожа бяха одеялото и ризата ѝ, усещането на милувката беше толкова интензивно, сякаш беше гола под него.

Ако в този момент бе отворила очи и бе погледнала Сантяго, Моргана щеше да се освободи веднъж завинаги от страха си. Погледът му беше изпълнен с нежност, а сърцето му пълно с любов към възхитителното същество в леглото му. Той знаеше, че тя е будна, но уважаваше решението ѝ да се преструва на заспала. В моментната ѝ ситуация просто не ѝ оставаше друг изход. Обаче поведението ѝ беше още една причина за Сантяго да ѝ докаже колко дълбоки чувства хранеше към нея.

Устните му нежно докоснаха бузата ѝ.

— Кариня — прошепна нежно той.

Моргана не разбра испанската дума, но по начина на произнасянето ѝ отгатна, че е галено име. Поведението му я обърка. Това ли беше коравосърдечният мъж, който беше заповядал да бичуват баща ѝ? Който на върха на чувственото удоволствие изведнъж ѝ беше причинил режещи болки?

„Първия път винаги боли.“ Тези думи не ѝ излизаха от главата. Дали беше казал истината? Дали болките наистина бяха само първия път?

В този момент Моргана копнееше горещо да поговори с майка си. Селин щеше да ѝ каже дали Сантяго я беше излъгал или не.

Тя чу как той се изправи. Ръката му се отдели от рамото ѝ и остави неприятно чувство на празнота. Ала разочарованието ѝ не трая дълго, защото Сантяго угаси лампата и отново легна при нея.

Моргана се стресна и инстинктивно се отдръпна към стената, което беше почти невъзможно, защото и без това се беше свила в най-задния ъгъл на леглото.

Сантяго усети бягството ѝ и се прокле на ум. Колко му се искаше да я вземе в прегръдката си, но не смееше да я уплаши още повече. Ако изобщо имаше шанс да я спечели, трябваше да се упражнява в търпение, което беше особено трудно, защото цялото тяло го болеше от отдавна потисканото желание.

Моргана се отпусна едва когато разбра, че Сантяго беше легнал при нея само за да спи. Изчака, докато дишането му стана равномерно, и отвори очи. През прозорчето на каютата падаше сребърната светлина на луната и обливаше могъщия гръб на заспалия мъж. Без да съзнава какво прави, тя вдигна ръка и докосна с върховете на пръстите си грозните белези, оставени от камшика.

Меката милувка моментално изтръгна Сантяго от лекия сън. Той се обърна и я погледна. Моргана се вгледа уплашено в очите му, изпъстрени със сребристи точки. Между двамата се възцари задъхано мълчание.

— Беше прекрасно, че ме погали — прошепна нежно Сантяго.

Моргана поклати глава.

— Не съм — възрази тя, но не беше убедителна. — Заспала съм и ръката ми се е плъзнала по гърба ти. От това се събудих.

Сантяго въздъхна дълбоко.

— Защо най-после не признаеш, че ме обичаш?

— Защото не е вярно — отговори бързо Моргана и се изправи в леглото. Не можеше да лежи до него и да му говори... и то за чувства, които отричаше не само пред него, но и пред себе си. — Как бих могла да обичам човек, който не само измъчи до смърт баща ми, но и ми причини адски болки?

При тези думи Сантяго стисна зъби с такава сила, че те изскърцаха, скочи гневно от леглото и запали газената лампа. Когато се обърна с едно движение, в очите му пламтеше див гняв и Моргана отново изпита страх.

— Много правилно. — Гръмкият му глас изпълни каютата. — Заповядах да бичуват баща ти, макар че много исках да го убия. — Той се опря с две ръце на таблата на леглото и лицето му беше толкова близо до Моргана, че гневните искри в очите му я опариха. — Спомни си! — При тези думи тя се разтрепери. — Спомни си за Били! — продължи със същия тон той. — И за онова, което ми причини баща ти. — Обърна се рязко, за да ѝ покаже гърба си. — Можеш ли изобщо да си представиш как боли, когато излеят върху изранения ти гръб кофа морска вода? Можеш ли изобщо да си представиш какво става, когато слънцето изсуши водата и остатъците от солта запалят огън в раните? — Той се обърна отново с лице към нея. — Аз заповядах да бичуват баща ти, нищо повече. Но ако някой ден попадна в лапите му, камшикът ще бъде най-лекото наказание от всички онези, които вече ми е приготвил.

Долната устна на Моргана трепереше неудържимо. Сълзите ѝ ей сега щяха да рукнат. Тя знаеше отлично колко жесток и брутален беше баща ѝ и когато наказва нечовешки Били и Сантяго, изпита дива омраза към него. Но да го види вързан за релинга с облян в кръв гръб... да чуе виковете му... Все едно какво беше извършил — той ѝ беше баща.

Сантяго я наблюдаваше. Лицето ѝ беше като отворена книга. Изпитваше съжаление към страданието ѝ, но още не беше свършил с нея. Беше дошъл моментът, когато трябваше да изяснят всичко помежду си.

— А що се отнася до болката, която съм ти причинил, вече ти казах, че боли само първия път — продължи безмилостно той.

— Защо трябва да ти вярвам? — изфуча Моргана и в същия момент проумя, че не трябваше да казва тези думи.

— А имаш ли основания да не ми вярваш? — Гласът на Сантяго трепереше от гняв и разочарование. — Кога съм те лъгал? — Той почака, но тъй като Моргана не отговори, продължи: — Казах, че ще дойда да те взема и ще отмъстя на баща ти. Изпълних и двете си обещания, макар че последното не стана така, както си мислех. Но и по

тази точка изпълних обещанието, което ти дадох. Е, посочи ми поне една причина да не ми вярваш.

Моргана прехапа устни. Той беше напълно прав. Тя нямаше основания да се съмнява в думите му.

— Съжалявам, Сантяго — прошепна тя.

Мъжът пое дълбоко дъх. Дали най-сетне беше преодолял голямото препятствие?

Той протегна ръка да помилва бузата ѝ, но тя се отдръпна. Сантяго имаше чувството, че е получил удар в лицето. Издиша шумно, поиска да каже нещо... грубо, гневно. После примирено сведе глава, като че внезапно му беше натежала.

Какво всъщност искаше? Моргана беше едва двадесетгодишна. Тя, дъщерята на един граф, днес беше загубила майка си и баща си... родината, дома си. Беше присъствала, когато бичуваха баща ѝ, а първото ѝ любовно преживяване остави у нея само болка. Намираше се на пиратски кораб и пътуваше към неизвестно бъдеще.

Сантяго помисли още малко и вдигна глава.

— Добре, няма повече да те измъчвам с присъствието си — обеща той, угаси лампата и излезе от каютата.

Моргана остана сама в тъмното. Луната беше продължила пътя си. Светлината ѝ вече не влизаше през прозорчето и това засили още повече внезапното усещане за самота. Моргана потрепери и се сви под одеялото. Помилва нежно ризата на Сантяго, вдъхна дълбоко аромата му от възглавницата.

В душата ѝ се бореха противоречиви чувства. Копнеж да види майка си, съзнание, че надали някога щеше да я срещне отново. Страх от бъдещето на пиратския кораб. Но най-объркващи бяха чувствата, които изпитваше към Сантяго. Боеше се от него, когато беше наблизо, и усещаше болезнено липсата му, когато го нямаше. Как я бе милвал и целувал... никога преди това не беше преживявала нещо толкова прекрасно.

Челото ѝ се набръчка, когато си припомни болката, така внезапно сложила край на блаженството ѝ. Само първия път. Тези думи отново и отново отекваха в главата ѝ.

Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мамичко — пошепна измъчено тя. — Какво да правя? Моля те... помогни ми...

При това ѝ беше ясно, че молбата ѝ е неизпълнима. Майка ѝ беше в Англия, а тя беше на път за... за някъде.

Моргана се събуди от силното люлеене на кораба. Очевидно Атлантикът отново беше решил да се покаже откъм неприятната си страна. Тя стана бързо и отиде до прозорчето. Поздравиха я забулено в облаци небе и високи вълни.

Както си беше боса, тя изтича до вратата и я отвори предпазливо. Чу как Сантяго даваше необходимите заповеди на палубата. Дълбокият му глас събуди в сърцето ѝ чувства, които напразно се опита да задуши.

Моргана въздъхна и отново затвори вратата. Вчера се бе държала глупаво. Защо отблъсната Сантяго така грубо? Той беше напълно прав във всичко, което ѝ беше казал. Баща ѝ беше жесток и брутален и тя никога не го беше обичала истински... понякога откровено го мразеше. А когато Били и Сантяго дезертираха... когато „Адвенчър“ се приближаваше безмилостно до жига им... Какъв страх беше изживяла! Ако беше заловил бегълците, баща ѝ щеше безмилостно да ги изтезава, докато ги убие. В сравнение с него Сантяго беше много по-хуманен. Той само даде възможност на баща ѝ да изпита на собствения си гръб наказанието, което стотици пъти беше налагал на други хора.

Моргана се огледа. Искаше да се качи на палубата, да поговори със Сантяго, да му каже... какво всъщност искаше да му каже? Дали той изобщо щеше да я изслуша?

Тя отхвърли бързо тази неприятна мисъл. Наведе се и вдигна роклята си, захвърлена на пода на каютата.

— Негодна за употреба — отсъди тя, след като огледа разкъсаните места. Една от най-хубавите ѝ рокли беше станала жертва на страстта на Сантяго. Е, ако беше честна, щеше да си признае, че никога не я беше харесвала. Всъщност тя мразеше всичките си рокли. Пък и вече нямаше защо да се притеснява как е облечена. Целият ѝ гардероб беше останал на борда на „Адвенчър“. Единственият проблем в момента беше, че нямаше какво да облече.

Тя се погледна изпитателно. Все още носеше ризата на Сантяго и макар че тя ѝ стигаше до коленете, щеше да бъде неприлично да се появи на палубата в това одеяние. При един порив на вятъра...

Само представата за това я накара да се изчерви. Все пак под ризата беше напълно гола. Погледът ѝ падна върху раклата до вратата.

Струваше ѝ известно усилие да вдигне тежкия капак и когато най-после успя, се почувства като шпионка. Нямаше право да се рови в нещата на Сантяго.

— Не правя нищо лошо — опита се да се успокои тя, неспособна да устои на изкушението. Най-отгоре лежеше ценна сабя и макар да се стараеше да си внуши, че сигурно е пиратска плячка, инстинктът ѝ подсказа, че сабята има много по-дълбоко значение. Тя я извади почти със страхопочитание, за да я разгледа. Никога преди това не беше виждала такова съвършено оръжие. Златната дръжка беше богато украсена, обсипана с планински кристали. Върху тъмния емайл личаха редуващи се шарки на цветя и лози, а върху светлия листни орнаменти. Кръстът, който красеше дръжката, се състоеше от две редици планински кристали, докато краят на калъфа от синьо кадифе имаше емайлирани обковки върху златна основа с изобразени ловни сцени.

Когато взе в ръка чудното оръжие, Моргана си пожела с пламенен копнеж да може да си служи с него. С тази великолепна сабя воинът ставаше наистина непобедим.

Моргана положи внимателно сабята обратно в раклата и посегна към черния панталон под нея. Премери си го и въздъхна недоволно. Сигурно на Сантяго му стигаше до коленете, но тя трябваше да го запретне.

— Все едно — промърмори тя и го облече. Веднага ѝ стана ясно, че панталонът е не само много дълъг, но и прекалено широк. Без да се притеснява, Моргана откъсна широка ивица от роклята си и си направи колан. После вдигна крачолите до глезените си и obu обувките си. Буйната ѝ лъвска грива падаше свободно по раменете и ѝ придаваше вид на същински пират.

Моргана затвори раклата, пое дълбоко въздух и излезе от каютата. Огледа се нерешително и се запъти към изхода. Точно тогава по стълбичката слезе едноухият пират, който беше бичувал баща ѝ. Като видя Моргана, мъжът спря като ударен от гръм.

— Дявол да ме вземе... — изръмжа той и посочи вратата на каютата. — По-добре да си останете долу, лейди. Морето е бурно...

— Свикнала съм да се движа свободно — прекъсна го Моргана и упорито вирна брадичка. — Морските вълни не ми влияят.

Тя мина покрай пирата и се изкачи ловко по стълбичката. Том я проследи ухилено.

— Момичето ще ти даде да разбереш, капитане — промърмори той и се върна на палубата. В никакъв случай не искаше да пропусне срещата между Сантяго и смелата млада дама.

През това време Моргана вървеше с уверени крачки към кърмовата палуба, откъдето Сантяго ревеше заповедите си, за да надвика бурята. Досега не я беше забелязал, тъй като беше съсредоточил цялото си внимание върху управлението на кораба. Усети я едва когато застана непосредствено зад него.

— По дяволите, Моргана, какво правиш тук? — изкрещя той, опитвайки се да не се впечатлява от красотата ѝ. С разрошена от вятъра коса, облечена в широката му бяла риза с навити ръкави и с черен панталон, стегнат в талията със златножълт ешарп, тя беше наистина невероятна. Сантяго трябваше да стисне здраво зъби, за да не я грабне в обятията си.

— Веднага слез под палубата! — заповяда строго той, но не беше способен да спре треперенето на гласа си.

Моргана поклати глава и къдриците ѝ се разпиляха още повече.

— Нямаш право да ми заповядваш! Впрочем тъкмо ти би трябвало да знаеш, че съм свикнала с морските бури.

Сантяго явно беше склонен да се съгласи, защото отново се обърна към хората си и изкрещя няколко заповеди. Ала когато отново посвети вниманието си на Моргана, в погледа му светеше неумолимост.

— Първи урок, млада госпожице — заговори поучително той. — Щом съм дал заповед, ти си длъжна да я изпълниш.

Макар че Моргана се отбраняваше с всички сили, той я завлече обратно в каютата си. Едва там я пусна и застана пред нея с едно святкащи очи.

— Как смееш... — започна ядно тя, но не довърши, защото Сантяго се приближи още повече. Леденият поглед и коравото лице ѝ внушиха страх.

— Тези хора отвън са пирати. Всеки от тях е убивал невинни.

— И ти си един от тях — вметна сърдито Моргана.

— Да, по дяволите, аз съм един от тях! — извика гневно той, сграбчи я за раменете и я разтърси. — Да не мислиш, че имах избор? — Той я пусна толкова рязко, че тя се олюля и политна назад, после ѝ обърна гръб. Когато продължи, тонът му беше много по-умерен: —

Пиратите нападнаха кораба, на който се бях наел, и избиха целия екипаж. Щяха да направят същото и с мен, но аз успях да победея капитана им в честен двубой. Така заставах на негово място. — Той се обърна и я погледна в лицето. — Както виждаш, не съм станал пират от любов към приключенията.

Моргана преглътна. Отново му беше причинила болка.

Сантяго усети какво ставаше в нея и пристъпи по-близо. Отново я хвана за раменете, но този път много по-нежно.

— Разбираш ли, Моргана, тези мъже ми се подчиняват, защото ме уважават, а някои дори се страхуват от мен — продължи настойчиво той. — Как мислиш, дали това ще трае още дълго, ако една жена посмее да ми се противопостави?

— Значи искаш от мен да се държа като послушно кученце? — изсъска тя и Сантяго отново се ядоса. Защо, за Бога, не искаше да разбере в какво положение поставя и него, и себе си!

— Да, по дяволите! — изфуча той. — Ти ще се подчиняваш и ако не можеш, аз ще те науча!

Вбесена, Моргана опря ръце на хълбоците си и го изгледа гневно. В същия този момент гневът му отлетя. Крехка, фина и невероятно изкусителна, тя стоеше пред него като неустрашима лъвица.

— Ти да не мислиш... — започна ядно тя, но Сантяго не ѝ даде да довърши. Трябваше на всяка цена да се пребори с надигналото се желание. При това още отсега знаеше, че неизбежно ще загуби битката.

Той протегна бавно ръка, сграбчи яката на ризата и дръпна Моргана към себе си. Тя млъкна моментално и по тялото и премина тръпка на страх. Познаваше това изражение в очите му. О, да, вече го познаваше много добре.

При това Моргана осъзна отново, че докато се караха, не се страхуваше от него ни най-малко, но когато се доближеше до нея по този начин... когато ставаше нежен...

— Сантяго, не — прошепна тя. — Не смей да...

Очите му заблестяха подигравателно.

— И какво ще направиш, ако не се подчиня на тази заповед? Ще ме убиеш ли? — Той уви ръка около талията ѝ. — Боя се, че се налага да те претърся за оръжие.

Дясната му ръка отвърза златния ешарп. Моргана се опита да се отбранява, но беше безсилна пред него.

Сантяго пусна ешарпа и широкият панталон се свлече по хълбоците ѝ. Засрамена и ядосана, но неспособна да направи нещо, тя усети как панталонът падна в краката ѝ. Ризата на Сантяго все още покриваше голотата ѝ, но не беше пречка за ръката му.

Пръстите му бързо отместиха тънката памучна материя и започнаха нежно да милват дупето ѝ.

— Още не съм намерил оръжие — пошепна в ухото ѝ той. — Но трябва да помня, че цялото ти тяло е оръжие, което без съмнение ще ме довърши.

Моргана се отбраняваше ожесточено и вътрешният глас предупреждаваше Сантяго да не прилага сила срещу нейната безпомощност. Но той бе загубил самообладание. Дълго потисканото желание вече не можеше да бъде спряно от повелите на разума.

Моргана също усети това. Дъхът му опари лицето ѝ, когато дясната му ръка се плъзна по бедрото и се загуби между краката ѝ.

— Не! — изпъшка тя и се опита да стисне крака, но тялото отказа да ѝ се подчинява. Беше ѝ толкова приятно да усети милувката му!

Съпротивата ѝ бързо отслабна. Последната ѝ ясна мисъл беше, че е твърде изтощена да се бори със Сантяго. Дълбоко в себе си обаче тя знаеше съвсем точно, че се предава не защото ѝ липсваха сили, а защото не можеше да устои на топлината и блаженството, които я заливаха. Десният ѝ крак се отпусна, за да направи място на ръката му.

Сантяго го забеляза и бе зает от неудържима вълна на щастие. Най-после! Най-после можеше да я вземе без съпротива.

Той завладя устата ѝ и отново се възхити на мекотата и топлината ѝ. Малкият ѝ език се подаде насреща му — плах, непохватен, но изпълнен с желание.

Подът под тях се разлюля и за секунди ги извади от равновесие. Сантяго се отдели от нея и хвърли загрижен поглед към тавана. При толкова силна буря мястото на капитана беше на палубата. Той си припомни, че Том и Пат бяха единствените, на които можеше да се довери сляпо, но после решително отхвърли грижата за „Либера“. Под командата на Том екипажът щеше да се справи с кораба и разлюляното море.

Макар че ризата, която Моргана все още носеше, изведнъж започна да се пречка навсякъде, ръката на Сантяго намери пътя до меко закръглените ѝ гърди, а устата му отново завладя нейната. При това люлеенето на кораба засили огъня на събудилата се страст.

Моргана въздъхна и се притисна до него.

— Не ми причинявай болка — прошепна съвсем тихо тя.

Той улови погледа ѝ.

— Никога вече, любов моя. Никога вече.

Ръката му бавно отвори ризата ѝ. Сега можеше да я милва с две ръце, защото знаеше, че тя няма вече да се брани — дори напротив. Тя се протегна към него, връхчетата на пръстите ѝ колебливо и несигурно се плъзнаха по гърдите му. Когато усети стоманените мускули, тя се притисна към него, сякаш търсеше закрила.

Сантяго свали ризата от раменете ѝ и се наслади на допира до меката гола кожа, която усещаше под ръцете и на гърдите си.

Горещите му, изискващи устни се впиха отново в устата ѝ, която се отвори с готовност. Той усети отново езика ѝ — малък и гъвкав като тичаща катеричка. Дали тя изобщо подозираше с какво удоволствие го даряваше? Той въздъхна, зарови ръце в буйната ѝ коса, издърпа главата ѝ малко назад и бавно плъзна устни по шията ѝ към гърдите. Както първия път езикът му закръжи около зърната, които се втвърдиха. Бързата реакция на тялото ѝ предизвика толкова силна ерекция, че той простена и с един замах отвори панталона си.

Моргана усети члена му да пулсира върху корема ѝ, корав и горещ, и се разтрепери. Споменът за ужасната болка, която ѝ беше причинила тази част от тялото му, се върна с голяма сила.

Сантяго усети страха ѝ и я вдигна — но не достатъчно. Моргана усети мъжката му твърдост между краката си и това я уплаши още повече. Тя се скова в ръцете му и го погледна с разширени от ужас очи.

Езикът му помилва нежно устните ѝ, опита се да ги отвори за целувка, но не успя.

— Няма да ти причиня болка — пошепна настойчиво той и се усмихна в изпълнените със страх очи. Отнесе я до леглото, положи я по гръб и полегна до нея така, че да не усеща ерекцията му.

С ръце, устни и език той се постара да запали отново огъня в тялото ѝ, но мина доста време, преди Моргана да се отпусне. Възбудата му ставаше все по-болезнена и трябваше да положи

нечовешки усилия, за да се овладее. Беше готов да я вземе веднага, но знаеше, че грубостта му ще я уплаши и ще я отдалечи завинаги от него. Не, в този момент не можеше да рискува.

Моргана въздъхна сладостно, обви с две ръце раменете му и се опита да привлече главата му към своята, но той устоя. Вместо това започна да милва опънатата кожа на ръцете ѝ с върхчетата на пръстите си и стигна до подмишниците. Оттам продължи с меки масажирани движения към гърдите и това я накара да извие към него цялото си тяло. Едва тогава Сантяго се поддаде на настойчивата ѝ прегръдка.

Моргана отново въздъхна, когато най-сетне усети устните му върху устата си. Коравите косъмчета на гърдите му дразнеха зърната на гърдите ѝ и увеличаваха удоволствието. Ръката му се плъзна търсещо към талията ѝ, слезе между бедрата и започна да милва чувствителната кожа от вътрешната им страна.

Като се вслушваше с радост в тихите ѝ стонове, Сантяго продължи да я възбужда. Моргана разтвори крака, за да получи още милувки, и той изпълни с готовност това нямо искане. Плъзна се предпазливо между бедрата ѝ, като внимаваше да не я докосва с члена си.

Положението не беше особено благоприятно за него, но заради Моргана беше готов на много повече от една неудобна поза при любовната игра. Устните му продължаваха да изследват устата ѝ, а ръката му намери път към овлажнената утроба и предизвика нов прилив на желание.

Моргана се извиваше като в треска. Почти загубила съзнание от възбуда, тя се усещаше на върха на насадата и в същото време искаше още и още. Ръцете ѝ, неспособни да се контролират, се заровиха в косата на Сантяго. Тя чу тихия му стон и разбра, че му е причинила болка.

— Съжалявам — прошепна тя, но устните ѝ езикът му не ѝ позволиха да каже още нещо. В същото време пръстът му отново се плъзна между краката ѝ и този път ѝ се стори много по-голям и корав отпреди.

Мекото, ритмично движение в нея я възбуди повече от всичко, което беше преживяла досега. Тя изстена, вдигна крака ѝ ги уви около кръста на Сантяго. Едва тогава разбра, че той я бе обхванал с две ръце, а онова, което пулсираше в нея, беше членът му. В момента обаче тя не

притежаваше енергия да мисли какво се случваше с нея. Нагоди се инстинктивно към ритъма му, притисна се към него с цялото си тяло и усети лудото биене на сърцето му до своето.

В утробата ѝ лумна пламък и се разля като лава по тялото ѝ. В главата ѝ експлодираха цветни светкавици. Замаяна от многообразните чувства, които я разкъсваха, тя извика, надигна се срещу Сантяго и се остави на вълните на екстаза... наслади се на освобождаване, за което не беше подозирала, че може да съществува.

Подлуден от грандиозния оргазъм, който Моргана изживяваше в обятията му и който сякаш нямаше край, Сантяго усети, че и той е стигнал границата на реалното. Гореща и пулсираща, меката женственост на Моргана го обгърна, накара го да се почувства истински мъж, а когато страстта експлодира в него, изпита усещането, че му изстискаха жизнените сокове.

Изтощен, той се отпусна върху нея и Моргана простена тихо под тежестта му. Въпреки това допирът до коравите мускули беше едновременно успокояващ и възбуждащ и вълните на страстта се оттегляха съвсем бавно. Тя се наслаждаваше на тръпките по тялото си, на затихващото пулсиране между краката, където все още лежеше Сантяго, сякаш никога нямаше да се отдели от нея.

Мина време, преди той да осъзнае, че е притиснал крехкото ѝ тяло под своето. Бързо, но и внимателно, за да не я стресне с рязко движение, той опря ръце от двете страни на главата ѝ и я освободи от тежкото си тяло. После се вгледа в блаженото ѝ лице.

Тя беше затворила очи, бузите ѝ бяха леко зачервени, около устата играеше доволна усмивка. При тази гледка Сантяго не можеше да се удържи. Трябваше да целуне меките устни, подобни на червено копринено кадифе — този път съвсем нежно. После полегна до нея, без да прекъсва интимния контакт.

Моргана отвори очи и го погледна, после доверчиво сгуши глава в свивката на шията му. С челото си усети силното пулсиране на вратната му вена. Това беше момент на съвършено щастие, което никой от двамата не посмя да разруши с думи.

Без да се плаши, Моргана помилва гърдите му и вдигна глава, за да погледне в лицето му. Очите му искряха като смарагди.

— Сантяго — прошепна тя.

Той се усмихна.

— Да, какво има?

Главата ѝ падна на гърдите му, сякаш се срамуваше да произнесе следващите думи.

— Обичам те. — Гласът ѝ се чуваше едва-едва.

Той сложи ръка под брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— И аз те обичам, кариня — призна той.

— Кариня... — повтори тя. — Често си се обръщал към мен така.

Той кимна.

— На испански означава любима. — Той я целуна с безкрайна нежност. — Точно това си ти за мен, Моргана. Най-важното и най-ценното на света.

Моргана бе трогната от признанието му. Никога не беше очаквала, че този мъж е способен на такива дълбоки чувства... Във всеки случай не и след твърдостта, която беше показал вчера. Обзета от щастие, тя го прегърна.

— Е, пирате, къде си решил да отведеш дамата на сърцето си? — попита тя с дяволита усмивка.

Сантяго се надигна. Погледът му беше много сериозен.

— Както ти казах, не съм станал пират по убеждение, но вече няма връщане назад — отговори той, отмахна внимателно ръцете ѝ и стана. — Екипажът очаква да заминем за Карибието и аз трябва да съдържа обещанието, което дадох на пиратите.

Моргана кимна объркано. Не можеше да разбере тази внезапна сериозност. Щом той трябваше да замине за Карибието, тя щеше да го последва. След това прекрасно преживяване за нея беше ясно, че трябва да остане до него — завинаги.

— Щом стигнем испанското крайбрежие, ще пуснем котва — продължи той. — На следващата нощ ще те отведа на сушата.

— На... сушата? — повтори смаяно тя, после енергично поклати глава. — В никакъв случай няма да остана в Испания, докато ти плаваш към Карибието. Впрочем аз съм англичанка, а испанците...

— Ще правиш, каквото ти казвам! — прекъсна я гневно Сантяго.

— Не! — възрази със същия тон тя. — По дяволите, Сантяго, не съм длъжна да ти се подчинявам! — Тя удари с юмрук завивката. — Ти ми показва какво е любовта... показва ми този прекрасен свят и веднага след това ми заяви, че хладнокръвно ме изключваш от живота си!

Сантяго въздъхна дълбоко.

— Никога няма да те изключа от живота си, Моргана. Ти ще останеш в Испания само докато изпълня дълга си към екипажа и го отведе в Карибието. След това...

— Прекрасно — прекъсна го саркастично тя. — Екипажът... тази жалка сбирщина от пирати са много по-важни от мен. И смееш да ми говориш за любов! Ти изобщо нямаш представа...

— Стига! — изгърмя Сантяго. — Никога досега не съм нарушавал обещанията си и не смятам да го направя за първи път дори заради теб. Щом стигнем в Испания, ще те поверя на настойника си, все едно дали ти харесва или не. След това ще замина с хората си за Карибието. — Той помълча малко, взрян в изпълнените с обида очи на Моргана, и след кратко колебание приседна до нея на леглото.

— Опитай се да разбереш, кариня — прошепна меко, съчувствено той. — Плаването ще бъде твърде опасно за теб...

Моргана се ядоса още повече.

— Аха, значи за мен е твърде опасно да плавам на пиратски кораб? Но за теб не е, нали? — Тя му обърна рязко гръб. — Върви по дяволите!

— За бога, Моргана! — процеди през зъби Сантяго. — Ти си жестоко изпитание за всеки мъж! — Скочи на крака и заяви: — Решението ми е окончателно. Ти ще останеш в Испания, докато аз... — Той пое дълбоко дъх и си заповяда да запази спокойствие. — Може би някъде в Карибието има красив остров, който само чака...

Моргана се обърна като ужилена.

— Спокойно можеш да си устроиш там уютно пиратско гнезденце със скъпия си екипаж!

При тези думи търпението на Сантяго се изчерпа окончателно. Той я сграбчи за раменете и я раздруса, докато зъбите ѝ загракаха.

— Това вече беше прекалено, Моргана! — изсъска в лицето ѝ той. — Старая се да проявявам разбиране, но при човек като теб помага само безмилостната строгост. Е, добре, ще я имаш. — Той я пусна на леглото и стана. Погледът, с който я удостои, беше леден и не издаваше нищо от любовта и страстта, които го изпълваха до преди няколко минути. — През времето, което ще прекараш на борда на „Либера“, ти се забранява да напускаш тази каюта. Тежко ти, ако дори един-единствен път те заваря на палубата. — Той почака да види

въздействието на думите си и заключи: — И не смей да се противопоставяш на заповедта ми. Ще съжаляваш, уверявам те.

Моргана упорито отметна глава назад. Тъмните ѝ очи бяха пълни с гняв.

— Така значи! И какво ще направиш, ако не ти се подчиня? Ще заповядаш да ме бичуват, както стори с баща ми?

Лицето на Сантяго помръкна. Защо, по дяволите, се връщаха отново към тази тема? Той застана плътно пред нея, тя усети могъщото му излъчване и за първи път се уплаши истински. Обзета от паника, тя се отдръпна към стената.

— Не, скъпа, няма да те бичуват — отговори с опасно тих глас той. — Но ще те сложа на коленете си и ще те напердаша, както заслужаваш. — Той протегна ръце и Моргана се отдръпна още по-назад. Но Сантяго не я докосна, само грабна ризата си, захвърлена върху леглото, и я облече, без да си направи труда да я закопчее.

Без да каже дума повече, той излезе от каютата и се върна на палубата. Морето се беше успокоило, но в душата му все още бушуваше буря.

— Е, Черна лисицо, укроти ли дивата котка? — посрещна го ухилено Том.

Сантяго се обърна към него с ядно святкащи очи.

— Гледай си работата, чуваш ли! — изсъска той.

Том избухна в смях.

— Доколкото разбирам, котенцето умее да се отбранява.

Сантяго беше готов да му отговори, както подобава, но в този миг откъм наблюдателницата прозвуча викът: „Земя на хоризонта!“ и отклони мислите му. Той грабна далекогледа си и се обърна на юг. Огледа хоризонта и кимна доволно. „Либера“ плаваше по-бързо, отколкото беше очаквал. Май и бурята беше помогнала. Толкова по-добре. С Моргана на борда не би рискувал да се изправи срещу нов враг в морето и за щастие тази опасност беше отстранена. Пиратите нямаше да посмеят да нападнат кораб в близост до брега, дори ако им обещаеше голяма плячка.

— Два дни ще плаваме покрай брега, после ще хвърлим котва — нареди той.

Том вдигна неодобрително вежди.

— Това не е Карибието.

Сантяго се обърна заплашително към помощника си.

— Том, предупреждавам те! Настроението ми е отвратително, затова си дръж езика зад зъбите! Ще ти кажа само, че има малко работа в Испания. — Той помълча малко и добави: — Не се бой, ще изпълня обещанието си.

С тези думи той обърна гръб на Том и се загледа отново към испанския бряг. Беше му повече от неприятно да се раздели с Моргана след толкова кратко време, макар че тя умееше да го вбесява като никоя друга жена. Но поне за момента не виждаше друга възможност. Моргана трябваше да остане на сигурно място в къщата на настойника му, а той щеше да се погрижи да не му се случи нищо лошо по пътя към Карибието и обратно.

Мисълта, че там би било най-доброто място да изгради дом за себе си и Моргана, все повече се превръщаше в конкретен план. Да, той щеше да намери най-красивия карибски остров и да заведе там Моргана — завинаги.

Сантяго беше преуморен и съответно крайно раздразнителен, което караше моряците да се промъкват покрай него в предпазливо мълчание. Вместо да бъде благодарен, че го оставяха на мира, поведението им го изнервяше още повече. А може би беше вбесен от държанието на Моргана?

Малкото зверче имаше наглостта да се заключи в каютата и това му струваше две безсънни нощи. Не можеше да признае пред екипажа, че капитанът няма достъп до собствената си каюта. И че този достъп му е отказан от едно опърничаво момиче!

Всъщност двете безсънни нощи не му се отразиха чак толкова зле, още повече че през последните дни времето непрекъснато се подобряваше. Много по-болезнен беше копнежът по близостта на Моргана... след нежностите, на които се бяха наслаждавали един-единствен път. И всичко това заради онази смешна караница, която той бе забравил още първата вечер. Решен да я умилостиви, той слезе при нея и се озова пред заключена врата — Моргана не реагира нито на нежните молби, нито на енергичните заповеди.

— Ще хвърлим котва тук! — извика Сантяго. — Пуснете лодката на вода. — Той вдигна поглед към обсипаното със звезди небе, после се обърна към Том. — Изведи дамата на палубата.

— Тъй вярно, капитане — отговори пиратът и се ухили безсрамно. Много добре знаеше защо през последните два дни Сантяго беше непоносим и тайно се възхищаваше на смелостта на Моргана. Самият той никога не би посмял да се опълчи срещу капитана си по този предизвикателен начин.

— Ама пък и аз не съм жена — изръмжа под носа си Том. — Жените винаги си позволяват повече.

Противно на навиците си, той почука предпазливо на вратата на каютата.

— Милейди, капитанът желае да ви види на палубата! — съобщи той и изпита гордост, че въпреки многото години в морето все още

умееше да се изразява изискано.

Вратата се отвори с трясък и пред него застана Моргана — по риза и панталон като мъж. Само буйните къдрици, които падаха свободно по раменете, не подхождаха на вида ѝ. Или може би да? Във всеки случай Том никога не беше виждал жена, която да изглежда по-красива от лейди Моргана в това одеяние. Сложила ръце на кръста си, тя застана на прага и го огледа от главата до петите.

— И защо капитанът ви не дойде сам? — поиска да узнае тя.

Том се ухили.

— Защото вероятно нямаше да му отворите вратата. — Той се наведе доверително към нея. — Но това го знам само аз.

Изведнъж гневът на Моргана се изпари. Един див пират стоеше пред нея и ѝ говореше тайнствено като на другар в игрите.

— Хайде, милейди, да вървим на палубата — подкани я Том. — Капитанът е кисел като чувал лимони. Не го дразнете повече.

Моргана гордо отметна глава.

— По-добре остави това на мен.

Тя мина покрай Том и след минута излезе на палубата, като че корабът беше неин. Сантяго я посрещна с мрачен поглед, но когато луната я потопи в сребърна светлина, усети как сърцето му заудря мъчително в гърдите. В този момент ѝ прости всичко. Имаше само едно желание — да я грабне в прегръдките си и никога да не я пусне. Неволно направи стъпка към нея и протегна ръце.

— Е, капитане, какво ще ме правите? — попита нахално Моргана и кръвта му незабавно закипя. Той отпусна ръце и очите му станаха ледени.

— Не ме предизвиквай, Моргана — изръмжа той. — Иначе, кълна се, ще ти насиня задника тук, на палубата, пред очите на целия екипаж.

Очите на Моргана изпращаха светкавици, докато обмисляше как да парира този словесен удар.

— Докато не правиш нищо друго, добре — изсъска тя, преди да е осъзнала последствията от подобни думи.

Сантяго присви очи.

— Това ме навежда на чудесна идея. — Той я притисна към коравите си гърди и тя изтръпна. — Би било крайно... интересно да те взема тук, на гредите.

Моргана се скова в ръцете му.

— Няма да посмееш.

— Сигурна ли си? — попита Сантяго, притисна я още по-силно и впи устни в нейните. Тя усети ерекцията му на корема си и понечи да се брани, но тялото ѝ реагира посвоему. Вместо да го изрита, тя се притисна към него, езикът ѝ се плъзна в устата му, а дясната ръка отвори ризата му на гърдите. В същия момент тя съжали дълбоко, че се бе заключила за цели два дни. Колко прекрасни... колко изпълнени можеха да бъдат двете нощи, ако не беше проклетата ѝ гордост.

Сантяго се отдели от нея и избухна в тих смях.

— Виж ти, май си струва да опитаме на дъските — не сега, но като се върна от Карибието...

— Ти си чудовище — промърмори Моргана. Мигът на необуздало пламтяща любов отлетя, гневът ѝ се върна с предишната сила. Как смееше Сантяго да я изключи така безцеремонно от живота си?

— Бъди по-внимателна — произнесе предупредително той. — Заради твоето упорство не съм спал две нощи и съм в ужасно настроение. — Той стисна ръката ѝ в желязна хватка и я поведе към релинга. — Надявам се, че можеш да се спуснеш по стълбичката.

— Аз съм отраснала на кораби — отговори ядно тя.

Сантяго кимна кратко.

— Толкова по-добре. — Той ѝ даде знак да слезе в лодката, където вече чакаха шестима моряци. Те щяха да откарат Сантяго и Моргана на брега и да чакат връщането на капитана.

— Ще се върна около обяд — обеща Сантяго и праметна крак през релинга, за да последва Моргана.

— Не бързай, Черна лисицо — отговори ухилено Том и се приведе след него. — Даваме ти време да наваксаш пропуснатите две нощи.

Сантяго се прехвърли отново през релинга и стисна Том за гърлото.

— Чуй, приятелче, още една подобна забележка и ще усетиш камшика — изсъска той.

— Тъй вярно, капитане — отговори послушно Том, макар да знаеше, че Сантяго няма да изпълни заплахата си. Откакто испанецът командваше „Либер“, нито един моряк не беше получавал подобно

наказание, макар че според Том някои си го заслужаваха напълно. Но Сантяго умееше да наказва много по-ефективно. Онова, което ставаше на борда, можеше да бъде определено с думата „превъзпитаване“, а начинът, по който новият капитан управляваше, вече започваше да дава резултати. Пиратите го уважаваха и твърдо стояха зад него.

Сантяго отстъпи крачка назад. Гневът му изчезна също толкова бързо, колкото се беше появил.

— Може наистина да се върна едва утре — усмихна се леко той.
— Няколко часа съм ще ми се отразят добре.

Том си забрани нова дръзка забележка и само кимна.

— Докато те няма, аз ще се грижа добре за „Либера“.

— Надявам се — отвърна Сантяго и най-после скочи в лодката при Моргана и моряците. Пиратите загребаха към брега и много скоро под кила заскърца пясък. Сантяго скочи от лодката и без много церемонии изнесе Моргана на сушата.

— Къщата на настойника ми не е далече — каза ободряващо той, но не получи отговор. Моргана до последния миг се беше надявала, че любимият ѝ ще промени решението си, но сега ѝ стана ясно, че той наистина ще я остави в чуждата страна.

Едва се бяха скрили от мъжете в лодката, когато тя се отдръпна рязко от Сантяго.

— Не искам да отида при настойника ти!

Без да се трогне, Сантяго вдигна рамене.

— Това си е твой проблем. Никой не те пита.

Луната освети гневно святкащите ѝ очи и той въздъхна.

— Моргана, защо, по дяволите, не искаш да проумееш, че съм взел най-доброто решение за теб? — Той я хвана за раменете и я обърна към себе си. — Аз те обичам, кариня, и не искам да ти се случи нищо лошо.

— Обичаш ме! — Моргана буквално изплю думите. — Ти не ме обичаш, ти ме смяташ за своя собственост. Отвлече ме от „Адвенчър“, без да ме питаш, сега ме сваляш на този непознат бряг, без да се осведомиш искам ли или не. Но не разчитай, че ще те чакам тук, когато се върнеш.

Сантяго се намръщи грозно.

— Какво трябва да означава това?

— Точно това, което казах — отговори решително Моргана. — Не разчитай, че ще те чакам послушно в дома на настойника ти.

Сантяго кимна замислено.

— Добре, че ми каза. Това ми дава възможност да взема някои предпазни мерки. — Хватката около раменете ѝ се стегна. — Ти ще бъдеш тук, когато се върна, разбра ли ме?

Моргана вирна брадичка, но не отговори.

— Зверче — изсъска Сантяго. — Но почакай, аз ще те укротя. — Той направи кратка пауза. — Впрочем не забравяй, че се намираш в Испания. Не владееш езика, не познаваш страната. Затова остани при баща ми, докато дойда да те взема.

Думите на Сантяго я отрезвиха. Стана ѝ ясно, че беше безпомощна. Той беше напълно прав. Тя се намираше в чужда страна, хората тук не бяха особено добре настроени към англичаните. Мисълта, че зависеше изцяло от Сантяго, я разгневи още повече.

— Мразя те! — изкрещя в лицето му тя.

Ала Сантяго не допусна да бъде предизвикан и се ухили.

— Да, на палубата преди малко остави у мен точно това впечатление. — Той я хвана през кръста и я привлече към себе си със собственически жест. — Признай, Моргана, ти си луда по мен също както аз съм луд по теб.

Възбуждащата му близост я лиши от възможността да разсъждава разумно. Но точно сега не биваше да отстъпва. Когато той се наведе да я целуне, тя извърна глава.

— Вземи ме със себе си в Карибието — поиска тя.

— Не — отговори твърдо той и отново се опита да я целуне, но без успех.

— Ако ме оставиш тук, не искам да имам нищо повече с теб — заплаши го тя.

Сантяго издиша шумно, пусна я и отстъпи крачка назад.

— Сега вече край! — изкрещя той и отново я стисна за раменете. — Защо, по дяволите, не искаш да разбереш? Да не мислиш, че ми е приятно да се разделя с теб?

— Защо тогава го правиш? — попита иронично Моргана.

— Защото до Карибието има много път, а бордът на пиратския кораб е опасен за теб — отговори категорично Сантяго. — Проклятие, Моргана, ако ти се случи нещо лошо, няма да си го простя!

В гърдите ѝ се надигна топла вълна. Той наистина я обичаше, но точно сега не можеше да понесе загрижеността му. Тя искаше да бъде до него и толкова. Мисълта да остане тук, докато той плаваше може би към смъртни опасности, направо я подлудяваше.

— Ами аз? — изплака тя. — Да не мислиш, че ще оживея? Сантяго, искам да бъда с теб! По-добре да умра заедно с теб, отколкото да седя в този чужд дом, докато ти...

Той затвори устата ѝ с пламенна целувка. Разбираше какво става в сърцето ѝ, но нямаше смисъл да продължават този разговор. Решението му беше взето. Думите ѝ му показаха, че тя също го обичаше, и той не можа да устои на признанието. Трябваше да я целуне, трябваше да ѝ покаже, че я разбира, макар и да не може да изпълни желанието ѝ.

В първия момент Моргана се ядоса, че Сантяго ѝ беше забранил да говори — макар и много ефективно, това трябваше да му се признае, но гневът ѝ не трая дълго. Тя въздъхна от наслада, обви ръце около шията му и се притисна към него. Как силно копнееше за любовта му! Без да се срамува, тя отвори с треперещи от възбуда ръце панталона му и мушна пръсти между краката му.

Той простена и бързо я положи върху хладния пясък. Мястото не беше особено удобно, но двамата изобщо не усещаха нощния хлад и досадните песъчинки. Моргана му помогна да я освободи от дрехите и веднага го привлече между разтворените си крака.

— Божичко, Сантяго, вземи ме веднага! — простена до ухото му тя.

Усети проникването му, горещата му целувка опари устните ѝ. Той я обгърна здраво и езикът му се втурна в устата ѝ. Нахлу в утробата ѝ с мощен тласък и се задвижи в бърз ритъм, който я подлудяваше. Тя стигна невероятно бързо до оргазма и се освободи с див вик, а той простена гърлено и се изпразни в нея със сладостни тръпки.

Изтощена, но и доволна като никога преди, Моргана се отпусна в обятията му и се почувства съвсем близо до целта. След тази кратка, но бурна любовна игра Сантяго нямаше да я отдели от себе си, сърцето нямаше да му позволи. Щяха да останат още малко тук, отдадени на нежни милувки, после щяха да се върнат на „Либера“.

Тя погледна в лицето на Сантяго с нежна усмивка. Лунната светлина запалваше сребърни искри в очите му и ѝ напомняше за първата нощ, която беше прекарала на борда на кораба му. Тогава я беше гледал по същия начин и тя отново разбра колко голяма беше любовта ѝ към този мъж. Безусловността на чувството дори я плашеше малко. Сантяго умееше да я прави безкрайно щастлива — и в същото време да я тласне в дълбока черна пропаст.

Тя отхвърли бързо тази заплашителна мисъл. Знаеше, че може да бъде сигурна в любовта му.

— Става хладно — установи Сантяго и я привлече по-близо до себе си, за да ѝ даде и малкото топлина, която беше останала в тялото му. Не искаше тя да мръзне.

Търсейки закрила, тя се сгуши в прегръдката му и се усмихна доволно.

— Мисля, че е време да тръгваме — предложи тя. — Колкото по-скоро отплаваме, толкова по-бързо ще стигнем в Карибието.

Сантяго се надигна и я погледна изненадано.

— Тук има недоразумение. Това малко интермецо няма нищо общо с веднъж взетото решение. Ти ще останеш тук, докато аз...

Моргана извика сърдито и го отблъсна от себе си.

— Ти... ти... — Беше толкова ядосана, че не ѝ хрумна подходящо ругателство. После изведнъж избухна в сълзи. — Какво да правя тук? Не знам нито дума испански. Когато настойникът ти ме попита нещо, няма да съм в състояние да му отговоря. Сантяго... — Хълцанията я задавиха.

Мъжът стана и я изправи на крака. Този път се опита да остане равнодушен към сълзите ѝ, но това не му се удаде изцяло. Тъгата ѝ преряза сърцето му, макар да предполагаше, че зад реакцията ѝ се крие и малко пресметливост.

— Моргана... — Той ѝ помогна да се облече, после приглади гъстата ѝ дълга коса. — Престани да плачеш, кариня. Няма смисъл. Няма да ме размекнеш със сълзи. Твърде важна си за мен, за да ти позволя да го сториш. — Той я заключи в прегръдката си с огромна любов. — Чуй ме, мила, аз ще намеря най-прекрасното място, където ще живеем заедно, и ще побързам да се върна при теб, за да...

Още преди да е довършил, Моргана го отблъсна и размаха юмрук под носа му.

— Спести си обещанията! — изфуча тя. — Когато се върнеш, аз вече няма да бъда тук!

Сантяго я улови за рамото и я придърпа към себе си, макар че тя се съпротивляваше ожесточено.

— Първо, както вече ми каза, ти не говориш нито дума испански, значи няма да стигнеш далеч дори ако успееш да се измъкнеш от имението на баща ми, което — и това е второто — според мен е изключено. Баща ми се справя отлично с диви котки. Впрочем няма да имате никакви проблеми да се разбирате, защото той говори много добре английски. И трето, ти ще видиш в дома му един стар познат, който ще бъде назначен за твой пазител.

Моргана го погледна неразбиращо.

— Стар познат?

Сантяго кимна усмихнато.

— Били.

— Били? — повтори смаяно тя. — Били Кенридж? И него ли си разтоварил тук?

— Какво значи разтоварил? — Сантяго започваше да се ядосва. — По дяволите, ние с Били избягахме! Към кого да се обърнем, ако не към приемния ми баща? Ако искаш да знаеш, Били не понася морето и с радост се съгласи да остане на сушата.

— След онова, което преживя, това е напълно естествено — отговори с отровна ирония Моргана. — От моя баща на теб той е попаднал от трън, та на глог.

Сантяго вдигна рамене.

— След няколко минути ще можеш лично да го попиташ как е живял с мен.

— Докато си при нас, той със сигурност няма да посмее да ми каже истината.

— Защо си толкова несправедлива? — въздъхна Сантяго и тонът му издаде, че беше дълбоко наранен. — Все пак аз спасих живота на Били. Без мен той щеше да загине в бурята — естествено, ако преди това баща ти не го беше заловил и не го беше изтезавал до смърт.

Моргана сведе глава. Сантяго беше напълно прав, но ожесточението ѝ срещу отказа му да я вземе със себе си беше твърде голямо, за да се предаде точно сега.

— Били е имал късмет, защото ти трябваше да спасиш своя живот — отговори упорито тя, макар и без убеждение.

Сантяго се умори от безплодната дискусия.

— Да вървим — въздъхна той. — Много скоро ще стигнем.

Моргана го последва неохотно. Пътят се изкачи стръмно и под първата бледа светлина на зората двамата видяха огромната порта с красиво изкованото „С“ в средата.

Само след минути Моргана може да види за първи път величествената господарска къща и остана дълбоко впечатлена. Досега винаги беше вярвала, че Уингейт Хол е огромен, но в сравнение с това имение домът на родителите ѝ беше като бедняшка колиба.

— Баща ти сигурно също е бил пират, за да се сдобие с такова богатство? — попита дръзко тя.

Сантяго избухна в смях.

— О, не, той е спечелил парите си по честен начин и със сигурност няма да се зарадва особено, като чуе по какъв съмнителен път съм поел. — Той спря и се протегна. — Аз обаче няма да му дам възможност да ме укорява. Веднага ще си потърся някое тихо местенце, където да си отпочина от изпитанията на последните дни. — Той хвърли многозначителен поглед към Моргана и я привлече към себе си. — Знам, че и ти имаш нужда от почивка.

Тя разбра и го удостои с гневен поглед.

— Не се надявай!

Сантяго отново се изсмя.

— Не бой се, зверчето ми, няма да те докосна — макар да съм сигурен, че тайно го желаш. Искан да кажа, че трябва да наваксам пропуснатия сън, и се надявам...

Сантяго не може да довърши, защото в този момент вратата на къщата се отвори и една дребничка фигура се втурна към новодошлите.

— Сантяго! — извика отдалеч Били. Той застана пред спасителя си, дишайки тежко, но с щастливо святкащи очи и гордо поздрави на испански: — Буенос диас.

Сантяго се засмя и разроши непокорната му коса.

— Знаех си, че при завръщането ми ще говориш добре испански.

— Е, не съм чак толкова добър — поклати глава Били. — Но мисля, че се справям. — Едва в този момент той забеляза Моргана и

почтително отстъпи крачка назад. — Милейди, радвам се да ви видя.

— Не бъди толкова официален, Били — укори го тя и спонтанно го прегърна. — Толкова се радвам да те видя здрав и бодър.

Били се изчерви като момиче.

— За това трябва да благодаря на Сантяго — отвърна тихо той и отново устреми към младия испанец поглед, изпълнен с обожание.

Светлината в красивите сини очи на момчето беше достатъчно доказателство, че Моргана се беше държала несправедливо със Сантяго.

— Донесох ти нещо — обяви Сантяго и подаде на Били продълговат предмет, грижливо увит в платно.

Били зяпна смаяно подаръка в ръцете си.

— За мен? — Той вдигна поглед и се усмихна щастливо. — Помислил си за мен?

— Естествено, през цялото време мислех за теб — увери го Сантяго. — А ти какво си мислеше? Все пак ние двамата с теб преживяхме голямо изпитание. Как бих могъл да те забравя?

Били разгъна платното с напрегнато очакване и като видя подаръка си, ахна — в ръцете си държеше кама, но не каква да е, а скъпо, богато украсено оръжие. Дръжката представляваше лъвска глава от сив и бял халцедон, а очите бяха от малки рубини. Ножницата и ръкохватката бяха украсени със златни и разноцветно емайлирани обковки, обсипани с гранати и планински кристал. Върху страничните части бяха изрязани ониксови фигури. Когато извади камата от ножницата и хвърли поглед върху извитото острие, Били буквално спря да диша, защото и острието беше особено. От най-добра стомана, то беше наточено до блясък и украсено със златни нишки.

— Това е... това е... — заекна възхитено момчето. Очите му се напълниха със сълзи.

— Аз държа всеки мъж да има свое оръжие — обясни Сантяго.

Били поклати глава.

— Аз не съм мъж.

— Кой го казва? — попита Сантяго, сложи пръст под брадичката му и вдигна лицето му към своето. Забеляза сълзите в очите му и въздъхна. — Крайно време е да престанеш да плачеш, иначе ще се наложи да се съглася с това твърдение. Децата плачат, но мъжете никога.

Били преглътна и прехапа долната си устна. Сантяго поклати неодобрително глава, пусна момчето и го смушка ободрително.

— Хайде, върви да оправиш стаята ми — заповяда той. — Уморен съм до смърт и трябва да се наспя.

Били кимна с готовност.

— Колко време ще останеш?

— Само няколко часа, може би до утре сутринта — отговори Сантяго и като забеляза разочарованото лице на момчето, побърза да задуши възраженията с енергичен жест. — Не искам да чувам нищо, разбрахме ли се? Хайде, изчезвай най-после!

Били се обърна послушно, но гласът на Сантяго го спря.

— Трябва да ти кажа нещо много важно, Били. — Той посегна към ръката, в която момчето стискаше подаръка си. — Никога не я вдигай срещу някого без причина. Обещавах ли ми?

Били кимна сериозно.

— Да, Сантяго, обещавам. — Той се обърна и затича към къщата.

— Не разбирам защо се е привързал като кученце към теб — промърмори Моргана. — Ти се държиш с него като...

— Държа се с него, както трябва — прекъсна я строго Сантяго. — И той очевидно го разбира, за разлика от теб.

Моргана понечи да му отговори е някоя отровна забележка, но Сантяго я накара да замълчи с едно движение.

— Защо, по дяволите, трябва да се караме за всяка дреболия? — попита сърдито той.

— Защото ти винаги трябва да заповядваш! — отвърна възбудено Моргана. — Правиш се на много важен, все трябва да си отгоре. Дори само глупавата ти забележка, че децата плачат, но мъжете никога! Били е още почти дете и има пълно право да плаче, когато е тъжен.

Сантяго поклати глава.

— Някой трябва да го научи как се става мъж. — Той въздъхна. — Защо се караме всъщност? Онова, което става между мен и Били, изобщо не те засяга. Аз искам да възпитам него, не теб.

Моргана отметна глава и буйните къдрици нападаха в безредие по гърба ѝ.

— О, ти се опитваш да възпитавах и мен! Искаш да ме направиш кротка и покорна.

Устните му потрепериха.

— Не отричам, че би било желателно, но се боя, че Били е много по-разумен от теб.

Моргана отново тръсна яростно глава и Сантяго не можа да се удържи. Избухна в смях и привлече противящото се момиче към себе си.

— В същото време не мога да отрека, че те харесвам точно толкова необузdana, колкото си — призна той и впи устни в нейните. Както винаги, целувката му сломи съпротивата ѝ. Тя му отговори с отдаденост и страст, които накараха кръвта му да закипи.

— Колко досадно би било, ако никога вече не ми се налагаше да се боря за тези нежности — пошепна до устата ѝ той. — Любовта с теб нямаше да бъде и наполовина толкова красива, ако не се налагаше всеки път да те завладявам наново.

— В бъдеще няма да имаш тази възможност — напомни му подигравателно тя.

Сантяго погледна в тъмните ѝ очи.

— Още ли си играеш с мисълта за бягство? — Той се засмя и поклати глава. — Забрави я. Щом се върна, ще те намеря тук. — И той добави енергично: — Това е заповед и то такава, на която по изключение трябва да се подчиниш.

— Никога! — изсъска Моргана и вирна брадичка.

— Напротив, скъпа — възрази сериозно Сантяго. Изведнъж му хрумна много ефективна заплаха: — Ще назнача Били за твой личен пазач и ако му избягаш, ще си понесе наказанието. Искаш ли да го накажа?

Моргана се опита да прочете нещо по лицето му.

— Няма да го направиш — отговори предизвикателно тя.

— Рискувай — посъветва я Сантяго. — Нали няма да накажа теб.

Моргана се намръщи още повече и той разбра, че размишляваше усилено. Явно много ѝ се искаше да разбере дали заплахата му е сериозна, но изражението му беше непроницаемо. В действителност той беше убеден, че бягството ѝ е невъзможно.

Беше уверен, че при връщането си от Карибието ще я намери в имението на баща си.

— Дон Сантяго. — Икономът Карлос се поклони дълбоко. — Дон Хосе желае да говори с вас — насаме.

Сантяго пое дълбоко въздух. Твърде добре познаваше тази заповед. Когато приемният му баща го викаше при себе си по този начин, трябваше да прояви изключителна предпазливост.

Сантяго кимна кратко и се обърна към Били, който тъкмо слизаше по стълбата.

— Погрижи се за Моргана, докато се върна. — Той се обърна към любимата си и направи кратък поклон. — Извини ме, моля те.

Той последва с дълги крачки Карлос, който му отвори вратата към кабинета на господаря си. Сантяго влезе, без да се поколебае нито за миг.

— Е, пирате?

Лицето на дон Хосе изглеждаше напълно равнодушно, но гласът му потреперваше, макар и съвсем леко. Сантяго изпъна рамене и се приготви да се отбранява срещу добре обоснованите обвинения, които със сигурност беше подготвил приемният му баща.

— Добре си информиран — отговори спокойно той и реши веднага да премине в нападение. — Тогава сигурно знаеш, че нямах избор.

Дон Хосе вдигна вежди. Продължаваше да седи видимо безучастен в креслото си и само пръстите, които барабаняха по мраморната плоча на масичката, издаваха недоволството, което се мъчеше да прикрие. Сантяго обаче беше сигурен, че привидното безразличие на баща му е само затишие пред буря.

— Така ли? — отвърна иронично дон Хосе. — Значи пак не си имал избор. Тези думи прозвучаха познато. — Той стана рязко и лицето му потъмня. — Този път обаче няма да ти повярвам.

Сантяго не трепна под погледа му.

— Кога съм те лъгал?

Дон Хосе не отговори. Обърна гръб на сина си и посегна към някакъв предмет, оставен зад писалището му. Когато отново се обърна, Сантяго спря да диша. Този път не знаеше докъде беше готов да стигне баща му.

Дон Хосе замахна, пръчката изсвистя и се удари в мраморната плоча. Сантяго проследи ставащото, без да трепне.

— Пират! — повтори дон Хосе и придружи тази единствена дума с нов удар по масата. — Не стига, че си дезертьор, ами и се нареди

сред отлъчените от обществото. Този път обаче няма да ти простя. Този път, синко, те чака пръчката.

Сантяго знаеше, че това не е празна заплаха. За разлика бастуна, който винаги стоеше зад писалището, но никога не използваше, дон Хосе изваждаше пръчката само когато наистина имаше намерение да набие някого. Разбира се, това се случваше извънредно рядко. Самият Сантяго беше получавал удари с пръчка само веднъж в живота си, когато беше малко по-млад от Били... и беше извършил простъпка, която си заслужаваше боя. Този път обаче беше друго.

— Татко, преди да ме набиеш, бих желал да ти разкажа как се стигна дотам, че бях удостоен със съмнителната чест да стана пиратски капитан.

Дон Хосе кимна, без да остави пръчката.

— Естествено ще изслушам обяснението ти, но то трябва да бъде дяволски добро, ако държиш да избегнеш наказанието.

Това предупреждение беше ненужно. Сантяго знаеше много добре какво бе заложено на карта. Кратко и точно той описа какво се бе случило на борда на „Фелисидад“, как се беше бил с пиратския капитан за живота си и накрая се беше самопровъзгласил за водач на дивата банда.

Когато свърши, дон Хосе мълча доста дълго, но накрая все пак остави пръчката.

— Добре, Сантяго, вярвам ти — отвърна кратко той. — Какво възнамеряваш сега?

— Обещах на хората си да ги отведа в Карибието — отговори честно Сантяго. — След това ще се върна тук — не като пират.

Дон Хосе се отпусна с въздишка в креслото си.

— Благородни идеи, Сантяго, но вероятно неизпълними. В страната вече се говори за деянията ти и сигурно е само въпрос на време да получиш пиратско име.

— Вече го имам — призна Сантяго. — На „Либерта“ ме наричат Черната лисица. — Той пое дълбоко дъх и заключи: — Въпреки това съм решен да сложа край на пиратството. Трябва да има някаква възможност...

— Как си го представяш? — попита сърдито дон Хосе. — Естествено, можеш да се наемеш на някой кораб, но един ден непременно ще застанеш пред някой капитан, когото си оставил жив,

след като си му отнел кораба. — Като видя изненаданото лице на Сантяго, той си позволи лека усмивка. — Говори се, че никога не убиваш без причина. Макар че и хората, които са под твоя команда, не смеят да убиват, това не променя факта, че си пират... че крадеш чуждата собственост и ако те заловят, ще увиснеш на въжето.

Сантяго разбра, че баща му беше прав. След като беше прекарал известно време като пиратски капитан, животът му никога нямаше да бъде същият като преди. Въпреки това не можеше да се откаже от надеждите си.

— Ти имаш кораб и...

Дон Хосе поклати глава.

— Дезертъори и пирати нямат място на моя кораб.

Сантяго преглътна. Макар да познаваше строгите принципи на баща си, му беше много трудно да ги приеме.

— Татко... — започна умолително той, но дон Хосе вдигна заповеднически ръка.

— Този път номерът няма да мине, синко. Ти си тръгнал по път, от който няма връщане назад — макар че не си го направил доброволно. — Той стана. — Все пак си кръстосвал Атлантика повече от шест месеца и си заплашвал почтените хора.

— Ти знаеш защо — отговори Сантяго.

Дон Хосе кимна.

— Разбира се, че знам. Искаше да се срещнеш с Уингейт в морето. Намери ли го?

— Преди три дни.

Дон Хосе побледня едва забележимо.

— В такъв случай той е... мъртъв? — попита той и Сантяго остана смаян от тона му. В очите му светеше непонятна надежда.

— Какво е имало между теб и Уингейт? — попита тихо той.

— Това изобщо не те засяга! — избухна съвсем против навика си дон Хосе. — Трябва само да отговориш на въпроса ми. Мъртъв ли е или не?

— Не, не го убих — отговори Сантяго и се учуди още повече от видимото разочарование на баща си. Този път обаче не посмя да попита за причината. — Щях да го убия, ако не беше дъщеря му — обясни спокойно той. — Въжето беше вече на шията му, но... не можех да сторя това на Моргана.

Дон Хосе наостри уши.

— За втори път я наричаш на малко име.

Сантяго се поколеба. Никога не беше имал тайни от баща си и този път имаше намерение да му каже цялата истина, но разговорът за Уингейт го стресна. Нещо се беше случило между британеца и дон Хосе... двамата имаха да уреждат сметка, това беше повече от ясно. При тези обстоятелства за Моргана беше опасно да остане сама в тази къща.

— Какво става? — попита нетърпеливо баща му. — Дължиш ми отговор.

— Ти също — отговори сериозно Сантяго. — Татко, не ме разбирай погрешно. Последното, което бих направил, е да се меся в личните ти дела, но непременно трябва да знам колко мразиш Уингейт.

Лицето на дон Хосе потръпна и Сантяго очакваше, че и този път няма да получи задоволителен отговор. Затова остана много учуден, когато баща му призна открито:

— Мразя го достатъчно, за да му желая смъртта.

— По-точно казано, ти си готов да го пратиш в ада и ти се иска това да стане колкото може по-скоро — поправи го Сантяго. — Това важи ли и за дъщеря му?

Най-после дон Хосе проумя как стояха нещата.

— Ти обичаш това момиче. — Той въздъхна и поклати глава. — Това е безумие, Сантяго. Дъщерята на Уингейт е недостижима за теб — сега повече отпреди.

Сантяго пое дълбоко дъх.

— Лъжеш се, татко. Аз доведох Моргана в дома ти, затова трябва да знам...

— Ти си довел... какво? — прекъсна го ужасено дон Хосе. — Майко божия, синко, ти си неспасяем! Отвлякъл си дъщерята на Уингейт? — Той се отпусна тежко в креслото си. — Онзи звяр ще те гони по всички морета.

Сантяго вдигна равнодушно рамене.

— Нека ме гони. Въпросът е дали ще ме хване. Впрочем аз не отведох Моргана против волята й... Е, може би не е точно така, но тя... тя ме обича. Сама ми го призна. В момента ми е много сърдита, защото искам да я оставя тук, но...

Дон Хосе кимна с разбиране.

— Значи затова ме попита колко силна е омразата ми към Уингейт. — На устните му заигра усмивка. — Не се бой, синко, момичето ще бъде на сигурно място при мен.

Сантяго се облегна на писалището и го погледна замислено.

— Всъщност бих могъл още сега да я взема със себе си — след като за добро или за лошо трябва да остана пират... — Той въздъхна още по-тежко. — При това аз се надявах да ѝ намеря нова родина... сигурен дом...

Дон Хосе скочи от мястото си.

— Какво лошо има, ако си намериш дом някъде в Карибието? Разбира се, това ще стане едва когато си създадеш известна финансова сигурност. Дотогава момичето може спокойно да остане при мен. — Той се запъти към вратата. — Искам да я видя.

— Естествено, татко. — Сантяго избърза след него и улови ръката му, преди да излязат от кабинета. — Само още едно — тя има намерение да избяга. — Той поклати глава и отново въздъхна. — Убеждавах я, говорих ѝ какво ли не, привеждах всевъзможни аргументи, но тя просто не иска да разбере, че е твърде опасно да пътува до Карибието с пиратски кораб.

Дон Хосе се ухили.

— Някога и аз познавах една такава дива котка.

Той отвори със замах вратата, огледа празния салон и се запъти с големи крачки към библиотеката, където обикновено отвеждаха гостите му.

Когато влезе, Моргана се изправи стреснато. Като я видя, дон Хосе застина на прага. Имаше чувството, че някой го е върнал преди двадесет години.

С много мъка той успя да си възвърне самообладанието, пристъпи към Моргана, поклони се и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Милейди, за мен е голяма чест да ви поздравя в дома си — произнесе той на съвършен английски.

— Виждаш ли, Моргана, опасенията ти, че няма да се разбираш с баща ми, се оказаха неоснователни — обади се Сантяго, зарадван от възможността да ѝ докаже правотата си. При тези думи Моргана се изчерви смутено.

Дон Хосе се обърна и удостои сина си с гневен поглед.

— Дръж се прилично, Сантяго! — Той се обърна към Били, който чакаше в ъгъла: — Ами ти? Какво се мотаеш тук? Наел съм те за камериер, значи трябва да изпълниш задълженията си и да приготвиш стаята на лейди Моргана!

Момчето кимна и побърза да излезе. Сантяго го проследи с поглед и се обърна укорително към баща си.

— Непременно ли трябва да се държиш така строго с бедното момче, татко?

— Кой ми го казва! — изфуча дон Хосе, после отново посвети вниманието си на младото момиче. — Сантяго спомена, че през следващите месеци ще ми гостувате.

Моргана се бореше със себе си. Дон Хосе ѝ беше напълно чужд. Но беше толкова мил, че ѝ беше много трудно да откаже гостоприемството му.

Развеселен, Сантяго наблюдаваше мълчаливата ѝ борба.

— За мен е чест да се запозная с вас, сър — отговори най-после Моргана. Беше забелязала безсрамното хилене на Сантяго и вече подозираше какви ще бъдат следващите му думи.

— Моргана искаше да каже, че много се радва, дето ще прекара известно време тук, с теб — обясни със самодоволна усмивка Сантяго и трябваше да понесе унищожителния поглед на любимата си. Едва прикриваният ѝ гняв го забавляваше.

Дон Хосе също се засмя вътрешно. Моргана толкова приличаше на майка си! Нищо чудно, че Сантяго се беше влюбил в нея от пръв поглед. Дон Хосе помнеше много добре някогашните си чувства. Копнежът по Селин го измъчваше и до днес.

Плахо почукване на вратата го върна в действителността.

— Влез! — изгърмя той.

Появи се Били.

— Стаята на лейди Моргана е готова, сър. Консуело приготвя банята. — Той се обърна към Сантяго: — И твоята стая е готова.

Сантяго кимна с усмивка и застана пред дон Хосе.

— Моля те да ме извиниш. Уморен съм до смърт и искам да си отпочина, преди да се върна на кораба си.

Моргана се присъедини към него.

— Сър, ако позволите, аз бих искала да се изкъпя и също да си почина.

Дон Хосе ѝ се усмихна бащински.

— Чувствайте се като у дома си, лейди Моргана. — Той помълча малко и добави: — Бих се радвал всички да вечеряме заедно. — Той се обърна към Сантяго: — Ти също ще ни правиш компания.

— Съжалявам, татко, но трябва да се върна на кораба преди падането на мрака и...

— Ще вечеряш с нас — нареди кратко дон Хосе и тонът му не търпеше противоречие.

Сантяго се поколеба, но после предпочете да се подчини на волята на баща си и кимна в знак на съгласие. Дон Хосе ги освободи с бегло движение на ръката.

— Значи има човек, на когото дори ти се подчиняваш — установи доволно Моргана, докато се изкачваха по стълбата. — Добре е да го знам.

Сантяго равнодушно вдигна рамене.

— Той ме е отгледал — поне на хартия. Затова му дължа подчинение.

Моргана спря и го погледна.

— Какво означава „на хартия“?

Сантяго се облегна на парапета.

— Той беше най-добрият приятел на баща ми и след смъртта на родителите ми му се стори естествено да ме приеме в дома си. За съжаление той беше почти през цялото време в морето, а аз бях под надзора на една строга възрастна бавачка, от която получавах повече бой, отколкото ядене. Естествено той не знаеше нищо за това.

— Нима не си му казал нищо? — попита смаяно Моргана.

Сантяго се ухили.

— Да не би да изпитваш съчувствие към мен? — Той бързо стана отново сериозен. — Бях дете и се оставях да ме сплашат. Тя казваше, че Хосе и без това няма да ми повярва и само ще рискувам да ме бият още повече. Затова предпочетох да мълча.

Впрочем възпитанието, на което ме подлагаше Хосе при кратките си престои в Англия, беше също толкова строго, макар че минаваше без бой — освен един-единствен път. — Той се ухили. — Тогава обаче си бях заслужил пръчката. — Той направи кратка пауза и прибави: — Бях само четиринадесетгодишен, когато Хосе ме прати в британския военен флот, чиито офицери са известни с безмилостната

си строгост. — Усмивката му стана принудена. — Както виждаш, минал съм през сурова школа.

Моргана кимна замислено.

— Затова ли си толкова... толкова властен? С Били... и с мен?

Сантяго вдигна неодобрително вежди.

— Аз ли съм властен? Защото искам да превърна изнежения Били в мъж? И защото се тревожа за теб? — Изведнъж го обзе гняв. — Майко божия, не те оставям тук, защото държа да ти покажа властта си! Мислех, че ме познаваш по-добре! — Той мина с големи крачки по коридора, отвори една от многото врати и я тресна зад гърба си.

Моргана го проследи с въздишка. Не биваше да казва това. Може би „властен“ не беше подходяща дума, но не й беше хрумнала по-добра. А и не беше очаквала такава бурна реакция. Тя въздъхна отново, после решително отиде до вратата, зад която беше изчезнал Сантяго. Натисна бравата, но той наистина се беше заключил отвътре.

— Понякога е много избухлив.

Моргана се обърна стреснато. Като видя насреща си Били, въздъхна облекчено. Макар че се държа много мило с нея, дон Хосе излъчваше същия авторитет като Сантяго и тя щеше да се почувства много неприятно, ако я беше изненадал тук.

— Вероятно си изпитал избухливостта му на собствения си гръб — отговори иронично тя.

Били кимна.

— Няколко пъти.

Моргана го погледна изпитателно.

— И въпреки това го обичаш, нали?

Били кимна отново.

— Без него отдавна щях да бъда мъртъв. — Той скри ръце в джобовете си. — В началото изпитвах ужасен страх от него... всъщност част от страха се е запазила и до днес — особено когато ми крещи. Сега обаче знам, че той има много добро сърце. Преди това... божичко, боях се от него повече от всичко друго на света, докато го видях долу в библиотеката... — Той спря и след малко добави почти със страхопочитание: — Трябваше да видите как смело се пребори за живота ни.

Моргана се изненада още повече.

— Тук? В дома на приемния му баща? — Тя поклати недоверчиво глава. — Как да разбирам това, Били?

— Той каза, че ще ни предаде на англичаните.

— Дон Хосе? — пошепна смаяно Моргана. — Не мога да повярвам. Той е отгледал Сантяго. — Тя направи кратка пауза. — Той може да бъде много строг, но не вярвам да прояви чак толкова безсърдечие и да предаде момче като теб на англичаните. Особено след като е сигурен, че там те очаква бесилка.

Били въздъхна.

— Сигурно нямаше да го направи, но тогава аз наистина бях в смъртна опасност. Преди няколко седмици дон Хосе ми каза, че ме е помилвал само защото баща ви ми е бил капитан. Ако бил друг, той лично щял да ме обеси като дезертьор и да бичува Сантяго.

Моргана беше ужасена от неумолимостта на дон Хосе, но учудването, че той познава баща ѝ, надделя. После се сети какво ѝ беше разказал Сантяго.

— Дон Хосе е прекарвал много време в Англия — продължи Били. — Сантяго практически е израснал там...

В този момент вратата се отвори и Сантяго излезе в коридора. Лицето му мрачнеше застрашително, но гласът му беше подозрително спокоен.

— Аз се опитвам да спя, по дяволите. — Той се обърна към Били: — Мислех, че си имаш достатъчно работа и ако не искаш да ти намеря още...

Момчето се въртна и избяга. Моргана обаче не се остави да я сплашат така бързо.

— Ние просто разговаряхме и ако наистина си бил уморен... — започна смело тя, но не успя да довърши изречението, защото Сантяго я сграбчи за ръката и я повлече по коридора към банята.

— Консуело те чака — заяви кратко той. — Изкъпи се и си почини.

След тези думи той просто я остави сама.

— Негодник — промърмори Моргана и влезе в банята. Вероятно Сантяго беше просто уморен и раздразнен. След няколко часа, когато седнеха да вечерят заедно, щеше да си е отпочинал и нещата щяха да бъдат други.

Мислите ѝ отидоха още по-далече. Може би Сантяго щеше да прекара нощта тук...

Тя се усмихна. С целенасочена атака към чувствеността му може би все пак щеше да успее да повлияе върху решението му в своя изгода.

— Милейди.

Гласът на Консуело я изтръгна от мислите ѝ. Явно всички в къщата говореха майчиния ѝ език. Ала много бързо се установи, че красивата млада испанка знаеше само няколко английски думи.

Без да се натрапва, тя помогна на Моргана да се съблече. При това не допусна да проличи дали беше шокирана от мъжкото ѝ облекло или не. Консуело ѝ извади бельо и рокля, направи реверанс и тихо напусна банята.

Моргана въздъхна блажено и се изтегна в голямата вана. Колко отдавна не беше имала възможност да се наслади на гореща баня. Нежната миризма на лавандула я замая, топлата вода беше като балсам за кожата ѝ.

Моргана затвори очи и се отдаде на наслаждението от банята. Мислите ѝ бродеха надалеч... но накрая спряха при Сантяго, който беше само няколко стаи по-нататък и спеше в леглото си. Тази представа я възбуди и тя изведнъж разбра, че не беше нужно да чака до вечерта. Трябваше да действа — сега, веднага.

Решена да се бори за правото си, Моргана се изправи във ваната и огледа роклята, приготвена от Консуело. Макар да не можеше да се сравнява със собствения ѝ гардероб, останал на борда на „Адвенчър“, тя беше напълно прилична.

За съжаление роклята беше напълно неподходяща за намерението ѝ. Търсещият ѝ поглед обходи стаята и когато спря върху приготвената от Консуело хавлия, изведнъж я осени прекрасна идея. По нежното ѝ лице се плъзна самодоволна усмивка. Тя излезе от ваната и се уви в голямата кърпа. След няколко незадоволителни опита успя да се загърне в нея като в римска тога. Огледа се изпитателно и кимна доволно.

Отвори тихо вратата на банята и огледа празния коридор. Излезе навън, прекоси боса коридора и влезе в стаята на Сантяго. Вътре беше сумрачно, защото той беше спуснал тежките завеси. Очите ѝ постепенно свикнаха с мрака.

Погледът ѝ се устреми към широкото легло, където Сантяго лежеше по гръб и спеше. Моргана се плъзна безшумно към леглото. За момент я обзеха съмнения и спря. По нейна вина Сантяго не беше спал цели две нощи. Ако сега го събудеше, сигурно щеше да се ядоса. От друга страна обаче, тя трябваше веднага да предприеме нещо, ако не искаше да пропусне последния си шанс. Той сигурно беше решил да се върне на кораба си веднага след вечеря и да отплава към Карибието. Ако искаше да отплава с него, тя трябваше да действа незабавно... Трябваше да заложи всичко на карта и да му изясни, че щеше да му липсва болезнено по време на дългото пътуване.

Моргана отметна предпазливо завивката, но Сантяго продължи да спи дълбоко. Наистина беше смъртно уморен. Моргана отново се поколеба, докато погледът ѝ се плъзгаше по мускулестото му тяло — широките рамене, силните ръце, стоманената, гъсто окосмена гръд. При тази гледка тялото и завибрира. Без да иска, тя протегна ръка и докосна нежно плоския корем, после бавно я плъзна надолу, докато стигна до центъра на мъжествеността му. Той си беше легнал гол, което улесняваше намерението ѝ. Тя усети съвсем ясно лекото пулсиране в шепата си. Припомни си какво удоволствие ѝ даряваше тази част от тялото му и реши да действа. Сантяго може би щеше да се събуди ядосан, но тя щеше да намери начин да го укроти.

Без да сваля кърпата, Моргана коленичи на леглото и ръката ѝ отново потърси познатото пулсиране, докато главата ѝ се сведе над гърдите му и езикът ѝ започна да милва зърната на гърдите му. Коравите косъмчета гъделичкаха устата ѝ и увеличаваха желанието ѝ.

Сантяго се раздвижи насън. Моргана погледна изпитателно към лицето му, после отново се приведе над гърдите му и внимателно пое едното зърно между зъбите си, докато ръката ѝ отново се плъзна между краката му с меки масажирщи движения.

Сантяго се раздвижи отново и този път отвори очи, но преди да успя да каже или попита нещо, Моргана легна върху него и затвори устата му с гореща целувка. Тя усети съпротивата му и той без усилия успя да я отстрани от себе си.

— Много добре знам какво искаш да постигнеш — изръмжа недоволен той. — Забрави го и ме остави да спя.

Моргана избухна в тих смях.

— Наистина ли искаш да те оставя да спиш, след като днес ни е последният ден? — Тя го имитира умело: — Забрави го.

Бавно и с наслаждение тя се надигна, отвърза кърпата от рамото си и я остави бавно да се плъзне по тялото ѝ. Въпреки че в стаята беше сумрачно, Сантяго отбеляза всяка подробност от женската ѝ закръгленост. Той задиша възбудено и веднага разбра, че нямаше да устои на това изкушение от плът и кръв.

Меко и едновременно с това настойчиво тя сложи двете си ръце върху гърдите му и усети топлия му дъх. По лицето ѝ пробяга усмивка. Беше сигурна в победата си. Връхчетата на пръстите ѝ се заеха да масажират гърдите му, палците потъркаха внимателно зърната и той рязко пое въздух.

— Какво правиш с мен, Моргана? — изохка той, надигна се и властно я привлече към себе си. Ала когато понечи да я сложи върху леглото, тя се изплъзна умело от ръцете му. Нямаше намерение да му позволи да я води. Днес тя щеше да определя какво да се прави.

С гъвкаво движение тя праметна крак през тялото му и се настани удобно на корема му. После отново опря ръце на гърдите му и се надигна на колене, за да може да милва корема му с меките си коси.

За първи път се случваше една жена да възпламенява страстта на Сантяго по този начин и макар да знаеше, че тя преследва точно определена цел, той не успя да потисне пулсиращото в гърдите му желание. Обхвана бедрата ѝ с две ръце, изстена и се надигна към нея.

При това движение Моргана усети как членът му се изправи и се притисна в дупето ѝ.

Тя се засмя тихо и отново се наведе над него. Зъбите ѝ се впиха в зърното на гърдата му и тялото му се разтърси от нови горещи вълни. Беше имал много жени, но нито една от тях не умееше да му доставя такова удоволствие като Моргана. Той направи нов опит да я сложи върху леглото и да се настани отгоре ѝ, за да сложи край на чувственото мъчение... да поеме инициативата, но Моргана го натисна в леглото с цялата си тежест.

— Не мърдай! — заповяда до устата му тя, след това изгори устните му с огнена целувка и Сантяго се подчини, защото беше на път да загуби съзнание от възбуда.

Моргана усети, че той копнееше за освобождаване, и се усмихна самодоволно. Отдели устни от устата му и загриза върха на ухото му.

— Няма ли да ти липсвам? — пошепна страстно тя. — Само си представи безкрайния океан и ние двамата... сами на кораба ти...

— Престани — изпъшка тежко той.

— Вземи ме със себе си, Сантяго. — Думите проникваха в ухото му горещи и стенещи.

Той поклати глава, обхвана лицето ѝ с две ръце и поиска да затвори устата ѝ с целувка, но Моргана отново успя да се изплъзне. Гъвкава като дива котка, тя се плъзна надолу, разтвори крака над мъжката му твърдост и му позволи да проникне бавно в нея — достатъчно дълбоко, за да увеличи възбудата, но не толкова, че да се освободи от напрежението.

— Зверче! — изхърка той. Онова, което тя правеше с него, беше истинско мъчение! Увеличаваше възбудата му до непоносимост, за да го манипулира в своя изгода. Не беше очаквал такава жестока пресметливост. Все пак успя с нечовешки усилия да обуздае пламъка в слабините си. Топло и меко, тялото на Моргана го обгърна, леките ѝ движения го доведоха до ръба на лудостта. Отчаян, той се опитваше да разсъждава разумно, но беше безсмислено. В тези минути на сексуално удоволствие реагираше тялото, не разумът му.

В момента пръстите на Моргана масажираха слабините му. Той простена и се надигна срещу нея, но и Моргана вече не беше на себе си от желание. Начинът, по който беше решена да наложи волята си на Сантяго, се превърна в капан за самата нея. Желанието да получи пълно удовлетворение я заля като лава. Моргана простена, надигна се и почти прекъсна интимния кон такт с тялото му. Разумът ѝ все още функционираше, докато долната част на тялото ѝ се гърчеше от необуздало желание.

— Вземи ме! — извика дрезгаво тя. — Обещай!

— Никога! — изпъшка Сантяго, макар че в този момент беше готов да изпълни всяко нейно желание. Силните му ръце, реше ни да отидат докрай, обхванаха хълбоците ѝ и безмилостно я притиснаха към тялото му. Тя го усети отново в себе си, корав и горещ, нагоди се към изискващия му ритъм. При всеки тласък от гърдите ѝ се изтръгваха сладостни стонове, докато цялото ѝ тяло експлодира. Отворила уста да изкрещи, тя усети как той се освободи в нея, усети собствените си екстатични тръпки и в същия момент осъзна, че е загубила.

Захълца тихо и се отпусна безсилно на гърдите му.

— Зверче! — повтори той, този път с безкрайна нежност. Ръцете му милваха треперещия ѝ гръб.

— Не ме оставяй сама, Сантяго — помоли през сълзи тя.

Той я отстрани от себе си, положи я в леглото, опря се на лакът и погледна в насълзените ѝ очи.

— Не мисли, че това решение беше лесно за мен — проговори едва чуто той. Целуна нежно устните ѝ, вкуси солта на сълзите ѝ. — Ще се утешиш ли, ако ти призная, че едва не ме подлуди и че ще ми липсваш мъчително?

Вбесена, тя понечи да го отблъсне, но той я задържа.

— Кариня, аз нямам право да променя решението си. Ако с теб се случи нещо, няма да си го простя до края на живота си. Затова ще удържа на веднъж дадената дума, а ти ще ме послушаш и ще останеш тук, докато се върна да те взема.

Очите ѝ засвяткаха яростно.

— Забрави го!

Още първите часове без Сантяго бяха мъчение за Моргана. Атаката срещу чувствеността му, молбите, гневът и ругатните не можаха да го накарат да промени решението си. Веднага след вечеря той си отиде и само Били получи позволение да го придружи до кораба. Това беше най-обидното за Моргана, преди всичко, защото тя знаеше по каква причина Сантяго беше взел момчето със себе си.

Били се върна късно вечерта и лицето му издаваше загриженост.

— Е? — попита предизвикателно Моргана. — Важният господин даде ли заповедите си?

Лицето на Били пламна и той нервно скри треперещите си ръце в джобовете.

— Не е това, което си мислите — заекна той, съзнавайки, че лъже. Сантяго му беше дал точни указания и Били не смееше да си представи какво щеше да стане, ако не ги следваше.

Моргана отметна назад дългите си черни къдрици и очите ѝ засвяткаха от гняв.

— Не ме лъжи, момче! Казал ти е да ме следиш денонощно, но те уверявам, че задачата ти ще бъде много трудна!

Били преглътна мъчително. Макар че Сантяго го беше подготвил за реакцията на Моргана, той все пак беше шокиран от промяната, настъпила у нея. На борда на „Адвенчър“ тя беше мила и съчувстваща, а сега приличаше на фурия.

— Милейди, аз... аз... — заекна безпомощно той.

— Остави ни сами — прекъсна го внезапно дон Хосе, който през цялото време беше стоял в дъното на салона. Облекчен от неочакваната намеса на господаря, Били се втурна да бяга.

Дон Хосе го проследи с развеселено лице. През цялото време беше наблюдавал Моргана и Били и спонтанно реши да освободи момчето от неловкото положение — най-вече защото самият той трябваше да проведе важен разговор с Моргана.

— Струва ми се, че сте много сърдита на Сантяго, лейди Моргана — започна той и галантно ѝ предложи ръка, за да я отведе в библиотеката.

— Да върви по дяволите! — изсъска вбесено тя и лицето ѝ веднага се обля в червенина. — Много съжалявам, сър, Сантяго ви е като син, но... — Тя млъкна смутено.

Дон Хосе кимна с разбиране.

— Знам, за вас той е много повече... И чувствата са взаимни.

Моргана отново забрави, че трябва да се държи като дама. Тъмните ѝ очи засвяткаха.

— Сигурен ли сте?

Дон Хосе избухна в смях.

— Да, лейди Моргана — отговори той. — Напълно сигурен. Как би могъл да ви устои? — Погледът му беше изпълнен с копнеж. — Майко божия, толкова ѝ приличате!

— На кого приличам, сър? — попита Моргана, изненадана от тона му.

— На една жена, която някога познавах. — Споменът за Селин беше жив в сърцето му. — Тя беше англичанка като вас, лейди Моргана, и имаше същия темперамент. — Той се изсмя кратко.

— Никога няма да забравя как ме ругаеше и веднага след това...

— Внезапното му замлъкване каза на Моргана повече, отколкото ако беше продължил.

— Вие сте бил влюбен в нея — прошепна тя, без да се досети, че това беше непростима намеса в личния му живот. — И вероятно все още я обичате.

Дон Хосе не се разсърди на прямотата ѝ — дори напротив. Тя беше още едно доказателство, че девойката приличаше на майка си — и нямаше нищо общо с проклетия Чарлс Уингейт, когото за щастие познаваше само от разказите на други хора.

— Права сте, лейди Моргана, не съм престанал да я обичам.

— Той се усмихна меланхолично. — Но нека не говорим за мен, а за вас. Разбира се, Сантяго ми каза, че мислите за бягство.

Гневът ѝ моментално се върна.

— Естествено, че ще избягам! Щом ме остави сама тук, не заслужава да ме намери при завръщането си!

Дон Хосе наблюдаваше с нежна усмивка гневната млада дама.

— Нима с тази постъпка не бихте наказали преди всичко себе си?

Моргана го погледна стъписано. Никога не беше поглеждала на нещата от тази страна.

— Но аз... аз... — заекна тя, ала гневът ѝ отново взе връх. — По дяволите! Той отказа да ме вземе със себе си, защото било много опасно! При това обаче забрави, че и аз се тревожа за него, не само той за мен!

Дон Хосе не се впечатли от начина ѝ на изразяване, толкова нетипичен за една дама. Откровеността ѝ беше знак, че е способна на дълбоки чувства, и това отново му напомни за Селин — макар че майката беше много по-мека.

— Сантяго може да се грижи много добре за себе си — опита се да я успокои той. — За разлика от вас. Или ще ме уверите, че сте в състояние да си служите с оръжие?

Моргана поклати глава.

— Не, разбира се, че не. Къде бих могла да се науча?

— О, нали сте плавали дълго на борда на британски военен кораб? Баща ви можеше да ви научи.

Моргана махна пренебрежително.

— Никога не би направил подобно нещо. Бях щастлива, че поне ме търпеше на „Адвенчър“. Според него във вените ми тече твърде много приключенска кръв. — Тя се усмихна на спомена. — Мама често се питаше откъде я имам...

Испанецът изведнъж се скова. В главата му се завъртя мисъл, която изглеждаше напълно абсурдна, но не искаше да го напусне.

— На колко сте години, лейди Моргана?

Въпросът дойде от само себе си, макар че може би не биваше да го изрича.

— Следващия месец ще навърша двадесет — отговори тя, учудена от рязката смяна на темата. Нали говореха за оръжията!

Не беше нужно да е математик, за да пресметне, че спонтанно дошлата мисъл беше напълно оправдана. Черната коса и тъмните очи на Моргана бяха още доказателства. От друга страна обаче той нямаше представа как изглежда Чарлс Уингейт. Може би косите и очите бяха от него.

„Не, от мен са.“

Абсурдната идея го обсеби. Ако Моргана беше негова дъщеря... живото доказателство за любовта му към Селин...

— Какво ви е, сър? — попита загрижено Моргана. — Зле ли ви стана?

Гласът ѝ дойде някъде много отдалеч. Дон Хосе поклати глава.

— Нищо ми няма, лейди Моргана. — Той се изправи и ѝ кимна. — Вече е много късно. Трябва да си починете. Утре ще говорим пак.

Моргана също стана, макар че мисълта за студеното, празно легло не беше особено привлекателна.

— Както желаете, сър — прошепна тя.

Дон Хосе я погледна изпитателно.

— Надявам се, че нямате намерение да избягате още тази нощ?

Моргана погледна в тъмните му очи и откри загриженост, която някак не подходеше на поведението му.

— Не, сър — отговори честно тя. — Може да съм своенравна, но не съм глупава. Аз съм англичанка, не знаей езика ви и не бих имала шанс да се скрия.

Дон Хосе се засмя одобрително.

— Заради Сантяго не би трябвало да ви давам уроци по майчиния си език.

— Не е нужно да сте вие, сър — отвърна кокетно Моргана. — Били ще ми помага.

Дон Хосе избухна в смях.

— Ако не е получил други заповеди от Сантяго. Би трябвало да знаете, че момчето е сляпо предано на приемния ми син. — Станал отново сериозен, той сложи ръка на рамото на Моргана, като се опитваше да преодолее лекото ѝ треперене. — Окажете ми честта да бъдете моя гостенка до връщането на Сантяго.

Моргана се бореше със себе си. Дон Хосе беше изключително симпатичен. От друга страна обаче, гневът ѝ срещу Сантяго, който въпреки всичките ѝ усилия я беше оставил сама, все още бушуваше с пълна сила.

— Съжалявам, сър, но не мога да ви дам обещание, което вероятно няма да изпълня.

Дон Хосе въздъхна. Месеците до завръщането на Сантяго нямаше да бъдат лесни.

— Тогава поне бъдете така любезна да ме наричате дон Хосе — помоли той.

Моргана се изчерви до корените на косите. Трябваше по-рано да се сети за това. За един испанец английското „сър“ беше повече от неподходящо.

— Простете, дон Хосе, повече няма да го спомена — увери го тя, склони учтиво глава и се сбогува, за да отиде в стаята си.

Там спря нерешително пред широкото легло, после рязко се обърна и излезе отново в коридора. Застана пред стаята на Сантяго и погледна втренчено вратата. Беше крайно неприлично да прекара първата нощ в чужда стая, но пък дон Хосе вече знаеше, че гостенката му не е истинска дама. В случай на нужда щеше да твърди, че е объркала вратите. Къщата беше огромна и сигурно щяха да ѝ повярват.

Моргана пое дълбоко въздух, влезе безшумно в стаята на Сантяго и запали газената лампа. Огледа се изпитателно и сърцето ѝ се сви. Стаята изглеждаше, като че не е била обитавана седмици наред, при това Сантяго беше заминал само преди няколко часа. Моргана приглади нежно копринения чаршаф, припомни си колко измачкан беше, докато се любеха, и в прилив на срам помисли за камериерката, която беше дошла да почисти стаята.

Тя побърза да отхвърли тази мисъл. Обходи бавно помещението, докосвайки предметите, които принадлежаха на Сантяго. Изпълваше я безграничен копнеж. Може би все пак трябваше да остане в този дом до завръщането му, макар че с това щеше да засили самонадеяността му. Не, той не биваше да мисли, че една заповед беше достатъчна, за да я направи абсолютно послушна.

— Негодник — промърмори Моргана и погледна ризата, която камериерката грижливо беше преметнала на стола. Това със сигурност не беше работа на Сантяго. Моргана неволно се засмя. Вече познаваше навиците му по отношение на облеклото.

Тя посегна импулсивно към ризата и зарови лице в гладката бяла материя. Вдъхна дълбоко мъжкия му аромат, несравним с ничий друг, и моментално усети как към копнежа на сърцето се прибави физическо желание. Макар че беше заминал само преди няколко часа, тя усещаше липсата му с всяка частица на тялото си.

— О, Сантяго — прошепна с мъка тя.

Разстла ризата му на леглото, съблече роклята, смъкна леката ризка, която носеше вместо корсаж, и облече ризата на Сантяго. Беше прекрасно да я усети върху тялото си.

Моргана се пъкна в леглото, зарови глава във възглавницата и усети и там остатъците от аромата на Сантяго. Затвори очи и изведнъж изпита чувството, че е отново на борда на „Либера“. Точно така беше прекарала първата си нощ на борда на пиратската фрегата — в леглото на Сантяго, облечена с ризата му.

— Ще съжаляваш, че ме остави тук — пошепна укорително тя. — Сантяго, ти си чудовище. — Тя въздъхна с болка. — Обичам те, Сантяго.

Моргана не подозираше, че Сантяго горчиво съжалява за решението си. Той прекара цялата нощ на палубата, защото не смееше да влезе в празната каюта. Едва на разсъмване умората го надви и най-после си легна. Ала нежният аромат на Моргана се беше загнездил във възглавниците и не му позволи да заспи. Мислите му се надпреварваха и колкото и да се стараеше, той не можеше да потисне изгарящия копнеж по нея.

Най-после се отказа. Скочи от леглото с ядно ръмжене, навлече панталона и ризата си и обу високите ботуши. При това погледът му падна върху разкъсаната рокля, която лежеше на пода като предупреждение. Странно, досега не беше забелязал, че роклята, която Моргана беше носила при идването си от „Адвенчър“, беше лежала тук през цялото време.

Той я вдигна, помилва благородната материя и копнежът стана толкова силен, че едва не разкъса сърцето му.

— Постъпих, както трябваше.

Той произнесе думите няколко пъти, високо и ясно, за да се убеди в правотата си, но не успя. Трябваше да вземе Моргана със себе си. И без това трябваше да направят това пътуване до Карибието, а то беше възможно само на борда на пиратски кораб. В крайна сметка не му оставаше друг избор.

— Проклятие — промърмори той, сгъна роклята и я скри в раклата си. После се върна на палубата.

Том го посрещна със знаещ поглед.

— Да се върнем ли? — осведоми се той.

— Що за глупав въпрос! — изсъска вбесено Сантяго. — Разбира се, че няма да се върнем! Нали искате да идете в Карибието?

Том не се впечатли от грубостта на капитана и даже се ухили.

— Не се преструвай, Черна лисицо. Без дамата на сърцето си ти си половин човек.

— Но цял капитан — отговори натъртено Сантяго. — Който заповядва курсът да се спазва.

Том кимна.

— Тъй вярно, капитане. — След малко обаче не издържа и попита: — Когато стигнем на Карибските острови... колко време ще ни ошастливяваш с присъствието си?

Сантяго недоверчиво вдигна вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Чуй ме, Лисицо, аз може да имам само едно ухо, но това не означава, че съм глух — а пък сляп съвсем не съм. Ти обеща да ни отведеш в Карибието и ще сдържиш обещанието си, но след това...

Сантяго му махна властно, за да го накара да замълчи.

— Прав си — призна открито той. — Наистина имах намерение да се откажа от съмнителната пиратска кариера. Само че никога не бих се измъкнал тайно, както ме обвиняваш. — Той въздъхна и се облегна на релинга. — За съжаление съм стигнал до точка, от която няма връщане назад.

Обруленото от вятъра лице на Том се озари от радостна усмивка.

— Значи ли това, че ще ни останеш верен?

Сантяго вдигна рамене.

— Така изглежда.

— А малката дива котка? — попита настойчиво Том.

— Щом разбера на какво мога да се надявам в Карибието, ще се върна да я взема.

Том кимна.

— Умно решение, капитане. — Усмивката му стана още по-широка. — Всъщност не съм и очаквал друго от Черната лисица.

Сантяго го смушка приятелски в ребрата.

— Престани да се подмазваш!

— Капитане! — изкрещя в този момент младият Ник Морисън. — Испански галеон отдясно пред нас!

Сантяго грабна далекогледа и го насочи в указаната посока. На лицето му се изписа доволна усмивка.

— Плячката ни е сигурна.

Той подаде далекогледа на Том и помощникът също се ухили.

— Така са се натоварили, че изобщо не могат да маневрират. — Той избухна в смях. — А оръдията на палубата са само за украса.

— Пълен напред — изкомандва Сантяго. — Никога не сме имали по-лесна плячка.

— Но те са испанци — възрази Ник. — Искам да кажа... — Сантяго се обърна рязко към него и момъкът замлъкна.

— Ти още ли не ме познаваш? — попита строго капитанът. — Аз съм пират и националността на корабите, които нападам, ми е напълно безразлична.

Това не беше цялата истина. Дълбоко в сърцето си той си оставаше испанец и трябваше да преодолее чувствата си, за да нападне сънародниците си.

— Вдигнете нашия флаг! — заповяда той. Какво беше учудването му, когато на мачтата се издигна не само старият пиратски флаг с череп и кръстосани кости, но и нов с черна лисица на бял фон.

Сантяго хвърли поглед към мъжете, които стояха наоколо и очакваха с нетърпение реакцията му.

— Чия беше идеята? — попита строго той.

— Моя — призна съкрушено Ник. Вече не беше сигурен, че самоволното му действие ще получи одобрението на капитана.

Сантяго огледа внимателно знамето, което се развяваше на вятъра.

— Предполагам, че сам си го измислил и изработил? — попита той.

Ник отстъпи крачка назад и кимна. Сантяго му махна енергично да се приближи.

— Ела тук! — заповяда той и когато Ник застана пред него, се засмя сърдечно. — Добра работа, момче. — Погледът му отново се устреми към знамето. — Бих казал, че следващия път ще заменим стария флаг с този. Значението на новото ни знаме ще се разпространи много скоро.

Лицето на Ник засия, но преди да е успял да каже нещо, Сантяго изкрещя заповеднически:

— На работа! Не сме се събрали тук да се забавляваме! Курс към испанците! Ако са умни, ще се предадат.

Разбира се, че бяха умни. Веднага разбраха, че нямат шанс срещу гъвкавата и добре въоръжена фрегата. Докато подготвят оръжията си, пиратите щяха да ги изпозастрелят и потопят.

— Вземете всичко, което сме натоварили — предложи отчаяният испански капитан. — Моля само да пощадите живота на хората ми.

Сантяго кимна кратко.

— Ще изпълня молбата ви. — Той огледа плячката — предимно оръжия — и даде заповедите си.

— Той и без това нямаше да убие никого от вас — обърна се разговорливият Том към испанския капитан. — Черната лисица е пират, но не е убиец. — Той се ухили многозначително. — Кажете това на другите капитани. Можете да им разкажете и историята как Лисицата залови английския дявол Чарлс Уингейт...

Някой го дръпна грубо за рамото и той замлъкна. Капитанът беше бесен от гняв.

— От днес нататък ти забранявам да разговаряш с капитаните на пленените кораби, разбрахме ли се? — изсъска заплашително Сантяго.

— Но аз само... — опита се да се оправдае Том, ала Сантяго го изблъска назад и го притисна към релинга на испанския галеон.

— Ти току-що даде на Уингейт указание къде да ни търси — изръмжа гневно Сантяго. — Аз заповядах да го бичуват, отвлякох дъщеря му и го превърнах в свой смъртен враг. А ти се разбъбри и той непременно ще попита кой се крие зад Черната лисица.

Том преглътна тежко. Веднага разбра, че беше извършил непростима грешка.

— Онзи е испанец — пошепна извинително той и посочи с глава капитана на пленения галеон. — Надали ще му се удаде случай да говори с Уингейт.

— Интересните новини се разпространяват бързо — възрази Сантяго. — Но да се надяваме, че бърливостта ти няма да има неприятни последствия. — Той стисна още по-силно яката на Том и мъжът започна да се дави. — Чуй ме добре, приятелю, ще ти го кажа само веднъж. Ако още един път издадеш някоя от тайните ми, ще ти отрежа собственоръчно езика и ще замлъкнеш веднъж завинаги. Разбрахме ли се?

Том се опита да прочете нещо в очите му и стигна до заключение, че испанецът беше напълно сериозен.

— Няма да го направиш — отговори въпреки това той, за да види реакцията му.

— Ти не разчитай много на добротата ми — посъветва го капитанът и го пусна. — Хайде, върви да си гледаш работата.

Том се отдалечи с бързи крачки. Сантяго го проследи с поглед и въздъхна. Естествено, че никога нямаше да извърши подобна жестокост. Но беше сигурен, че Том е приел заплахата сериозно и следващия път ще си държи устата затворена.

Сантяго се обърна и отиде при испанския капитан, който беше проследил с любопитство караницата между двамата пирати, макар че не можеше да разбере нищо от това разстояние.

— Колко струва мълчанието ви? — попита Сантяго, без да го усуква.

Испанецът видимо се учуди.

— Мълчанието ми? Не разбирам...

Сантяго не го остави да довърши. Прескочи на „Либера“, отиде в каютата си и извади от раклата си торбичка със злато — част от плячката, получена от последните набези.

— Бих могъл да ви убия, за да съм сигурен в мълчанието ви — заяви той. — Но не съм привърженик на убийствата. — Той пхна златото в ръката на испанеца. — Надявам се да забравите винаги името ми и връзката с Чарлс Уингейт.

Усетил тежестта на златото, испанецът не се поколеба.

— Никога не съм чувал нито вашето име, нито това на англичанина — увери го тържествено той. Но дали щеше да сдържи обещанието си, когато се отървеше от пиратите...

— Не мислете, че няма да ви намеря — изръмжа заплашително Сантяго.

Капитанът отстъпи крачка назад.

— Ще пазя мълчание — обеща отново той. — Но не можете да ме държите отговорен за онова, което ще кажат хората ми.

Страшният поглед на Сантяго го накара да направи още една крачка назад.

— Наистина ли не мога? — попита предизвикателно той. — Платих ви скъпо и прескъпо и имам право да очаквам, че държите

екипажа си в подчинение. Така че ми е все едно от кого ще дойде предателството — аз ще търся вас.

Испанецът усети как го изби студена пот. Започна да проумява, че онова, което знаеше, беше много ценно. Тежката торбичка в ръката му беше още едно доказателство.

Той кимна сериозно.

— Моят екипаж и аз бяхме нападнати от пирати. Не знаем нищо повече.

Сантяго го измери с остър поглед. Вероятно беше на път да извърши грешка. Испанецът беше алчен и при всички случаи беше по-сигурно да го убие. Ръката му се стрелна към дръжката на сабята.

— Плячката е на борда, капитане! — извика Том откъм „Либера“.

Сантяго хвърли бърз поглед към кораба си и отново се обърна към испанеца. Извади сабята си и притисна острието ѝ в гърлото му. Видя страха в очите на пленника, видя как потта потече на вадички по челото му и леко разряза кожата, преди да свали оръжието.

— Бог да ви е на помощ, ако не удържите на думата си! — заключи той, обърна се и се върна на своя кораб.

През следващите седмици дон Хосе не можеше да се отърси от мисълта, която го бе пронизала в деня на първата му среща с Моргана. Последвалите събития само засилиха съмненията му, защото Моргана научи родния му език без никакви усилия, сякаш основните познания са били заложени още в люлката ѝ.

Умелото ѝ боравене с оръжието беше още едно камъче в мозайката, която постепенно се оформяше в сърцето на дон Хосе. Все пак той не смееше да повярва напълно в догадките си. Ала чувството на доверие и спонтанна обич, които изпитваше към Моргана, му подсказваха, че тя наистина беше негова дъщеря.

Още на втория ден след пристигането си Моргана неволно наля масло в огъня. Дон Хосе я помоли да си избере оръжие и без да мисли дълго, тя посегна към сабята. Когато видя как пръстите ѝ се склучиха около дръжката... как вдигна оръжието, дон Хосе изпита чувството, че се е погледнал в огледалото.

— Явно не за първи път хващате оръжие. — Думите излязоха от устата му спонтанно, но когато погледна в изненаданите ѝ очи, веднага разбра: това се дължеше на приключенската кръв във вените ѝ. Тя

обичаше морето, свободата и със сигурност щеше да покаже умение в боравенето с оръжието.

Тя е като мен, повтори си за кой ли път той, докато наблюдаваше тренировката ѝ. Крехкото ѝ тяло беше като стоманена пружина. Тя се движеше бързо, но не прибързано. Всеки удар със сабята беше доказателство за контролирана сила — и това само след няколко седмици упражнения! Невероятно! За да постигнат тази сръчност, много мъже се нуждаеха от двойно по-дълго време.

— Моята дъщеря.

Дон Хосе произнесе тези думи за проба и не остана изненадан. Въпреки това съмненията останаха.

Мислите му се върнаха години назад... до деня, когато беше напуснал Англия.

— Ела с мен! — Той беше готов да моли Селин на колене. — Бракът ти с Уингейт е един жалък фарс! Ние се обичаме...

Но тя остана непреклонна.

— За мен бракът е свещен — гласеше отговорът ѝ. — В деня на сватбата ни се заклех да остана вярна на Чарлс до смъртта.

— Но ти му изневери! — извика дон Хосе. — Цели три месеца споделяше леглото с мен. Ако Уингейт знаеше...

— Няма да тръгна с теб, както се надяваш — пресече го остро Селин. — Ако го направя, той ще убие и двама ни. — Тя се облегна на гърдите му, сякаш търсеше помощ. — Аз те обичам, Хосе. Сърцето ми винаги ще бие само за теб, но Чарлс е мой съпруг и нашата любов не може да промени този факт.

Той я наруга страшно, но в крайна сметка се подчини на волята ѝ и напусна Англия без нея. Върна се няколко пъти, но не я видя никога вече. Опитваше се да я срещне... отново и отново, но тя се криеше, а накрая избухна войната за независимост на Америка и Англия и Испания отново станаха врагове.

— Може би така беше по-добре — въздъхна с болка дон Хосе. Всяка нова среща само би отворила стари рани... рани, които така и не бяха зараснали. Копнежът да види отново Селин го измъчваше и днес както преди двадесет години.

Преди двадесет години. Дон Хосе се намръщи недоволен. Когато той напусна Англия, тя сигурно е знаела за детето. По онова време вече е била бременна. Защо, по дяволите, не му беше казала?

Единственото логично обяснение беше, че Моргана не е негова дъщеря. Но нима жените винаги постъпваха логично?

Съмненията го разкъсваха. Цели двадесет години беше пазил в сърцето си сияещия, чист образ на жената, която беше обичал повече от всичко друго на света и все още обичаше. И този образ сега беше на път да бъде разрушен. Ако Моргана наистина беше негова дъщеря — на което пламенно се надяваше, — защо Селин беше премълчала, че е забременяла от него? Двамата се бяха любили и общото им дете би било връх на любовта им. Той просто не искаше да повярва, че бракът с Уингейт беше по-важен за Селин от любовта ѝ към него и плода на тази любов.

— Проклятие! — изсъска гневно той и с такава сила удари юмрук в стената, че една от окачените картини падна на пода. Стъклото се счупи и по плочките се посипаха блещукащи парченца.

— Какво стана, дон Хосе?

Испанецът се обърна рязко и погледна в уплашеното лице на Моргана. Бузите ѝ все още бяха зачервени от тренировката. Днес повече от всякога му напомняше за Селин — точно така беше изглеждала след последната им любовна нощ... разрошени коси, зачервени бузи, блестящи очи. Сега знаеше, че в тях бяха блещукали сълзи.

— Не се безпокойте, лейди Моргана, всичко е наред — увери я с дрезгав глас той, въздъхна и ѝ махна да се приближи. — Седнете, моля, искам да говоря с вас.

Моргана се настани в едно кресло, учудена и възхитена от способността на домакина си веднага след изблика на необуздан гняв да постави под контрол чувствата си.

— Появиха се някои обстоятелства, които правят необходимо скорошното ми отпътуване — започна направо дон Хосе. — Естествено аз не мога да ви принудя да останете в имението по време на отсъствието ми, но... — Той млъкна. По лицето му пробяга едва забележима усмивка. — Разбира се, аз имам начини да ви принудя, но бих го направил с неудоволствие. Ще ми бъде много по-лесно, ако ми обещаете да не предприемате опити за бягство, докато ме няма.

Погледът на тъмните ѝ очи беше неразгадаем и дон Хосе отново изпита чувството, че се е погледнал в огледалото.

— Наистина ли вярвате, че ще се придържам към едно такова обещание? — попита тихо тя. — Все пак съм англичанка...

Дон Хосе се засмя одобрително.

— Последното прозвуча доста странно. Като че ли не ви се иска да бъдете англичанка... — Той стана отново сериозен. — Сигурен съм, че няма да нарушите веднъж дадено обещание. Вие сте дама с чувство за чест.

— А вие сте ласкател, дон Хосе — отвърна кокетно Моргана, но веднага се намръщи. — Трябва обаче да ви кажа, че аз не се поддавам на ласкателства. — Тя помисли малко. — Вие, разбира се, сте прав, като смятате, че ще се придържам към веднъж даденото обещание. Затова трябва предварително да знам колко време ще отсъствате.

Дон Хосе избухна в смях и учудено поклати глава.

— Не предполагах, че умеете да се пазарите. Всяка друга жена... дори повечето мъже, които познавам, щяха да дадат исканото обещание, за да се подчинят на авторитета ми.

— Вашият авторитет не ме плаши — отговори открито Моргана. — Защото много добре знам, че сте справедлив човек. Ако случаят не беше такъв, нямаше да ме молиете да ви обещаая, а просто щяхте да ме затворите.

— За толкова кратко време сте ме опознали доста добре... твърде добре според мен. Мисля, че Сантяго се страхува от мен повече, отколкото вие.

Моргана неволно се усмихна.

— Сантяго има повече основания за това. Разбираемо е, че с приемния си син сте по-строг, отколкото с гостите си. — Тя направи кратка пауза. — Но да се върнем на молбата ви — ще ви дам обещанието, което искате. Докато сте на път, няма да се опитвам да бягам.

— Но ще го сторите веднага след завръщането ми — допълни дон Хосе, предполагайки, че е отгатнал мислите ѝ, и въздъхна. — Откъде имате тази дяволска упоритост? Сантяго имаше най-добри намерения. Иска да е уверен, че сте на сигурно място, и в това няма нищо укорително. Защо искате да причините болка и на него, и на себе си, и да удължите и без това болезнената раздяла — да не говорим за опасността, която ви заплашва.

— Сантяго има реален шанс — отговори Моргана. — Ако се върне навреме, ще ме намери тук. — Тя положи ръката си върху лакътя на дон Хосе. — Моля, опитайте се да ме разберете. Много добре знам, че Сантяго се тревожи за мен, но той би трябвало да знае по-добре от всеки друг, че тази тревога е неоснователна. Откакто се помня, прекарвах повече време на татковите кораби, отколкото в Уингейт Хол. Познавам опасностите на морето...

— Присъствали ли сте някога на битка на пиратски кораб? — прекъсна я укорно дон Хосе.

Моргана сведе глава и не отговори. Точно тук беше ранимата точка. Колкото повече размишляваше, толкова по-оправдано ѝ се струваше поведението на Сантяго, но всеки път, щом стигнеше до тази точка, даваше воля на своенравието си. Истинската ѝ цел беше да докаже на Сантяго, че тревогата му е неоснователна, и ако беше необходимо заради това да избяга, щеше да го направи. Това беше недостойно за една дама и вероятно много опасно, но наранената гордост не ѝ оставяше избор.

— Искам да помислите много сериозно дали си струва да разгневите Сантяго с едно напълно ненужно бягство — посъветва я сериозно дон Хосе. — И най-вече помислете дали си струва риска, който поемате. Може да имате опит в мореплаването, може след няколко месеца да си служите сносно със сабята, но винаги ще бъдете безсилна пред шепа мъже, които гледат на вас като на свободна плячка.

Тези думи уплашиха Моргана повече, отколкото беше готова да признае. Мислите ѝ не бяха стигали толкова далеч. На борда на „Адвенчър“ тя беше дъщеря на капитана и матросите не смееха да я докоснат под страх от смъртно наказание, на „Либерта“ беше същото. Сантяго би одрал кожата на всеки, който би се осмелил да ѝ досажда. Но ако трябваше да разчита само на себе си...

Дон Хосе я наблюдаваше внимателно и остана доволен от въздействието на думите си. Моргана щеше да си помисли много внимателно дали да се откаже от сигурността в имението му само за да даде на Сантяго съмнително доказателство за силата си.

Той не можеше да подозира, че в главата ѝ вече се оформяше друга идея.

Селин Уингейт не повярва на очите си, когато докараха мъжа ѝ — трескав, близо до смъртта.

— Моргана! — изплака тя, когато се съвзе от първия шок.

Вторият офицер Джак Нортън пристъпваше смутено от крак на крак.

— Много съжалявам, милейди — промърмори той. — Нашите хора останаха безразлични... — Той хвърли предпазлив поглед към леглото, но граф Уексли беше в безсъзнание. — Повечето не обичат капитана и затова не се биха с пиратите, както беше нужно.

Селин затисна с ръка устата си, за да не изпищи.

— Пирати... — прошепна с пресекуващ глас тя. — О, божичко...

Нортън вдигна успокоително ръка.

— Не мисля, че трябва да се тревожите за дъщеря си, милейди. Сантяго Алварес беше водачът на пиратската орда. Макар че е избрал живот извън закона, аз съм абсолютно сигурен, че никога не би сторил зло на лейди Моргана.

Сантяго Алварес. Мъжът, който обичаше дъщеря ѝ и когото съпругът ѝ мразеше. Погледът на Селин се стрелна към леглото на Чарлс. Беше страшно да го види в тази вид, но не можа да изпита съчувствие.

Лекарят, за когото беше изпратила, пристигна задъхан и веднага се зае с болния.

— Милейди. — Джак Нортън се поклони и се наклони да си върви.

— Един момент, сър — спря го Селин, макар да съзнаваше колко неприлично е поведението ѝ. Мястото на загрижената съпруга беше до леглото на мъжа ѝ, а контесата нямаше право да помоли неговия офицер за доверителен разговор. Но сега не беше време за етикеция. Селин трябваше да узнае повече за Сантяго Алварес... за мъжа, когото дъщеря ѝ обичаше и който беше смъртен враг на съпруга ѝ.

— Трябва да говоря с вас — заяви тя и се обърна към иконома: — Джордж, отведи, ако обичаш, госта в библиотеката и се погрижи да му поднесат нещо освежително. Сигурно е и гладен...

Икономът се поклони и отведе Нортън в южното крило на Уингейт Хол. През това време Селин пристъпи колебливо към леглото на мъжа си. Лекарят се изправи със загрижено изражение. Обясни, че

раните са се възпалили, че положението е много сериозно, но Селин почти не го слушаше. Единствената ѝ грижа беше Моргана.

Тя склони учтиво глава, обеща да направи всичко, което лекарят препоръча, и механично предаде указанията му на прислужничките. Веднага щом лекарят си отиде, тя си обеща да се погрижи лично за Чарлс, щом проведе много по-важния разговор с втория офицер.

Щом Селин влезе с бързи крачки в библиотеката, Джак Нортън скочи и побърза да преглътне хапката си.

— Моля ви, сър, останете на мястото си — покани го Селин и веднага премина към темата: — Предполагам, че познавате Сантяго Алварес.

Нортън кимна.

— Той беше първи офицер, следователно мой началник.

Макар че Селин никога преди това не беше виждала този мъж, погледът му ѝ вдъхна доверие.

— За вас той е бил нещо много особено или се лъжа?

Нортън се изчерви. След последната си среща със Сантяго той се опитваше да си внуши, че го е намразил, но това не му се удаваше.

— Сантяго ми спаси живота — призна тихо той и след кратко колебание добави: — Макар че не ми е особено приятно да си го спомням.

— Разбирам — проговори хладно Селин. — Но в момента не мога да се съобразя с чувствата ви. — Тя застана до прозореца и го погледна изпитателно. — Що за човек е той?

Нортън въздъхна и сведе глава.

— Преди една година щях веднага да отговоря, че Сантяго е честен, почтен и строг, но винаги справедлив офицер. — Той отново се поколеба. — Повече от това. Щях да отговоря, че съм горд да имам такъв началник... Нашите отношения бяха почти приятелски.

— А сега? Какво бихте отговорили сега? — настоя Селин.

— Той е пират — отвърна горчиво Нортън. — Човек извън закона, който напада кораби и убива хора. Заповяда да бичуват безмилостно нашия капитан и ако не беше дъщеря ви, щеше да го обеси. Тя го умоляваше да остави баща ѝ жив.

— И той го е направил — прошепна Селин и добави настойчиво: — Следователно не е толкова лош, колкото твърдите. — Тя направи

кратка пауза. — Впрочем вие казахте, че никога не би сторил зло на дъщеря ми.

Нортън пое дълбоко въздух.

— Точно това казах. — Той зарови пръсти в гъстата си руса коса, вдигна поглед и сви рамене. — Вероятно съм бил несправедлив. Сантяго не стори зло на никого от нас. Когато един от пиратите се втурна към един от младите ни кадети с намерението да го заколи, той го спря, а преди това... — Той отново пое въздух, за да преодолее себе си и да признае добрите страни на Сантяго. — Той спечели прекия двубой с мен и можеше да ме убие, но не го направи. Каза, че не е спасил живота ми, за да му сложи край собственоръчно. Бичуването на мъжа ви... — Той млъкна, защото не знаеше как да каже на тази хладна, овладяна красавица, че се е омъжила за едно чудовище.

— Знам какво му е сторил мъжът ми — помогна му Селин да излезе от затрудненото положение. — Моргана ми разказа всичко и... — Аз мога да разбера желанието му да си отмъсти, прибави на ум тя. Ако го беше казала гласно, този млад офицер щеше да я сметне за луда. — Моргана... доброволно ли отиде при него? — попита вместо това тя.

След кратко колебание Нортън поклати глава.

— Не, милейди. Сантяго я принуди да отиде на кораба му. Може би е била ужасена, че е станал пират, или се е страхувала, че ще убие баща ѝ, ако напусне „Адвенчър“.

Селин кимна замислено. Сърцето ѝ се сви болезнено, но по лицето ѝ не пролича нищо. Малкото ѝ момиче... отвлечено от един пират — вероятно от любов, но може би това беше само част от отмъщението му. Селин принуди мислите си да тръгнат в друга посока.

— Още нещо, сър. Знам, че бичуването е обичайна практика на борда на „Адвенчър“, но... дали всеки мъж, изтърпял подобно наказание, изпада в същото състояние като съпруга ми?

— Зависи от броя на ударите — отговори честно Нортън. — И от състоянието на наказания. — Той направи кратка пауза. — Непосредствено след бичуването капитанът не беше в толкова лошо положение, но отказа да се погрижим за раните му. След сблъсъка с пиратите „Адвенчър“ беше повреден и той накара всички да работят като луди. Искаше повредата да бъде отстранена веднага, за да преследва пиратите. Ремонтът трая почти пет дни, след това

кръстосвахме известно време пред испанското крайбрежие, но не открихме и следа от фрегатата. През цялото това време капитанът почти не спеше и не се хранеше, макар че всички се опитвахме да го вразумим. Рухването беше неизбежно, а нашият корабен лекар не беше в състояние да му окаже професионална помощ.

Селин кимна. Точно това беше предполагала. Макар че е страдал от болки, Чарлс е мислил единствено за отмъщението си. Нищо, че именно той е бил виновен за случилото се.

Тя кимна учтиво и заключи:

— Благодаря ви за този разговор, сър. Моят кочияш ще ви откара в Лондон.

— Много ви благодаря, милейди. — Нортън се сбогува церемониално. На вратата се обърна още веднъж. — Надявам се, че съпругът ви ще се възстанови скоро.

Селин изчака Нортън да си отиде и падна в едно кресло. Тя лото ѝ се разтrese от дълго потискани хълцания. Най-после можеше да даде воля на сълзите си.

— Моргана... — пошепна с пресекващ глас тя. — Моргана, милото ми момиче!

Почтително почукване на вратата я прекъсна. Тя скочи и отиде до прозореца. Никой не биваше да забележи, че е плакала.

— Да, моля! — извика тя и се учуди колко твърдо прозвуча гласът ѝ.

— Милейди. — Икономът Джордж се поклони учтиво, макар че контесата беше с гръб към него. — Господарят иска да ви види.

Селин се обърна стреснато.

— Съпругът ми е дошъл в съзнание?

— Точно така, милейди. Събуди се преди няколко минути и ме помоли да ви заведа при него.

Горчива усмивка заигра около устните на Селин. Съпругът ѝ никога не молеше.

Тя събра полите си и се запъти към съпружеската спалня. Чарлс наистина беше буден. В трескаво святкащите му очи се четеше безгранична омраза.

— Как се озовах тук? — попита със слаб глас той, но тонът му беше недвусмислено заплашителен.

— Твоите хора те докараха — отговори Селин.

Чарлс се опита да се изправи, но болките не му позволиха.

— Кой им е позволил да влязат в Лондонското пристанище? — изсъска той, макар че всяка дума му струваше нечовешки усилия.

Селин потисна с мъка въздишката си.

— Чарлс, ти си бил близо до смъртта. Твоите хора не са имали друг избор, освен да...

— Ще го хвана! — прекъсна я, пъшкайки, Уингейт. — Кълна се в името си на граф Уексли — аз ще заловя онзи кучи син и ще го накарам да си плати за всеки удар с камшик, с който ме наказва. Да си плати стократно и хилядократно!

— Чарлс... — Селин се опита да го укроти, но той се ядоса още повече.

— Спести си увещанията! — изкрещя той и в гласа му имаше енергия, неочаквана за сегашното му състояние. — Или ще се грижиш за мен, както подобава на съпруга, или се махай оттук!

Лицето на Селин се вкамени. Мъжът ѝ се бореше със смъртта... все още беше повече мъртъв, отколкото жив, и въпреки това беснееше от злоба! А може би именно омразата го поддържаше жив?

Селин се обърна и излезе от спалнята, стиснала юмруци.

— Защо не го е убил? — изохка тихо тя, когато беше сигурна, че никой не я чува. — Вместо да похити дъщеря ми, онзи проклет испанец можеше да свърши едно добро дело и да освободи света от този сатана!

Само след половин час Селин помоли бога за прошка, че беше допуснала тези престъпни мисли. Постара се да бъде добра и грижовна съпруга, прекара много часове до леглото на Чарлс и прогони Моргана от мислите си. Всъщност, опитваше се, но не успяваше. Не минаваше и минута, без да помисли за дъщеря си. В отчаян опит да отклони вниманието си тя заобикаляше Чарлс с грижи, на които той реагираше с грозни ругатни и изблици на ярост.

Мъжът ѝ се възстанови учудващо бързо от раните и треската. Веднага щом се изправи на крака, той потегли за Лондон. Селия остана сама в Уингейт Хол — облекчена, че се е отървала от потискащото присъствие на мъжа си, но и потисната, защото болката от отвличането на Моргана заемаше всичките ѝ мисли. Вече нямаше какво да отклонява вниманието ѝ. Остана сам-сама с мъката си.

Моргана взе решение. Нямахте да чака дон Хосе да се върне от пътуването си. Нямахте да чака дори докато той замине, защото от мига на заминаването му беше обвързана с обещанието си. Днес беше най-удачният ден за бягството ѝ.

Дон Хосе изпрати Били в града с леката двуколка да направи някои покупки. Това означаваше, че Сантяго няма да държи момчето отговорно за бягството ѝ. Господарят на дома се беше заключил в кабинета си, за да направи последни приготовления за пътуването.

Сега или никога, каза си Моргана и прогони ядно спомена за последния разговор с дон Хосе. Той беше напълно прав. Бягството ѝ беше глупаво и опасно, но решението беше взето.

— Консуело — обърна се тя към камериерката, — моля те, предай на дон Хосе, че не съм разположена и тази вечер няма да сляза за вечеря. — Тя помълча малко и добави: — Ще си легна и бих искала никой да не ме безпокои.

Младата испанка кимна почтително.

— Много добре, милейди.

Моргана я изчака да излезе и се заключи в стаята си, за да се приготи за пътуването. Още рано сутринта беше откраднала от стаята на Били риза, панталон и обувки. Момчето имаше горе-долу нейната фигура и тя се надяваше дрехите му да ѝ станат.

Моргана навлече бързо ризата и панталона, огледа се изпитателно и кимна доволно. Лесно щеше да мине за мъж. Само дългата ѝ коса трябваше да стане жертва на ножицата. Е, не цялата, но все пак трябваше да отреже доста голяма част. Това беше болезнено, защото Моргана беше много привързана към лъвската си грива. Но за да бъде свободна, трябваше да принесе и тази жертва. Въпреки това върху отрязаната коса капнаха няколко сълзи.

Най-после тя завърза на тила останалата коса, нахлупи шапка и пхна крака в обувките на Били. Малко я стискаха, вероятно защото подобни обувки не се правеха за дами.

Тя се огледа още веднъж. Изглеждаше променена, но не и мъжествена.

— За съжаление не мога да си направя брада — промърмори тя и нахлупи шапката по-дълбоко. Е, така ставаше. Щяха да я сметнат за момче. Това беше по-добре, отколкото да познаят, че е жена.

Моргана направи няколко крачки в стаята, опитвайки се да имитира походката на Били. Не беше съвсем просто, защото обувките бяха крайно неудобни.

— В Испания е топло — каза си ободрително тя и смъкна обувките. — Ще ходя боса. Може би така е още по-добре. Ще бъда бедно момче, което иска да се наеме на някой кораб.

Това беше най-добрата роля. Следващата ѝ грижа беше дали ще се справи с испанския. В никакъв случай не можеше да се представи като английско момче. Сега ѝ хрумна, че трябваше да си измисли и име.

Припомни си имената на слугите и се спря на един млад оборски ратай. Маноло Рамирес. Моргана кимна. Чудесно име.

Реши да препаше сабята, но спря насред движението. Бедно момче с такава ценна сабя — гледката щеше да бъде повече от необичайна. Макар че ѝ беше мъчно да се раздели с прекрасното оръжие, тя го остави на леглото и взе една кама, която скри под широката риза.

Накрая извади лист хартия и надраска набързо:

„Не съм нарушила обещанието си, дон Хосе. Когато тръгнах, вие си бяхте още у дома. Простете ми, моля ви.

Моргана.“

Тя прочете бележката и я остави на леглото си, за да се вижда. Ако дон Хосе тръгнеше на разсъмване, както възнамеряваше, щеше да намери писъмцето ѝ едва след завръщането си. По-точно, икономът Карлос щеше да му го връчи — разбира се, ако не я заловяха още на излизане, но в момента не искаше да мисли за това.

Тя отвори тихо вратата и огледа пустия коридор. Все още беше твърде светло за планираното бягство, но не биваше да рискува Били да се върне, преди да е изчезнала. Малкият ѝ приятел беше неотстъпно до нея, както беше наредил Сантяго, и тя не биваше да дава никакъв повод да обвинят момчето за бягството ѝ.

Тя излезе тихо от стаята си, спусна се по стълбата и излезе от къщата през задния вход. От гърдите ѝ се изтръгна облекчена

въздишка. Първото, може би най-трудното препятствие беше преодоляно.

Тя се скри бързо в ниските трънливи храсти и изруга тихо, когато бодлите се забиха в кожата ѝ. Представи си майка си, която сигурно щеше да се ужаси от поведението на дъщеря си, която ругаеше като моряк и се преобличаше като мъж. Доплака ѝ се. Майка ѝ. Дали щеше да я види отново?

Моргана разтърси енергично глава, за да отхвърли тъжните мисли. Сега нямаше време за това. Пътят през трънливите храсти беше неудобен и болезнен, но иначе не може да мине незабелязана покрай господарската къща. Отново си каза, че бягството ѝ е безсмислено. Дон Хосе беше мил и отзивчив, тя се чувстваше в къщата му като у дома си, но сега вече нямаше връщане назад. Беше заплашила Сантяго, че при връщането си няма да я намери в дома на настойника му, и сега трябваше да осъществи тази заплаха — колкото и да беше глупава. Тя се опита да се пребори с надигания се страх. Отиваше към неизвестността... А Сантяго щеше да побеснее от гняв... Всъщност неговият гняв беше много по-страшен от опасностите в морето.

Погледът ѝ се върна към господарската къща. Ако сега се върнеше, никой нямаше да узнае какво е направила. Но после отново помисли за Сантяго... как щеше да застане пред нея и да каже с развеселена усмивка: „Ето, виждаш ли, знаех си, че ще те намеря тук!“

— Няма да ме намериш — проговори решително Моргана и продължи трудния си път през тръните. Много скоро стигна до крайбрежните скали. Това беше второто голямо препятствие, което трябваше да преодолее. За времето, което ѝ трябваше да прекоси билото, тя щеше да се вижда съвсем ясно от къщата. Можеше само да се надява, че никому нямаше да хрумне да зяпа през прозорците.

Наведена, тя забърза, доколкото изранените от тръните крака бяха в състояние да я носят. Премина от другата страна на скалите и се отпусна в тревата с лудо биещо сърце. Изчака дишането ѝ да се успокои, вслушвайки се напрегнато. Но всичко остана спокойно. След няколко минути Моргана се изправи и продължи пътя си с бързи, но равномерни крачки. Погледна към небето и разбра, че щеше да стигне до Кадис най-рано на разсъмване, а може би и чак на обед.

Дълбоко под нея Атлантикът блещукаше на светлината на залязващото слънце. Могъщият четиримачтов галеон на дон Хосе,

наречен „Есперанца“, беше хвърлил котва и чакаше утре рано капитанът да се качи на борда и да даде заповед за отплаване. Моргана се усмихна самодоволно. Утре и тя щеше да излезе в открито море... е, поне се надяваше.

А щом се върнеше, Сантяго щеше да я гледа с повече уважение. Дори само заради това си струваше да се изложи на опасност.

— Знам, че заслужавам най-строго наказание — самоосъждаше се Селин Уингейт, коленичила пред кръста. — Измамих Чарлс, имам дете, което не е от него, пожелах смъртта му, но...

Силно чукане на вратата прекъсна молитвата ѝ и тя скочи уплашено.

— Милейди!

Познала гласа на иконома, Селин въздъхна облекчено.

— Какво има, Джордж?

— Писмо за вас, милейди.

Селин се протегна мъчително. Беше прекарала дълго време на коравия под и коленете ѝ бяха схванати. Запъти се с бавни крачки към вратата, отвори и пое писмото. Само няколко думи с непознат почерк: „Имам вести за дъщеря ви.“ Подпис нямаше. Само беше даден адрес в Лондон.

Селин не се поколеба нито секунда. Съзнаваше, че се излага на опасност, но нямаше друг избор. Парещото желание да научи нещо за съдбата на Моргана беше по-силно от повелите на разума.

Тя заповяда на кочияша да запрегне конете, каза му адреса в Лондон и позволи на Джордж да я настани в каретата. Пътят до Лондон ѝ се стори по-дълъг от всякога. Най-после усети как конете забавиха ход. Вдигна завеската, проследи как минаха покрай пристанището и навлязоха в един доста изискан квартал. Джеймс спря пред една къща, скочи от капрата и отвори вратичката, за да помогне на господарката си.

— Чакай ме тук, Джеймс — заповяда тя.

— Не е необходимо!

Селин се обърна рязко. В първия момент не повярва на очите си. Това не можеше да бъде! Беше напълно изключено и все пак... Той стоеше пред нея, какъвто го беше сънувала хиляди пъти: едър, строен, с остро изсечено лице, както винаги небръснат, тъмната коса разрошена от вятъра, нападала безредно по раменете. Ето ги пак

огнените тъмни очи, впити в лицето ѝ, ето я и тясната, чувствителна уста, която можеше да целува страстно и да се усмихва неустойимо.

Оттогава бяха минали двадесет години, но те не бяха изличили чувственото му излъчване. Само строгото аристократично възпитание попречи на Селин да се хвърли в обятията му.

Тя се обърна механично към кочияша, който дискретно се беше оттеглил зад конете.

— Всичко е наред, Джеймс — каза тя — също като преди двадесет години. — Познавам дон Хосе от дома на баща си.

— След като поговоря с милейди, ще я върна в дома ѝ с личния си кочияш — прибави дон Хосе, отстъпи крачка назад и ѝ отвори вратата към елегантната си лондонска къща.

Тя се поколеба, но все пак влезе и се огледа. Озова се в богато наредено, подчертано мъжко жилище, което отговаряше напълно на нрава на дон Хосе. Естествено не беше изненадана, че той притежаваше собствен дом в Лондон, и неволно се запита дали беше същият като преди двадесет години.

— Селин...

Тя се вслуша в гласа му. В него имаше горчивина и болка... беше напълно различен от преди двадесет години. Тя се обърна бавно. Той стоеше непосредствено зад нея и тя отново изпита диво желание да го прегърне. Ала сериозното, отблъскващо лице задуши в зародиш надеждата ѝ за малко нежност.

— Защо не ми каза? — Въпросът дойде корав и гневен.

— Откъде знаеш...? — започна Селин, но той я прекъсна с енергичен жест.

— Аз попитах пръв! — Той пое дълбоко дъх, опитвайки се да си възвърне самообладанието, макар да знаеше, че няма да успее. Не и когато стоеше пред Селин. — Моргана е моя дъщеря, нали?

Селин не смееше да се помръдне. Беше толкова сигурна, че този ден никога няма да настъпи. Как бе научил? Моргана беше отрасла в Англия, тя беше прекъснала всички контакти с Хосе, само и само да не тръгнат слухове. Сърцето ѝ кървеше, но в крайна сметка разумът победи. Така Моргана отрасна като дъщеря на граф Уексли — с всички привилегии на общественото положение, с което беше родена.

Хосе се приближи още малко към нея.

— Отговори ми! — заповяда твърдо той. — Моргана е моя дъщеря, нали?

Селин го погледна и страхливо се запита как ли щеше да реагира, ако му кажеше истината. За миг си помисли да го излъже, но бързо отхвърли тази мисъл. Хосе щеше да разбере и тя дори не смееше да си представи как би реагирал на лъжата ѝ. Безсилна, тя се облегна на стената.

— Да — пошепна тя. — Да, Хосе, тя е твоя дъщеря.

Той издиша шумно. Предположенията му се оказаха правилни. Моргана беше негова дъщеря и преди двадесет години, когато той трябваше да си замине, Селин е знаела, че е бременна. Селин го беше отблъснала... отказваше упорито всяка нова среща...

Тихият ѝ стон го изтръгна от мрачните мисли.

— Ти ми писа, че имаш вести от дъщеря ми. Моля те, избави ме от ужасяващата неизвестност... Кажи ми, че тя е добре!

Хосе я измери с леден поглед и кимна кратко.

— Да, добре е. В момента гостува в имението ми в Испания. — Естествено той не знаеше, че Моргана отдавна се намираше в открито море. Не беше забелязал бягството ѝ в деня преди заминаването си.

Селин въздъхна облекчено. В следващия миг очите ѝ се разшириха от учудване.

— Тя е... но как така?... Не разбирам — заекна безпомощно тя. Зави ѝ се свят. Твърде много ѝ се беше събрало. Изнервящите дни до леглото на Чарлс, безсънните нощи... Силите ѝ се изчерпаха.

Тя усети как силната ръка на Хосе я подкрепи и с готовност се отпусна в едно от удобните кресла. Ала грижовният му жест беше лишен от топлота. Той беше просто учтив и тя изпита болка. От друга страна обаче... какво друго можеше да очаква? Хосе се чувстваше използван и отхвърлен. Дълбоко унизен.

— Сантяго Алварес е мой приеман син — отговори Хосе и я върна в настоящето. — Той отвлече Моргана и я доведе при мен.

Изтощението ѝ отлетя. В гърдите ѝ пламна гняв.

— Значи ти си уредил всичко! Пиратското нападение, отвличането на Моргана, бичуването на Чарлс — всичко е било твоя идея!

Хосе изкриви уста в горчива усмивка.

— Оказвате ми твърде голяма чест, милейди. — Станал отново сериозен, той поклати глава. — Беше само глупава случайност. Сантяго се е влюбил в Моргана още на борда на „Адвенчър“. Той няма представа какво ме свързва с нея. Знае, че съм имал английска метреса, но не съм му споменавал името ти.

Ударът беше болезнен. Селин винаги беше вярвала, че е била за него много повече от бегла афера, а той... Но може би просто искаше да я нарани с това пренебрежително определение. Да ѝ отмъсти за болката, която му беше причинила.

— Значи Сантяго смята Моргана за дъщеря на Чарлс — прошепна тя, опитвайки се да пренебрегне мъчителното теглене в сърцето.

Хосе кимна.

— Това е основното, нали?

Тя чу цинизма в гласа му и усети колко дълбоко беше наранен.

— Ти не разбираш — установи тъжно тя.

— Дяволски права си! — изкрещя във внезапен изблик на гняв той и удари с юмрук по масата. — И никога няма да разбере как си решила да останеш при Уингейт с моето дете в корема!

Селин сведе примирено глава.

— Нямах избор, Хосе. Чарлс щеше да убие и двама ни, ако узнаеше истината.

Хосе направи крачка към нея. В тъмните му очи пламтеше гняв и тя се отдръпна уплашено.

— Не мърдай! — заповяда той. — Никога не съм упражнявал насилие над жена и със сигурност няма да започна с теб, макар че имам всички основания.

— Хосе... — Тихият ѝ глас умоляваше, но той си забрани да се разчувства.

— Съпругът ти — заговори отново той с подчертано презрение, — никога нямаше да ни намери, за да ни убие. Щеше да се върне в дома си и да установи, че ти си изчезнала. Никога нямаше да заподозре как и с кого...

— Не, Хосе — прекъсна го тя, макар да знаеше, че щеше да го разгневи още повече. — Даже ако бях избягала с теб в Испания... това нямаше да промени брачната ми клетва.

Той махна пренебрежително.

— Да не мислиш, че ми трябва венчално свидетелство, за да живея щастливо с теб?

Селин въздъхна и сведе глава.

— Тази дискусия не води доникъде, Хосе. Чарлс ми е съпруг и...

— Той е мъжът, който получи незаслужено правото да отгледа дъщеря ми! — изрева грубо испанецът. — Този проклет англичанин преживя с нея всичко, което се полагаше на мен. Първите й стъпки, първите думи... — Той загуби самообладание. Сграбчи я за раменете, вдигна я и безмилостно я раздруса. — Как можа да ми причиниш това? По дяволите, Селин, защо... — Той я пусна рязко и ѝ обърна гръб. Задиша дълбоко и бавно, за да се успокои.

— Ти знаеше колко те обичам... колко копнея за семейство. — Гласът му отново звучеше овладяно, но Селин не можеше да не усети дълбоката болка, за която беше виновна само тя. — Ти роди моето дете, но отказа да ме виждаш повече. — Той се обърна с пламтящи от гняв очи. — Щеше ли да дойдеш, ако знаеше, че тук те чакам аз?

Селин поклати глава.

— Не, Хосе, нямаше да дойда. Виждаш, че и за двама ни е много болезнено. — Тя се надигна, събра полите си и направи крачка към вратата. Но се обърна още веднъж и попита: — Ще ѝ кажеш ли?

— Да — отговори твърдо той, без да подозира, че скоро нямаше да има възможност да го стори. — Веднага щом се върна и Испания. Моргана най-сетне трябва да узнае, че баща ѝ е мъж, а не жесток, безсърдечен звяр.

Селин преглътна тежко.

— Чарлс беше винаги добър към нея...

С това само наля масло в огъня. Хосе знаеше от Сантяго какво се бе случило на борда на „Адвенчър“.

— Бил добър към нея! — изгърмя той. — Щом видял нападението на пиратите, онзи подъл плъх се скрил в каютата на екипажа, за да спаси жалкия си животец. Хич и не помислил какво ще стане с Моргана. — Той събра заплашително черните си вежди и над носа се образува плътна линия. — Ако не са били хората на Сантяго... Знаеш ли какво правят пиратите с жените, които намират на победените кораби?

Селин се олюля. Представата, че Моргана е могла да бъде многократно изнасилена и след това убита, докато Чарлс се е криел в

каютата на екипажа, беше толкова страшна, че ѝ причерня. В гърлото ѝ се надигна гадене. Гадене и гняв... бесен гняв срещу Чарлс.

— Сега проумя ли най-сетне какъв негодник си предпочела пред мен? — попита с леден глас Хосе.

— Не съм го предпочела! — отговори възбудено Селин. — Знаеш, че обичах само теб!

Хосе поклати глава.

— Бракът ти беше по-важен от мен. Ти подари детето ми на Уингейт.

Селин разбра, че щеше да загуби всичко, което имаше значение в живота ѝ. Протегна ръце и се втурна към Хосе, но когато застана пред него, не посмя да го докосне. Лицето му беше студено и отблъскващо.

— Моргана е всичко, което ми остана — призна тихо тя. — През последните двадесет години живях само заради нея. — В очите ѝ блесна нежност. — Когато се смееше, винаги имах чувството, че виждам теб.

Студенината не изчезна от лицето му.

— Твърде късно е, Селин.

Тя потрепери, макар че в жилището беше топло. В отчаяно усилие най-после да проникне до сърцето му тя сложи ръка на гърдите му, но той се отдръпна.

— Хосе... — Гласът ѝ трепереше. През тези минути Селин осъзна с жестока увереност, че беше допуснала непростима грешка. Чарлс не заслужаваше жертвата, която тя му бе принесла. Макар че мъжът ѝ винаги беше желал син, досега тя беше сигурна, че е бил привързан към Моргана. Но дори да не с изпитвал дълбока любов, един почтен мъж никога не би изложил момичето, което е смятал за своя дъщеря, на произвола на пиратите...

— Хосе — повтори умолително тя. — Щом Моргана е при теб... Искam да кажа... Бихме могли заедно... — Тя замлъкна. Лицето му все още беше ужасяващо студено. Струваше ѝ нечовешко усилие да продължи... да каже думите, които бяха най-важни. — Никога не съм преставала да те обичам.

Хосе помълча няколко безкрайни секунди, после пое дълбоко дъх.

— Аз обаче престанах да те обичам — отсече студено той. — Престанах, когато ми каза, че си подарила детето ми на Уингейт.

— Хосе! — изплака отчаяно Селин и протегна ръце за помощ, сякаш невидима сила я теглеше към дъното на морето.

Хосе имаше чувството, че сърцето му се разкъсва. Болката беше толкова силна, че той простена и бързо обърна гръб на Селин.

— Ще дам нареждане на кочияша да те откара у дома. — Думите излязоха от устата му тежко и почти беззвучно.

— Наистина ли ме отблъскваш? — попита съкрушено тя.

— Както ти ме отблъсна преди двадесет години — отговори сухо той.

— Хосе! — пошепна умолително Селин. — Аз нямах избор...

— Напротив, Селин, имаше. Ти носеше детето ми и знаеше, че моята любов ти принадлежи. Реши да останеш с Уингейт. Бъди щастлива с него, защото вече нямаш нищо друго.

Селин разбра какво искаше да ѝ каже и ръцете ѝ се разтрепериха. По лицето ѝ потекоха сълзи.

— Върни ми дъщерята! — изхълца тя.

Лицето му остана кораво и затворено.

— Това не е в моя власт, но дори и да беше... — Ръцете му обхванаха раменете ѝ толкова здраво, че тя простена от болка. — Ти ме раздели от Моргана за цели двадесет години. Нямам ли право и аз да сторя същото?

Селин заудря с юмруци по гърдите му.

— Ти изобщо не се интересуваш от Моргана! Искаш само да ми отмъстиш... да ми причиниш болка!

Хосе я отблъсна грубо.

— Уингейт може би е способен на такава подлост, но не и аз. — Той отново пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Както вече казах — не е в моята власт да ти върна дъщерята. Моргана ще остане в имението ми, докато Сантяго дойде да я вземе. Но за теб резултатът е един и същ: ти няма да видиш повече дъщеря си.

Селин изхълца и се вкопчи в него.

— Вземи ме със себе си, Хосе, умолявам те...

Сълзите ѝ не го оставиха равнодушен, но болката, която тя му беше причинила, беше твърде дълбока. Решен да отиде докрай, той я отблъсна, излезе и нареди на кочияша да впрегне конете.

В този момент Селин осъзна, че нямаше смисъл да моли Хосе беше взел решението си и тя не можеше дори да му се сърди. Изтри

сълзите си и примирено се запъти към вратата.

— Той... наистина ли я обича? — попита тя, не смеейки да вдигне глава.

— Сантяго? — Хосе кимна. — Да, обича я повече от всичко друго на света.

Селин го погледна недоверчиво.

— Но тя не е тръгнала доброволно с него...

Хосе отговори на погледа ѝ.

— Явно е наследила упоритостта на майка си.

— И приключенската кръв на баща си — допълни тихо Селин.

— Избухлива смес — потвърди той. — На Сантяго няма да му е лесно. — Той направи кратка пауза. — Само че той знае съвсем точно какво иска и умее да налага волята си.

Отвън се чу трополенето на конете. Изведнъж и двамата изпитаха смущение. Хосе вече не беше сигурен, че постъпва правилно, а Селин трябваше да се пребори с пламенното желание да го помоли още веднъж да я вземе със себе си в Испания.

— Сбогом, Хосе — пошепна едва чуто тя и излезе.

Той я последва и учтиво ѝ отвори вратичката на каретата. Селин събра остатъците от достойнството си, настани се на седалката и се обърна отново към него.

— Ще ми съобщиш ли... искам да кажа, ще науча ли... — Тя не можа да довърши.

Хосе поклати глава.

— Не, Селин, вече няма да чуеш нищо за нас — не защото аз бих го предотвратил, а защото всяка вест до теб автоматично ще насочи Чарлс по следите ни.

Селин кимна примирено. Хосе беше напълно прав. Тя бе загубила завинаги мъжа, когото обичаше, и дъщеря си. Хосе затвори вратичката и я погледна в очите. Неспособен да понесе нямата молба в тях, той сведе поглед.

— Сбогом, Селин. — Думите излязоха от устата му дрезгаво и несигурно, но той стисна зъби и отстъпи назад.

Кочияшът знаеше адреса и потегли веднага. Селин се обърна, за да види как мъжът пред къщата ставаше все по-дребен и по-дребен, а когато каретата зави, Хосе изчезна окончателно от погледа ѝ. В този момент я обзе чувство за обреченост. Беше съвсем сама на света.

— Земя на хоризонта! — изрева Ник Морисън от наблюдателницата.

Сантяго посегна към далекогледа и погледна в посоката, която Ник сочеше с протегнатата си ръка. Пред очите му се разкриха гористи хълмове, а зад тях два остри върха, които стърчаха от морето като зъби на акула. Сантяго отпусна бавно далекогледа и след малко го предаде на Том, който стоеше до него.

— Санта Лусия — отбеляза помощникът му, след като хвърли поглед към острова.

Сантяго го погледна учудено.

— Познаваш ли го?

Том кимна ухилено.

— Преди няколко години съм идвал тук. За нещастие тогавашният ми капитан беше заловен и осъден и аз трябваше да се спасявам с бягство.

Сантяго взе отново далекогледа и потърси планинските върхове.

— Ще хвърлим котва в залива.

Том поклати глава и махна към другия край на острова.

— Всъщност доброто място е оттатък и...

— Я ми кажи, ти още ли не си разбрал кой заповядва на този кораб?

— Разбира се, че ти — изръмжа недоволно Том. — Не бих ти възразил, но все пак аз познавам острова.

— И аз ще го опозная — отговори Сантяго, обърна гръб на Том и даде заповед за промяна на курса, фрегата зави надясно и пое право към двата остри върха.

— Упорит като магаре — промърмори недоволно Том, но съвсем тихо, за да не го чуе капитанът. За съжаление Сантяго имаше остър слух.

— Внимавай какво говориш — предупреди го той. — Иначе ще ме опознаеш от най-неприятната ми страна.

— Вече имах това удоволствие — изръмжа сърдито Том. — Не преди много време ме заплаши, че ще ми отрежеш езика.

Сантяго неволно се ухили.

— И подейства, нали? Оттогава завладяхме два кораба и ти се държа учудващо кротко.

Том го погледна изпитателно.

— Бъди честен, Черна лисицо — ти никога не би превърнал подобна заплаха в действителност, нали?

Сантяго вдигна рамене.

— Можеш да провериш.

Отново — както често правеше — Том се опита да прочете нещо в очите на Сантяго, но не успя. Те не разкриваха мислите му.

— Проклет кучи син — изръмжа гневно той.

Младият испанец го погледна неодобрително.

— Струва ми се, че имаш нужда от няколко урока по добро възпитание. Добре, Том, ще ги имаш. Щом хвърлим котва, ще поемеш първата нощна вахта.

— Капитане! — извика възмутено Том. — Знаеш ли от колко месеца съм на този проклет кораб! — Той посочи обвинително към острова. — Можеш ли изобщо да си представиш какви красавици ни чакат там? А ти ме принуждаваш да седя тук само заради няколко необмислени думи!

— Възражения ли чувам? — попита високомерно Сантяго.

Том млъкна и стисна толкова здраво зъби, че се чу скърцане. След малко успя да процеди едно едва чуто „Не“.

— Много добре — отсъди Сантяго. — Хайде, върви си гледай работата.

— Бих могъл да те удуша — изсъска вбесено Том.

— С удоволствие ще ти възложа още една нощна вахта — отговори равнодушно Сантяго. — И ще я получиш, ако си отвориш устата дори един-единствен път, за да изречеш още една подобна дързост. Достатъчно ясно ли се изразих?

Том кимна мълчаливо и се оттегли. Сантяго го проследи с поглед. След два часа щяха да хвърлят котва и той възнамеряваше да поизмъчи малко помощника си, преди да го пусне да слезе на сушата. Както и другите пирати, Том имаше спешна нужда от здрава земя под краката си, но той беше длъжен да го накаже след всички неуважителни прояви, които си беше позволил. Сантяго умееше да дозира правилно наказанията, за да постигне нужната ефективност.

Той наблюдаваше Том, който работеше с недоволно изражение. Явно помощникът му вече съжаляваше, че се беше отнесъл така с капитана си. Накрая тръсна решително глава и се върна на кърмовата палуба.

— Съжалявам — изръмжа той и погледна умолително Сантяго.
— Сега мога ли да сляза с другите на сушата?

Сантяго кимна.

— Ще помисля и ще реша.

Том преглътна, но този път прие решението на капитана без нито дума за възражение. Сантяго го прие като потвърждение за правилността на метода си. Стратегията му започваше да дава резултати. Беше успял да превърне дивата пиратска орда, която беше приел от предшественика си, в доста дисциплиниран екипаж.

С доволна усмивка Сантяго вдигна отново далекогледа, за да узнае нещо повече за приближаващите планини. Още отсега знаеше, че там го очаква новата родина, която търсеше за себе си и Моргана. В този живописен залив той щеше да построи прекрасен дом за любимата си, а после щеше да се върне и да я вземе със себе си — завинаги.

В Кадис тайната надежда на Моргана се осъществи. В началото на бягството си тя не беше сигурна дали познанията ѝ по езика ще са достатъчни, за да изглежда достоверна като испанско момче. Затова беше безкрайно облекчена, когато откри в пристанището на Кадис двупалубен линеен кораб под английски флаг, фактът, че британски кораб беше хвърлил котва в испанско пристанище, я учуди, но много скоро намери обяснението: линейният кораб беше повреден и испанците, които в момента не бяха особено приятелски настроени към Англия, но и не бяха в открита война, бяха позволили на английския капитан да остане на котва, докато корабът му бъде поправен.

В продължение на цяла седмица Моргана се мота из пристанището, без да изпуска от очи английския „Суверен“. Уж го наблюдаваше внимателно, но изобщо не обърна внимание, че всеки ден бягаха по няколко моряци. Поне веднъж дневно изпращаха офицери с по-нисък ранг да търсят избягалите. Моргана познаваше

добре британските кораби и знаеше колко лошо хранеха моряците и как повечето биваха набирани принудително на служба във флота. Така че тя отдаде опитите за бягство на тези обстоятелства и не се замисли за желязната дисциплина, която вероятно цареше на борда, и за жестокостите, които се вършеха там.

Накрая Моргана събра цялата си смелост и се нае на „Суверен“ като помощник на готвача.

— Идваш тъкмо навреме — посрещна я капитан Саймън Мор. — Момчето от кухнята избяга преди два дни.

Моргана знаеше много добре какво означава това. Даже ако намереха момчето, то никога вече нямаше да се върне на работа в кухнята, защото неизбежно щеше да свърши на бесилката.

— Как ти е името? — попита Мор.

— Морган Уилкс, сър — отговори Моргана, опитвайки се да наподобя мъжки глас, но капитанът избухна в гръмък смях.

— Велики боже, от кой детски дом си се измъкнал? — Той сложи мазолестата си ръка под брадичката на Моргана и вдигна лицето ѝ. — Даже нямаш мъх на бузите. На колко години си?

— На шестнайсет — отговори Моргана, опитвайки се да скрие нервността си. Ако Мор откриеше, че е жена...

— На шестнайсет? — повтори недоверчиво капитанът и поклати глава. — В никакъв случай. Най-много на тринайсет, четиринайсет. — Той я блъсна доста грубо. — Все едно. Слизай в камбуза! Готвачът ще се радва да те види.

Начинът, по който го каза, я стресна, но тя нямаше време да размисли, защото капитанът я спря.

— Как си се озовал в Кадис? — попита той със смръщено чело. — Един испански пристанищен град не е обичайно място за английските момчета.

Моргана преглътна. Беше очаквала този въпрос и си беше приготвила отговор, но сега изведнъж се усъмни в доводите си.

— Корабът, на който се бях наел, бе нападат от пирати.

Мор присви очи и я погледна подозрително.

— Нима твърдиш, че си единственият, който се е отървал жив? — Той я сграбчи за яката и я притисна безмилостно към релинга. — Който лъже, получава камшик!

— Не лъжа — увери го Моргана. — Бях на „Адвенчър“. Сантяго Алварес и пиратската му банда ни нападнаха и...

Мор кимна замислено.

— Чух за това. — Изведнъж той избухна в доволен смях. — Онова проклето копеле отвлякло дъщерята на Уингейт, но добрият граф се заклел да му отмъсти жестоко. — Той стана отново сериозен. — Значи след това си избягал? Уингейт беше твърде строг капитан, а? — Той се ухили злобно. — Боя се, че си попаднал от трън, та на глог, момчето ми. — Той освободи ризата ѝ и отново я блъсна грубо. — Хайде, слез долу! Брамбли има работа за теб.

Моргана се подчини — без да подозира, че от този ден за нея щеше да започне кошмар.

Докато „Суверен“ беше в пристанището на Кадис, дебелият, постоянно мрачен готвач Стан Брамбли се въздържахше, но когато след около два месеца могъщият линейен кораб най-сетне излезе в открито море, престана да крие извратените си наклонности. При всеки удобен случай щипеше Моргана по задника и тя много скоро разбра защо предишният прислужник в камбуза се беше спасил с бягство.

Оказа се също, че Саймън Мор не е преувеличил. По отношение стила си на ръководство той не отстъпваше по нищо на баща ѝ. Поне веднъж на ден екипажът се събираше на палубата, за да присъства на поредното жестоко наказание.

След една седмица Моргана съжали за първи път, че не беше послушала Сантяго. Трябваше да си остане в имението на дон Хосе, защото тук, на борда на „Суверен“, беше само въпрос на време, докато открият тайната ѝ, и тя изобщо не смееше да си представи какво я очакваше тогава. Единственият ѝ шанс беше да избяга веднага щом стигнеха достатъчно близо до сушата, но тъй като Мор идваше от Африка и беше натоварил много роби, корабът плаваше възможно най-далеч от брега, за да не могат бедните, умиращи от глад хора да избягат. Моргана трябваше да изтърпи, докато пристигнат в Холандия — крайната цел на пътуването им. Беше разбрала от разговорите между моряците, че Мор познавал там няколко важни търговци, на които смятал да продаде черната стока за добри пари.

— Ей, Морган! — Готвачът я ошипа болезнено. — Събуди се и отнеси яденето в офицерската кабина!

Моргана побърза да изпълни заповедта. Радваше се всеки път, когато можеше да се измъкне от камбуза и да се отърве поне за малко от близостта на Брадли. Като балансираше сръчно таблата по люлеещата се палуба, тя слезе по стълбичката и се запъти към офицерската кабина. За разлика от друг път днес там беше само първият офицер Хауърд Колинс — изключително строг, коравосърдечен мъж, макар и добре образован и абсолютно надежден.

При влизането на Моргана той се обърна и я измери с леденосините си очи. Както всеки път, Моргана изпита чувството, че той прониква до дъното на душата ѝ. Макар че той беше единственият истински способен и справедлив офицер на борда, тя се боеше най-много от него — повече, отколкото от капитана. Тя измърмори няколко учтиви думи и бързо остави таблата с намерението да се оттегли веднага, но Колинс я задържа.

— Може би си успял да заблудиш другите, но не и мен — заяви с твърд глас той.

Моргана се скова. Той беше прозрял прикритието ѝ! Значи беше само въпрос на време, докато я предаде на жестокия капитан или — в момента това ѝ се струваше най-страшното — ѝ обещаеше да мълчи срещу съответни услуги.

Моргана повярва, че подозренията ѝ се потвърждават, когато мазолестите ръце на Колинс посегнаха към яката ѝ, сякаш искаха да разкъсат ризата. В същия момент тя се отърси от вцепенението и преди Колинс да е успял да реагира, вече стискаше в ръка сабята му.

Моргана не беше сигурна каква реакция може да очаква, но когато той отметна глава назад и избухна в смях, остана изумена. Отпусна бавно сабята, но остана нащрек.

— Браво на теб — похвали я Колинс, когато престана да се смее. — Много си сръчна. — Той посочи сабята в ръката ѝ. — Умееш ли да си служиш с оръжие?

Моргана кимна без колебание.

— Като мъж.

Колинс се ухили на думите ѝ.

— Значи признаваш, че не си мъж.

— Никога не съм твърдяла, че съм мъж — отговори Моргана, без да губи присъствие на духа. — Аз съм момче, едва навършило шестнайсет години.

— Съблечи се и ми докажи — заповяда Колинс.

Моргана вирна глава и вдигна сабята.

— Не мисля, че в тази ситуация можете да ми давате заповеди.

Все пак аз съм... тази, която държи оръжието.

Колинс вдигна вежди и се ухили.

— Ами ако се лъжеш?

Преди Моргана да е усетила какво става, той също държеше в ръка сабя и тя не можеше да си обясни откъде я е взел.

— Е, покажи какво можеш — подкани я той. — Ако спечеля аз, ще ми кажеш истината.

— Ами ако спечеля аз? — попита Моргана.

Колинс се засмя и поклати глава.

— Има да чакаш.

Двете острия се сблъскаха със звън. Колинс веднага забеляза колко сръчна беше Моргана в боравенето с оръжието. Освен това тя беше по-дребна и повратлива от него и на няколко пъти го притисна до стената. Накрая богатият му опит си каза думата. С върха на сабята си той успя да прикове ръката ѝ за стената на кабината.

— Пусни оръжието! — заповяда той и Моргана нямаше друг избор, освен да се предаде.

— Добра си — отсъди Колинс и премести върха на сабята към лицето ѝ. Моргана не показва признаци на страх, макар че вътрешно вибрираше. Сега, без оръжие, тя беше изцяло в негова власт. Е, добре, може би беше така от самото начало. Все пак той беше първи офицер, а тя само помощник в камбуза. Тя нямаше никакъв шанс да го победи.

Изведнъж, с такава бързина, че движението остана почти незабелязано, той плъзна върха на сабята си по ризата ѝ. Едновременно с това Моргана усети как я разреза точно на гърдите.

— Така ли изглежда едно шестнадесетгодишно момче? — попита той и докосна розовите зърна на гърдите ѝ с плоската страна на оръжието.

— Защо не? — възрази преспокойно Моргана. — Каприз на природата.

Колинс отново избухна в смях.

— Имаш остър език. — Той свали сабята и бързо съблече униформения си жакет и ризата. Хвърли ризата на Моргана и ѝ

заповяда: — Облечи се веднага, момиче, преди още някой да е разкрил малката ти тайна.

Моргана побърза да изпълни заповедта. Когато свърши, застана смело пред Колинс.

— Как ще се възползвате от онова, което узнахте? — попита направо тя.

Англичанинът вдигна рамене.

— При всеки друг случай щях да се позабавлявам с теб. Може би щях да поканя и някои от по-добрите офицери. Но видях, че си служиш умело със сабята, и няма да пропиляя таланта ти в безполезни игрички. Онова, което знам за теб, ще те принуди да застанеш на моя страна.

Моргана се намръщи още повече.

— На ваша страна? Какво означава това?

Колинс се наведе към нея със сериозно лице.

— Как мислиш, защо съм тук сам? Всички, които са на моя страна, са готови и чакат само моя знак.

Моргана разбра веднага.

— Бунт на борда — прошепна потиснато тя. — Наказанието е смърт.

Колинс се изсмя горчиво.

— А какво ни очаква с капитан като Мор? Може би вечен живот?

Моргана сведе глава.

— Не, разбира се, че не. Или да... но в отвъдното.

Едва вчера Мор беше заповядал да бичуват до смърт едно може би двадесетгодишно момче само защото беше започнало вахтата си дъвчейки последната хапка. За последната седмица това беше четвъртият моряк, който нямаше да се върне при семейството си.

— Ти ще застанеш на моя страна, иначе ще разкрия тайната ти пред целия екипаж и тежко ти тогава! — изрече предупредително Колинс.

Заплахата в леденосините очи беше недвусмислена и Моргана потрепери.

— Заставам на ваша страна — увери го тя. — Не защото ме заплашвате, а защото садист като Мор няма право да командва кораб. — Тя направи кратка пауза. — Бих искала да ми кажете още нещо. Защо толкова държите и аз да участвам? Аз съм просто едно момиче,

което умее да си служи със сабята. Вероятно зад вас стоят твърде малко хора и всеки човек е ценен?

След кратко колебание Колинс кимна.

— Наистина не сме толкова много, колкото се надявах. Повечето се страхуват повече от бесилката, отколкото от Мор. Впрочем ти си служиш много добре със сабята. Беше достоен противник, уверявам те, а аз не пиляя комплиментите си.

Моргана се усмихна щастливо.

— Много сте самонадеян, сър. — В гласа ѝ имаше предизвикателство.

— Знам какво мога — отговори ухилено Колинс и показва падналата на земята сабя. — Вдигни я.

— Но тя е ваша — възрази Моргана.

Първият офицер кимна.

— Затова казах да я вдигнеш.

Моргана се подчини и му я подаде. Срещу това получи сабята, с която се беше сражавал той.

— Да вървим... — Той млъкна и я погледна изпитателно. — Как е истинското ти име?

— Моргана — отговори тя, надявайки се той да не попита за фамилията ѝ.

— Моргана — повтори провлечено мъжът. — Така се казва и дъщерята на Уингейт, която беше отвлечена от един испанец.

Моргана преглътна. Дали да каже на Колинс цялата истина? Но още преди да е взела решение, първият офицер ѝ махна подканващо.

— Да вървим, Моргана, битката започва. — Очевидно не се интересуваше от истинската ѝ самоличност. Щом стигнаха до вратата, той добави: — Не бих имал нищо против, ако продължиш да играеш ролята на момче. — Усмивката му стана още по-широка. — Така ще бъде най-добре за теб. Иначе мъжете ще се смущават от присъствието ти.

Моргана си припомни готвача Брамбли, който ставаше все по-досаден — и това, макар че я мислеше за момче. Тя пое дълбоко въздух. От днес нататък можеше да се надява на закрилата на Колинс.

Стиснала сабята в десница, тя последва първия офицер на палубата. Ала като видя колко малко хора бяха на тяхна страна, направо ѝ стана лошо. Планът на Колинс трябваше да бъде

изключително добър, иначе още тази вечер всички заговорници щяха да увиснат на голямата мачта или да бъдат бичувани до смърт. Вероятно Саймън Мор щеше да измисли и по-особени мъчения за нея. В това отношение той притежаваше богата фантазия, по-богата дори от бащината ѝ. Моргана потрепери и отново си припомни как капитанът бе направил няколко разреза в тялото на един окован матрос и го бе пуснал в морето, за да го разкъсат акулите. Нечовешките викове на момъка все още кънтяха в ушите ѝ.

Скоро ѝ стана ясно, че Колинс е обмислил много внимателно действията си. Той изобщо не се впусна в словесна престрелка с капитана. Качи се на кърмовата палуба с бързи крачки, сграбчи Мор изотзад и с едно-единствено движение му преряза гърлото. Стана толкова бързо, че капитанът нямаше време дори да извика.

— Корабът е наш! — извика тържествуващо Колин, като стискаше мъртвеца пред себе си като щит.

Повечето моряци зяпаха като замаяни кръвта, която бликаше от гърлото на Мор. Няколко души се опитаха да нападнат бунтовниците, но опитът за съпротива бързо беше смазан.

Колинс изчака да приключи и последната схватка и хвърли мъртвия капитан в морето.

— Който не се присъедини към нас, може веднага да го последва — обяви той. — Акулите ще се зарадват на богатия обяд.

Моргана преглътна и в душата ѝ се надигнаха съмнения в почтеността на първия офицер. Дали екипажът щеше да живее по-добре под неговата команда? Изострените ѝ сетива долавяха несигурността на моряците. Повечето от тях бяха прости хорица, които изпълняваха дълга си към Британската империя и сега изведнъж бяха изправени пред решението дали да изберат живота на хора извън закона и да бягат цял живот от бесилката или веднага да скочат в морето.

След кратко колебание тя изкачи стълбите до кърмовата палуба.

— Дайте на хората малко време да се окопитят, сър — помоли тихо тя.

Колинс ѝ хвърли остър поглед.

— Заповеди ли ще ми даваш?

— Разбира се, че не — поклати глава Моргана и посочи уж небрежно скупчените на палубата матроси. — Погледнете ги, моля ви.

Шокирани и несигурни. Мор беше жесток и несправедлив, но беше техният капитан. Вие го убихте и им заповядахте да ви приемат. С това свое действие ги поставихте извън закона. Ако ги заловят, ще ги обесят — все едно искали ли са този бунт или не.

Колинс смръщи чело.

— Ти си дъщерята на Уингейт, нали? Като те слушам как говориш, разбирам, че не си беднячка, за каквато се представяш.

Моргана вдигна рамене.

— Сега не е важно коя съм и откъде идвам. И аз съм извън закона като вас.

Колинс я погледна втренчено, опитвайки се да проникне в душата ѝ, и кимна замислено.

— Е, добре, ще им дам време... до тази вечер — отсече той. — Тогава трябва да вземат решение.

— Който не иска да ви признае за капитан, може да потърси спасение с лодка — предложи Моргана. — Иначе ще бъдете същият садист като Мор.

Колинс потръпна, сякаш беше получил удар, и Моргана повярва, че е отишла твърде далеч.

— Прекаляваш — изрече ледено той. — Който не се присъедини към нас, ще излети през борда.

В крайна сметка той не изпълни заплахата си. Десетината мъже, които предпочитаха смъртта пред неизвестността на разбунтувания кораб, бяха натоварени в малка лодка с оскъден запас от храна и питейна вода. С малко повече късмет и добър вятър може би щяха да стигнат живи до Испания.

— Е, момчета, вече сме извън закона! — обяви Колинс пред целия екипаж. — За в бъдеще не ни остава нищо друго, освен да си изкарваме прехраната с пиратство.

Мъжете изреваха въодушевено и Колинс избухна в смях.

— Смятам, че няма да живеем зле — продължи той и посочи на юг. — Променяме курса. Първо ще плаваме покрай крайбрежието. Знаем едно селце, където ще ни снабдят с прясна вода и храна. Там ще разтоварим и робите. После потегляме за пиратския рай — заключи ухилено той. — Карибието ни чака!

Моргана кимна доволно. Това беше чудесно. Маршрутът, избран от Колинс, ѝ предлагаше най-голяма вероятност да срещнат някъде

„Либера“.

И тогава, скъпи мой Сантяго, ликуваше вътрешно тя, ще разбереш, че е трябвало да ме вземеш със себе си.

Сантяго нямаше намерение да се задържа твърде дълго в Карибието. В живописния залив между двата остри планински върха той откри чудесно местенце, където издигна за себе си и Моргана една по-скоро скромна къща. Скри дълбоко в планината своята част от пиратската плячка, събрана при пътуването през Атлантика. Беше много доволен от това как се нареждаха нещата, но копнееше да се върне при Моргана.

Всяка частица от тялото му изгаряше от желание. Искаше най-после да я вземе! Когато уведоми екипажа, че е време да се върнат в Испания, мъжете не се зарадваха особено, но се подчиниха без възражения.

— Защо не я взе още първия път? — промърмори Пат О’Донъл, който като всички останали беше взел в леглото си едно местно момиче и се наслаждаваше на прелестите му.

— Защото не знаех какво ни очаква в Карибието — отговори Сантяго, който беше пристъпил безшумно зад него и беше чул думите му. — Впрочем Моргана вероятно вече се е научила да си служи със сабята и морските битки, които ни очакват на връщане, няма да бъдат толкова опасни за нея, както щеше да бъде преди няколко месеца. — Той се обърна към наобиколилите го моряци: — Много добре знам, че не ви е приятно да потеглим толкова бързо към Испания, и проявявам разбиране. Но ако изпитвате копнеж по жените си, помислете, че и с мен е същото.

Пиратите смутено сведоха глави. Повече никой не посмя да се оплаче.

— Хайде на работа — заповяда по обичая си Сантяго. — Ако вятърът остане благоприятен, ще се върнем в Карибието по-бързо, отколкото очаквате.

Благоприятният вятър наистина се задържа и когато в един топъл летен ден хвърлиха котва пред испанския бряг, Сантяго побърза да слезе на сушата. Четирима мъже го откараха с лодка на брега.

— Приберете се на „Либера“ — заповяда той. — Моргана и аз ще се върнем най-рано утре вечер.

Мъжете се ухилиха скритом. Не им беше трудно да си представят как капитанът им ще прекара следващите часове.

Сантяго наистина имаше съвсем конкретни представи за идващата нощ. Всъщност... защо трябваше да чакат толкова дълго? Погледът му се устреми към небето. Слънцето беше точно над главата му, а болезненото пулсиране в слабините му подсказваше, че няма да обуздае желанието си, докато небесното светило залезе.

Изведнъж го обзе безумен копнеж да види по-скоро Моргана. Месеците без нея бяха ужасяващо дълги и самотни. Сантяго закричи по-бързо и измина последните метри бежешком въпреки стръмния склон. Най-после мина през голямата порта и хвърли бърз поглед към къщата на баща си. Сърцето биеше болезнено в гърдите му. Почака с надеждата Моргана да го зърне от някой прозорец и да го поздрави зарадвано, но нищо подобно не се случи. Сантяго се намръщи недоволено. После си каза, че любимата му не може да стои по цял ден до прозореца и да чака завръщането му. Може би беше излязла на езда или се разхождаше по скалите.

Вече беше стигнал почти до къщата, когато тежката входна врата се отвори. Икономът излезе и се поклони почтително.

— Дон Сантяго, чудесно е, че се завърнахте.

— Здравей, Карлос — кимна с усмивка Сантяго, неспособен да обуздае нетърпението си. — Моля те, повикай веднага лейди Моргана!

Карлос спря колебливо, лицето му побледня. В този момент Сантяго разбра.

Една мисъл прекоси главата му като светкавица — направила го е! И най-важното — имала е възможност да го направи!

В гърдите му лумна гняв. Той избута Карлос настрана с ядно движение и се втурна като вихър в антрето. Изобщо не усети приятния хлад след лятната горещина.

— Били!

Гласът му отекна заплашително. В следващия миг на горния етаж се отвори врата. Били изтича надолу по стълбата, но спря на сигурно разстояние от Сантяго. Веднага бе разпознал опасния пламък в зелените очи.

— Бях ти дал ясна заповед. — За разлика от заплашителното изражение на лицето, гласът на Сантяго прозвуча подчертано спокойно, едва ли не меко, но това беше много по-страшно, отколкото ако беше изкрещял. — Предполагам, че си изпитвал достатъчно уважение към мен, за да я изпълниш.

Били преглътна. От седмици чакаше този момент с нарастващ страх.

— Да, Сантяго — отговори едва чуто той. — Внимавах да не избяга, бях неотстъпно до нея — честно.

Младият испанец кимна многозначително.

— Много добре. Тогава сигурно знаеш къде е сега Моргана.

Устните на момчето затрепериха. Какво, за бога, можеше да отговори?

— Попитах те нещо! — Изведнъж гласът на Сантяго стана толкова силен и остър, че Били се разтрепери. — Къде е Моргана?

Момчето преплете ръце, за да спре треперенето им. Никога — дори по време на общото им бягство, не беше изпитвал такъв страх от Сантяго като в този миг.

— Аз... тя е... — заекна той и замлъкна. Знаеше, че Сантяго няма да чуе обяснението му. Все пак Били беше получил ясна заповед. За нещастие тя не се покриваше с нарежданията на дон Хосе, но без съмнение Сантяго щеше да приеме това като евтино извинение.

— Чакам обяснението ти — повтори испанецът отново с опасно тих тон и направи няколко крачки към него.

Били отстъпи назад и спря едва когато усети стената в гърба си. Нямаше къде да бяга. Беше изцяло във властта на гневния Сантяго.

Сантяго спря насред салона. Никога преди това не беше изглеждал пред Били толкова едър и силен. Зелените му очи святкаха.

— Ела при мен, Били! Веднага!

Категоричната заповед отекна като гръм в помещението. Били се притисна още по-силно към стената, макар да знаеше, че няма полза. Сантяго го обвиняваше за бягството на Моргана и през следващите минути щеше да излезе целия си гняв върху него.

— Ела тук, казах! — Сантяго посочи пода пред себе си. Веждите му бяха заплашително вдигнати, от погледа му струеше гняв.

Били се поколеба, после направи крачка напред. Беше му ясно, че няма да избяга от гнева на Сантяго, но вероятно беше по-добре да се

предаде доброволно, вместо да прави опити за бягство.

Испанецът проследи с неподвижно лице как момчето се придвижи бавно напред, докато застана пред него — слабичко и треперещо като лист.

— Сантяго, моля те... — започна с пресекващ глас Били, но не можа да продължи.

Стана толкова бързо, че той дори не видя заплашителното движение на ръката. Усети само парещата болка в лицето и за секунди изпита чувството, че цялата му глава ще експлодира. Очите му се напълниха със сълзи и той погледна Сантяго като ранено животинче.

Не можеше да повярва, че наистина е получил плесница. Сантяго беше винаги строг с него, понякога дори груб, но никога не беше проявявал такава необузdana ярост. Но не беше само това. Отношението на Били към Сантяго се беше променило. Още по време на общото им бягство началният страх беше преминал в нещо като привързаност, която се засили неимоверно много, след като Сантяго енергично се застъпи за него пред баща си. Дългото му отсъствие не промени нищо — дори напротив. Копнежът на Били се засилваше с всеки изминал ден... копнежът да си има дом... да има голям, силен брат, който да го защитава. Да има баща... Младият испанец беше олицетворение на всичко това и по тази причина плесницата беше особено болезнена.

Но Сантяго не знаеше нищо за болката на Били и поне в този момент изобщо не се интересувахе от него.

— Но аз не съм виновен — изхълца тихо Били.

— Престани да ревеш! — изгърмя Сантяго. — Още нямаш причина, но много скоро ще ти я доставя!

Той сграбчи ръката на Били в желязна хватка, завлече го в кабинета на приемния си баща и посегна към бастуна, който винаги стоеше в ъгъла, но никога не се използваше. Дон Хосе редовно заплашваше да го пусне в употреба, но никога не осъществяваше заплахите си. В редките случаи, когато считаше физическото наказание за необходимо, изборът му винаги падаше върху пръчката. По правило той почти никога нямаше основание да прибегва до такива драстични мерки, защото авторитетът му принуждаваше слугите към абсолютно послушание.

Затова пък сега Били имаше възможност да изпита бастуна на гърба си. Момчето изпищя и се опита да се изтръгне от хватката на Сантяго — напразно. Все едно да направи опит за бягство от желязна клетка. Ала съпротивата му накара Сантяго да се осъзнае. Отвратен от бруталността, към която го беше тласнал необузданият гняв, той запрати бастуна в ъгъла и пусна момчето. Били изхълца и се сви като пребито куче. Сантяго го погледна безпомощно и за секунди изпита желание да се извини, но гневът му заради бягството на Моргана беше все още много по-силен от надигащите се угризения на съвестта.

— Махни се и днес не се мяркай повече пред очите ми — заплаши той и излезе от стаята, като тресна оглушително вратата.

Не знаеше, че баща му беше видял края на драматичната сцена. За съжаление дон Хосе се появи твърде късно, за да се намеси. Когато влезе в къщата си, Сантяго вече беше захвърлил бастуна.

— Ти наказва един невинен.

Обвинението на баща му улучи болезнено Сантяго. Той се обърна рязко.

Дон Хосе се облегна на вратата. Изглеждаше спокоен и отпуснат, но Сантяго го познаваше достатъчно добре, за да разгадае блясъка в очите му. Дон Хосе мразеше несправедливостта.

— Онзи ден бях изпратил Били в града да направи някои покупки — разказа той. — Имах нужда от запаси за неотложното пътуване, което трябваше да предприема. — Дон Хосе беше достатъчно умен да премълчи причината за пътуването си.

Сега не му е времето, каза си той. В действителност за него беше твърде болезнено да говори за това. Беше намерил дъщеря си и веднага след това я бе изгубил... този път може би завинаги. В първия момент беше решил да се върне незабавно на кораба си, но скоро осъзна, че е безсмислено. Беше по-лесно да се намери игла в купа сено, отколкото едно младо момиче в безкрайния океан, което беше решило непременно да докаже самостоятелността си. Може би вече не беше между живите...

Дон Хосе въздъхна дълбоко и продължи:

— Просто не помислих, че тя наистина ще го направи, особено след като ми обеща, че по време на отсъствието ми ще остане тук. Ако бях заподозрял... — Той млькна и с уморен жест подаде на Сантяго

бележката, която Карлос му беше връчил веднага след завръщането му от Англия.

Сантяго я прочете с мрачно изражение, смачка я и я захвърли на пода.

— Това е... това е... — заекна той, твърде гневен, за да намери подходящите думи, и удари с юмрук по стената. — Това зверче! Това проклето своенравно зверче!

Дон Хосе го наблюдаваше сериозно. Беше малко учуден, че Сантяго беше само разгневен, не и загрижен, но може би тази реакция беше единствената му възможност да преодолее разочарованието. Затова трябваше да насочи мислите му в точно определена посока.

— Вече знаеш какво се случи, синко. Ако непременно трябва да намериш виновника за бягството на Моргана, той стои сега пред теб.

Сантяго веднага се овладя. Само мускулчетата на лицето му потръпваха. Не само, че се беше държал непростимо грубо с Били, ами и извърши несправедливост.

— Надявам се, че имаш поне угризения на съвестта — изръмжа дон Хосе и посочи вратата към работната стая. — Очаквам поне сега да постъпиш правилно.

Сантяго стисна зъби. Много добре знаеше какво иска да каже баща му — и също така беше сигурен, че сега не можеше да се извини. В момента не беше в състояние да погледне в очите бедното момче.

Дон Хосе помисли, че знае причината за колебанието му, и поклати неодобрително глава.

— Откъде имаш този инат? — попита той. — Знаеш ли какво стори на нещастното момче? Имаш ли представа какво означава за него?

Сантяго му обърна гръб. Не искаше да чува нищо. Ала баща му продължи невъзмутимо:

— Били иска дом.

Думите увиснаха в салона като обвинение.

— При мен няма да го намери — отговори твърдо Сантяго, обърна се към баща си и смарагдовите му очи засвяткаха. — Аз съм моряк... пират — поправи се той. — Какво бих могъл да предложа на едно петнадесетгодишно хлапе, което се страхува до смърт от мен и се отвращава от морето като от нищо друго на света?

Дон Хосе поклати глава.

— Ти виждаш само външната страна, момчето ми. — Той въздъхна тихо. — Предложих му да остане да живее в имението и той кимна послушно, но знам, че не го желае. Той отдавна си е намерил заместник на изгубения баща и това не съм аз. — Той помълча малко и добави: — Не разбираш ли, Сантяго? За теб момчето е готово да мине дори през ада.

Сантяго не повярва нито дума. Обясненията на дон Хосе му се сториха преувеличени. С какво беше заслужил тази силна привързаност? Винаги се беше държал строго с Били, преди малко го беше наложил с бастуна, макар че сега съжаляваше. Ударите му бяха истински, силни, той беше унижил Били нарочно, защото го обвиняваше за бягството на Моргана. Но дори Били наистина да беше виновен, собственото му поведение спрямо момчето беше непростимо.

Дон Хосе го наблюдаваше внимателно и знаеше какво става в душата му. След малко го бутна доста грубичко към работната си стая.

— Хайде, върви и му кажи, че съжаляваш.

Сантяго знаеше много добре, че няма избор. Дон Хосе нямаше да отстъпи, а и той самият беше наясно, че след всичко, което трябваше да изтърпи, Били заслужава поне извинение.

Сантяго влезе колебливо в кабинета. Били все още седеше свит на пода и го посрещна със страхлив поглед, който прониза сърцето му. Та той не искаше момчето да се страхува от него!

— Били...

Гласът му беше мек, но момчето беше толкова уплашено, че изобщо не го усети.

Сантяго се озова с две крачки до него, хвана го за раменете и го изправи.

— Не — изплака Били и вдигна ръце над главата си. — Моля те, недей!

Сантяго притисна треперещото момче до гърдите си.

— Съжалявам — изръмжа неохотно той. — Бях груб и несправедлив.

Той усети как Били се отпусна в ръцете му, в същото време ризата му се навлажни и му стана ясно, че момчето не беше удържало и пак се беше разплакало. Сантяго въздъхна дълбоко, хвана го по-здраво за раменете и го отдалечи от себе си.

— Какво да направя, та най-после да станеш мъж? — попита той със смесица от съжаление и внезапно пламнал гняв.

Били вдигна обляното си в сълзи лице.

— Вземи ме с теб, Сантяго.

— Да те взема с мен? На кораба? — Сантяго поклати глава. — Божичко, Били, ти мразиш морето и всичко, свързано с него.

Били преглътна и смутено сведе глава. Най-после трябваше да каже истината на Сантяго. От друга страна обаче, не беше сигурен как той ще реагира на признанието му.

— Ако мога да съм с теб, аз... аз съм готов да се помирят с морето — прошепна той и зачака с лудо биешо сърце отговора на Сантяго.

Значи дон Хосе беше отгатнал правилно!

— О, Били! — Сантяго отново поклати глава. — Майчице мила... преди няколко минути те набих, за което съжалявам дълбоко... Защо, за бога, искаш да дойдеш с мен въпреки всичко? Страхът ти от морето... от мен... — Той млъкна и вдигна рамене. — Не разбирам.

Момчето бавно вдигна глава. Красивите сини очи молеха.

— Не искам повече да бъда сам.

— Тук не си сам — възрази Сантяго. — Баща ми е тук, а той те обича. И със сигурност се отнася с теб по-добре, отколкото аз.

Били опря чело на гърдите му.

— Моля те, вземи ме!

Сантяго въздъхна дълбоко. Какво, по дяволите, щеше да прави това дете на пиратския кораб? Още при първия сблъсък щеше да напълни гащите от страх.

— Ти имаш ли представа колко е опасно да си пират?

Били отново вдигна поглед.

— Искам да дойда с теб, Сантяго, моля те. И... и ти обещавам, че вече няма да плача... честно.

Как би могъл да каже не? Сантяго знаеше, че прави грешка, по не можеше да отхвърли молбата на момчето.

— Е, добре, ще те взема — обеща неохотно той.

Лицето на Били светна като слънце и гледката беше трогателна, защото по бузите му все още се стичаха сълзи. Сантяго ги изтри енергично.

— Край с това! — заяви сърдито той и го побутна подканващо. — Хайде, върви да събереш вещите си! Трябва веднага да се върна на

кораба, защото тръгвам да търся Моргана.

Гневът срещу жената, която обичаше повече от всичко на света, се беше изпарил без остатък и беше отстъпил място на безумен страх. Сантяго беше абсолютно сигурен, че Моргана се е наела на някой кораб: бедното наивно момиче си въобразяваше, че познава живота в морето. Но тя беше жена... изключително красива жена, и беше сама... беззащитна. Само при мисълта, че любимата му е попаднала в лапите на пияни моряци, стомахът му се преобръщаше. За него нямаше съмнение, че ако с Моргана се беше случило нещо лошо, и той нямаше да живее.

След бунта положението на Моргана не се подобри, дори напротив. Тъй като вече знаеше, че тя е жена, Колинс ѝ отреди друга каюта и тя си мислеше, че е разгадала правилно намеренията му. Все пак той беше признал открито, че я желае, и тя беше убедена, че много скоро ще ѝ натрапи вниманието си. Макар да знаеше, че тя умее да си служи със сабята почти като мъж, това нямаше да го спре.

Още същата вечер обаче Моргана бе подложена на друго изпитание: късно през нощта в каютата ѝ нахлу не Колинс, а готвачът Стан Брамбли.

— Знаех го през цялото време — обяви той, докато очите му жадно се плъзгаха по тялото ѝ, осветено от трепкащата светлина на газената лампа.

Моргана се учуди не толкова на внезапната му поява, колкото на думите му. След тромавите му опити за сближение в камбуза тя беше останала с впечатлението, че дебелият готвач се интересува единствено от момчета. Сега обаче разбра, че този гаден, вечно мрачен мъжага не е чак толкова извратен, колкото си мислеше.

Брамбли явно изтълкува мълчанието ѝ като подкана. Без да я изпуска от очи, той свали ризата и панталона си и бавно запристъпва към нея. Моргана огледа с отвращение дебелия му корем и жалкия знак на мъжествеността му, съвсем дребен между висящите тлъстини, който можеше да събуди само съжаление.

— Знаеш ли, аз всъщност не съм взискателен — рече той и облиза пълните си устни. — Ако не мога да имам нищо друго, си търся момчета. — Той се ухили злобно. — Така или иначе един ден щеше да си го получиш. Всъщност за мен е все едно с кого се задоволявам. — Той се изсмя, сякаш врецеше коза. — Разбира се, хубаво е, когато има и какво да пипна и видя.

Той застана пред леглото на Моргана и с един замах отметна завивката. Очите му се разшириха, макар че тя не беше гола, а все още носеше ризата на Колинс, която ѝ стигаше до коленете.

— Не се доближавай — заплаши го Моргана, най-последно възвърнала си дар слово. — Иначе ще си направя фенер от черепа ти.

За момент се възцари тишина, после Брамбли отново се изсмя.

— Много си добра, малката — установи доволно той, отпусна грамадното си тяло до нея и посегна жадно към гърдите ѝ. Ризата ѝ му попречи и още преди да е започнала да се съпротивлява, той я раздра по дължина. От гърлото му се изтръгна гърлен стон и той притисна крехкото ѝ тяло под своето. Моргана усети ерекцията му на корема си. Мисълта, че този мъж ще я изнасили, беше повече от отвратителна и предизвика панически страх. Тя го заблъска отчаяно, но съпротивата беше безсмислена. Стан Брамбли беше огромен и единственото, което можеше да я спаси от изнасилване, беше камата, скрита под възглавницата ѝ. Но как да стигне до нея?

Езикът на Брамбли се плъзна по тялото ѝ и гаденето ѝ се усили. Ала движенията му най-сетне ѝ дадоха малко свобода. Дясната ѝ ръка се стрелна под възглавницата, но Брамбли, заслепен от похот, изобщо не го забеляза.

— Хайде, малката — изпъшка той и се надигна, за да разтвори краката ѝ с коляно. Алкохолните пари от устата му я удариха в носа. Той притисна влажните си устни в нейните и направи опит да проникне в утробата ѝ.

В следващия момент обаче се вцепени и задиша накъсано.

Ей, какво правиш? — изхърка той и се опита да стане от леглото, но ножът, опрян болезнено в гениталиите му, не му позволи да се придвижи дори на сантиметър.

— Ще те кастрирам, мръсно! — изсъска отвратено Моргана.

Брамбли се изпоти. Ръцете му затрепераха.

— Слушай, кълна се, че повече няма да те докосна! — изпъшка той. — Махни най-последно този дяволски нож!

Моргана стисна по-здраво камата и я плъзна към центъра на мъжествеността му. Брамбли изрева уплашено и се отдръпна назад.

Едва когато натрапникът напусна леглото ѝ, Моргана престана да го бодне с ножа.

— Ако още веднъж посмееш да влезеш в каютата ми, ще си излезеш без мъжката си гордост — предупреди го сериозно тя.

Брамбли кимна послушно и изчезна, колкото можеше по-бързо. След това болезнено преживяване желанието му да прекара една

любовна нощ се беше изпарило напълно. За съжаление Моргана знаеше, че шокът нямаше да го държи завинаги далече от нея. Само след няколко дни готвачът щеше да дойде отново — вероятно с подкрепление — и тогава щяха да я изнасят безмилостно.

Моргана затрепери с цялото си тяло. След като Бродли си отиде, страхът я завладя.

— Господи, Сантяго, каква я свърших — изплака тя, вдигна крака към гърдите си и ги обхвана здраво, като че тази поза можеше да я предпази от всички натрапници на този проклет кораб. — Тази моя дяволска гордост... Да си бях останала в Испания... на сигурно място...

Но сега беше твърде късно за разкаяние. Трябваше някак да се справи със ситуацията.

Трябва да се махна от кораба, помисли си отчаяно тя. Трябва да слеза от борда... колкото се може по-бързо.

За съжаление единствената възможност за бягство беше, щом хвърлеха котва пред селото, което беше споменал Колинс. За нещастие тя нямаше представа къде се намира то, а крайбрежието на Испания не беше особено дълго. Видяха сушата още на здрачаване, но „Суверен“ продължи да плава навътре в морето, твърде далече от брега. Тя не можеше да рискува да скочи през борда и да стигне до брега с плуване. Докато хвърлят котва в близост до брега, вероятно щяха да минат няколко дни, а може би и цяла седмица.

— Дотогава ще измисля как да се отбранявам — опита се Моргана да си вдъхне смелост. Но не беше особено убедителна.

Трепереща, тя се сви в ъгъла на леглото и не посмя да заспи. По някое време обаче умората я надви и когато скочи стресна то, видя, че е вече светъл ден. Сигурно беше спала няколко часа. Скочи, облече се бързо, препаса сабята, мушна камата под колана си и се качи на палубата. Когато мина покрай камбуза. Бродли се показва на вратата и я изгледа мрачно. Тя отговори високомерно на погледа му и уж случайно поглади камата в кола на си.

— Някой ден ще те хвърля за храна на акулите — изръмжа заплашително Бродли. — Само почакай...

— Какви са тези заплахи?

Бродли се обърна стреснато и като видя новия капитан, се сви уплашено.

— Какво е направил Морган, та ти... — прибави капитанът, но не успя да довърши, защото Брамбли го прекъсна ядосано:

— Морган, ами! — Той се изплю пред краката на Моргана, посегна светкавично и смъкна ризата от раменете ѝ, преди тя да е успяла да реагира. Брамбли посочи малките ѝ, твърди пърди и попита иронично: — Така ли изглежда едно момче?

Колинс размени поглед с Моргана и се обърна ухилено към готвача:

— Каприз на природата, Стан.

Брамбли го зяпна с отворена уста, а Моргана въздъхна облекчено. Колинс беше запомнил думите ѝ и в този момент тя разбра, че поне от негова страна не я дебнеше заплаха.

— Ти... ти не говориш сериозно — заекна Брамбли, поклати глава и посочи Моргана. — Тя е жена! Снощи за малко не ме кастрира!

Колинс се намръщи гневно, сграбчи Брамбли за яката и го повлече към голямата мачта.

— Ела с мен — заповяда той на Моргана. — Трябва да изясним ситуацията веднъж завинаги. — Без да се интересува от тромавата съпротива на Брамбли, той изкачи стълбичката и изрева: — Всички на палубата!

Моргана с ужас отбеляза, че корабът бързо се отдалечаваше от испанския бряг, който вече се губеше на хоризонта. Очевидно през нощта, докато тя беше спала, Колинс беше слязъл на сушата с няколко души, за да вземе прясна вода и хранителни запаси и да освободи робите. Това означаваше, че докато стигнеха в Карибието, тя нямаше да има възможност да напусне този жалък кораб — а това щеше да трае седмици... седмици, през които можеха да се случат много неща.

— Нашият помощник-готвач е жена! — извика високо и ясно Колинс и я върна в действителността.

По заповед на капитана всички моряци се бяха събрали на палубата и сега зяпнаха Моргана отчасти уплашено, отчасти с едва прикривана похот.

— Името ѝ е Морган Уилкс — продължи Колинс. — Вероятно някои от вас вече имаха възможност да се убедят, че си служи отлично със сабята.

Няколко мъже кимнаха и Моргана позна в лицето на един от тях моряка, когото вчера беше надвила в пряк двубой.

— Обичайното уважение към един добър, почтен боец налага прилично държание — продължи Колинс. — Тук сме на кораб, не в бордей.

Леко мърморене премина през редиците.

— Така че, който приравнява Моргана към евтините уличници и не иска да я приеме за наш другар, ще бъде сполетян от участта на Брадли. — Той блъсна грубо дебелия готвач и махна на двама моряци. — Вържете го и го бичувайте, докато му мине желанието да...

— Не! — намеси се неочаквано Моргана.

Учуден, но и ядосан, Колинс се обърна към нея.

— Не ли? Как смееш да се противопоставяш на заповедта ми? Макар че именно ти си пострадала от негодника!

— Правилно — потвърди Моргана. — Въпреки това наказанието ми се струва твърде жестоко. Той трябва да си плати за онова, което ми стори, но не с камшика.

Колинс я огледа от глава до пети, неспособен да скрие възхищението си. Тази малка жена беше различна от всички, които беше срещал досега. Биеше се като мъж, беше безкрайно женствена и притежаваше вътрешно величие. Мъжът, който искаше да я изнасили, щеше да бъде засрамен пред всички свои другари чрез тази неочаквана проява на милост.

— Е, добре — съгласи се благосклонно той. — Ще му спестя камшика. — Той махна на двамата моряци, които държаха Брадли. — Свалете му панталона, вържете го за оръдието и му нашарете задника с края на въжето.

Брадли беше получил едва шест удара, когато от наблюдателницата проехтя вик:

— Кораб вдясно на борда отпред!

Морякът, който размахваше въжето, веднага спря, но Колинс енергично му махна да продължи.

— Дай му възможност да си получи дузината — отбеляза студено той. — А другите нека запомнят: който се доближи до Моргана, ще бъде бичуван безмилостно. — Той вдигна далекогледа си и се взря в указаната посока. По лицето му се разля доволна усмивка.

— Малка фрегата — съобщи той. — Бърза и повратлива, но няма да ни се изплъзне. — Той отпусна далекогледа. — Хора, скоро ще имате първата плячка!

Моряците му отговориха с гръмогласен рев.

Фрегата, каза си Моргана и сърцето ѝ заби по-силно. В тази води... толкова близо до испанския бряг...

Тя прогони бързо тези мисли, опитвайки се да си внуши, чете просто изразяват желанието ѝ, но пламенната надежда оста на.

— Позволявате ли? — Моргана протегна ръка и Колинс ѝ подаде далекогледа. Тя се поколеба само секунда, после решително го вдигна към очите си и не можа да сдържи облекчената си въздишка. „Либер!“ Нямаше съмнение. Пред тях беше корабът на Сантяго! Пламенните ѝ молитви бяха чути. Сега ѝ оставаше само да открие защо Колинс се беше застъпил за нея така енергично. Дали защото я уважаваше или от користи подбуди?

Тя свали бавно далекогледа и се обърна към капитана.

— Това е пиратски кораб и аз познавам капитана.

Колинс разбра веднага и се ухили.

— Ти май си решила да се пазариш с мен?

— Точно това възнамерявам — потвърди Моргана, опитвайки се да потисне вълнението си. — Искам да знам защо наказахте Брамбли. Наистина ли го направихте само защото се е отнесъл към мен с неуважение? Или защото искате да бъдете единственият, който ще се възползва от евентуалното ми благоволение?

Колинс се ухили.

— Възможно е. Ти как мислиш?

Тя разбра, че той се наслаждаваше на словесните сблъсъци с нея не по-малко, отколкото на двубоя със саби. Колинс беше умел тактик — както с оръжието, така и с думите. Но тя беше достоен противник.

— Според мен вие сте мъж, след когото тичат много жени — отговори тя.

Колинс избухна в смях.

— Не беше лошо, Моргана. Изключително учтив отказ, скрит в букет цветя. — Той улови ръката ѝ и я привлече към себе си. — Тази нощ се готвех да дойда в каютата ти, но нямаше да те взема насила. Щях да се боря за любовта ти.

Моргана поклати глава.

— Безсмислена борба, сър, безперспективна. Моята любов отдавна принадлежи на друг.

Колинс посочи фрегатата, която плаваше на юг.

— На онзи там, нали?

— Точно така — потвърди Моргана.

— Каква щастлива случайност пътищата ви да се кръстосат.

— Щастлива да — съгласи се Моргана. — Но случайност? Не знам, фрегата идва от Испания и ме търси.

По лицето на Колинс се разля широка усмивка.

— Вече не съм съвсем сигурен дали трябва да завиждам на онзи пират. По-добре да се откажа от плячката и да се радвам, че ще се отърва от теб.

Моргана неволно се засмя. Доскоро се боеше от този човек, но сега разбра, че недоверието ѝ е било необосновано. Колинс беше умен и почтен човек и се държеше строго с моряците само защото трябваше да се утвърди като техен капитан. Без необходимия респект те нямаше да му се подчиняват.

При нея обаче беше друго. По някаква причина Колинс я смяташе за равностоен партньор и тя можеше да му предложи сделка.

— Имам по-добро предложение — заговори спокойно тя. — Ще поделим плячката и като добавка ще се отървете от мен.

Колинс присви очи.

— Какви са условията?

Моргана избухна в смях.

— Вие ме познавате твърде добре, сър, но ще ви успокоя — те са само три. Първо, не искам да повредите фрегата... е, поне не сериозно. Второ, не искам никой да бъде убит. И трето... — Тя се усмихна и усети нов прилив на смелост, немислим до преди няколко минути. Първият поглед към „Либера“ ѝ донесе само облекчение, надежда да намери сигурност и защита при Сантяго и хората му. Сега обаче планът ѝ да даде добър урок на Сантяго изведнъж доби конкретни очертания. — Имам да уредя една лична сметка с капитана на фрегата. Затова ми трябва като пленник. Разбира се, той не бива да узнае, че се намирам на борда на вашия кораб.

— Твърде много условия за половината плячка — отсъди Колинс, помисли малко и накрая заяви: — Две трети от плячката на пиратите и сключваме сделката!

Моргана се поколеба и кимна.

— Съгласна съм — изрече тя и добави с усмивка: — Може би правите лоша замяна. Аз нямам представа дали фрегата носи плячка

на борда.

Колинс посочи напред.

— Виж колко дълбоко гази. Това означава тежък товар. — Погледът му помрачня. — Знаеш ли, изпитвам съжаление към момъка. Да загуби две трети от плячката и да получи зверче като теб — много жестоко наказание.

Моргана кимна равнодушно.

— Такава е съдбата на пирата, който е станал твърде самонадеян — Тя подаде ръка на Колинс. — Приятно е да се работи с вас.

— Особено когато правиш сделки с чужда собственост — до пълни той, стисна ръката ѝ и внезапно стана сериозен. — Аз съм готов да сложа света в краката ти, Моргана. Забрави пирата и остани с мен.

Младата жена остана изненадана и засегната от това спонтанно признание. Изведнъж проумя защо Колинс бе наказал готвача... защо се застъпи за нея, защото я ценеше като равностоен партньор... защо тази нощ щеше да дойде в каютата ѝ.

— Не мога да заповядвам на сърцето си — отвърна меко тя. Моето принадлежи на него и това няма да се промени. Съжалявам.

Колинс въздъхна и сви рамене.

— Дано онзи знае какъв дяволски късмет му се е паднал.

Моргана се засмя тихо.

— Ако не знаеше, нямаше да тръгне да ме търси.

— Е, добре. — Колинс потърка ръце и се постара да си възвърне деловитостта. — Коледа е още далече, но можем да започнем с подаръците.

— Не забравяйте какво ми обещахте — помоли Моргана.

Колинс я погледна втренчено.

— Може би имам много пороци, но обикновено спазвам обещанията си. Корабът ще остане невредим, екипажът също. — Той се насили да се усмихне. — А твоят пират ще бъде пленник.

Сантяго беше забелязал отдавна големия линеен кораб и бе заповядал да вдигнат английския флаг. Предполагаше, че британският кораб е на път към Африка, тъй като търговията с роби процъфтяваше. Вероятно англичаните бързаха твърде много и нямаше да обърнат внимание на малката, също британска фрегата. Много скоро обаче той

разбра, че се беше излъгал. Линейният кораб вдигна всички платна и очевидно преследваше определена цел.

— Гонят ни! — извика в този момент Том.

Сантяго кимна.

— Питам се защо. Отдалече трябваше да ни сметнат за англичани. — Той помисли малко и добави: — Все още не са достатъчно близо, за да разберат, че на борда няма войници.

Том се ухили криво.

— Може би искат да ни натрапят онова, което са натоварили?

Сантяго не се усмихна на шегата му.

— На борда си нямат нищо, което биха могли да ни предложат. Това не е търговски кораб. — Той подаде далекогледа на Том. — Виж колко оръдия имат.

При вида на отворите и заплашително подадените от тях дула пиратът усети присвиване в стомаха.

— Ами ако не преследват нас, а друга цел? Искам да кажа... може би бързат по друга причина?

Сантяго кимна замислено. Том вероятно беше на прав път — макар че на него самия не му се вярваше.

— Хайде да проверим предположението ти, като променим курса — предложи той. — Да видим какво ще направят.

От другия кораб направиха точно това, от което се опасяваше Сантяго: линейният кораб също промени курса, и то така умело, че още с приближаването си да даде залп по широката страна на „Либера“.

— Проклетие! — изсъска Сантяго, докато трескаво размишляваше как да отърве фрегата си от крайно трудното положение.

— Черна лисицо, дойде време да докажеш, че ненапразно носиш това име... — започна настойчиво Том, но Сантяго ядно му махна да млъкне.

— Стига, по дяволите! Много добре знам, че сме в опасност. — Той посочи линейния кораб. — При първия залп по широката страна от „Либера“ ще останат само трески за горене.

— Да бягаме — предложи Том.

Сантяго поклати глава.

— Няма смисъл. Те са по-бързи от нас. — Той помисли малко и добави: — Имаме само един шанс. Ще се опитаме да се промъкнем

покрай кърмата им и ще плаваме зад тях до мръкване. Щом се спусне нощта, ще вдигнем всички платна и ще потеглим в неочаквана за тях посока.

— На север — допълни Том без всякакво въодушевление.

Сантяго кимна замислено.

— Нищо друго не ни остава. Няма да спечелим битката с такъв кораб, а ако продължаваме да се движим пред тях под този ъгъл, все едно да се осъдим на самоубийство.

— Как ще минеш покрай кърмата им, без да се изложиш на оръдеен залп?

— Ще минем по наветрената страна — отговори спокойно Сантяго. — Рисковано е, но според мен е единственият ни шанс, защото по този начин ще им предложим най-малка площ за нападение.

— От твоите уста в божии уши — промърмори Том и отново вдигна далекогледа към очите си.

Междувременно екипажът на противника трябваше да е разбрал, че насреща им е пиратски кораб, и Сантяго се учуди защо не започваха да стрелят. Той взе далекогледа от ръцете на Том и огледа борда на чуждия кораб, където цареше трескава суетня. Без съмнение, това бяха британски войници. Сантяго позна униформите и отново се запита защо капитанът не бе открил огън веднага щом ги приближиха.

Той пусна рязко далекогледа и даде заповед за обръщане. Екипажът едва бе започнал маневрата, когато англичанинът прати един изстрел към носа на „Либера“.

— Разгадаха намерението ни — отбеляза Том.

Сантяго кимна мрачно.

— Така изглежда. Въпреки това ще опитаме още веднъж.

Линейният кораб отговори на започнатата маневра с нов изстрел към носа.

— Защо само ни заплашват, вместо да ни натрошат на парченца с един залп по широката страна? — попита учудено Том.

— Откъде да знам, по дяволите? — ядоса се Сантяго. — Може би не искат да се лишат от удоволствието да ни избесят един по един.

Том го изгледа отстрани.

— Тогава да открием стрелбата.

Сантяго също беше помислил за това, но бе отхвърлил този план. „Либера“ притежаваше достатъчно оръдия за една фрегата, но не

можеше да стори нищо срещу могъщия линеен кораб. Нападението щеше повече да им навреди, отколкото да донесе някаква полза.

— Какво имаме да губим? — Гласът на Том отново проникна в съзнанието му. — Ние сме пирати и знаем, че ни очаква смърт — все едно дали ще ни пратят на дъното на морето с оръдията си или ще ни обесят на мачтите, след като ни смъкнат кожата от бой. Резултатът е все един и същ.

Несъмнено Том беше прав, но нещо в Сантяго не позволяваше да нападнат англичаните. Той вдигна отново далекогледа и потърси капитана на линейния кораб. Откри решително, безкомпромисно лице и разбра, че този човек не знаеше милост.

Сантяго отпусна бавно далекогледа и мислите му се отправиха към Моргана, която в момента се намираше незнайно къде. Перспективата да не я види никога вече беше по-болезнена от жестоката смърт, която му бяха подготвили англичаните. Изведнъж го обзе гняв срещу самия него. Ако се беше поддал на наслояванията на Моргана и я беше взел със себе си в Карибието, сега щяха да са заедно! А той беше наложил волята си и сега щеше да плати с живота си — и то не само той, а целият екипаж.

Погледът му се отправи към Били. В ясносините очи на момчето се четеше панически страх.

— Проклятие — процеди през здраво стиснати зъби Сантяго. Защо, по дяволите, беше позволил на Били да го убеди, че трябва да бъде с него на кораба! Никой нямаше да му повярва, че момчето е невинно... че се е качило на борда само преди ден.

Сантяго скочи решително от кърмовата палуба, хвана Били за ръката и го завлече в трюма.

— Какво правиш, Сантяго? — попита страхливо момчето, когато младият испанец го скри зад сандъците с плячка.

— Не се страхувай, малкият, няма да свършиш на бесилката — увери го Сантяго и бързо завърза ръцете му на гърба.

— Боли ме — изохка тихо Били.

— Знам, знам, но това може да спаси живота ти — отбеляза Сантяго. — Ако те намерят тук, ще те сметнат за заложник. — Той го погледна настойчиво. — Чуй ме, Били, това са англичани. В никакъв случай не бива да им кажеш истинското си име, защото ще те пратят на бесилката като дезертьор. Ако някой те попита как се казваш, ще му

кажеш, че си дон Кристобал, син на дон Хосе де ла Кортес, разбрахме ли се? Испанският ти е достатъчно добър и никой няма да те заподозре. Нито един англичанин няма нужното образование, за да установи дали говориш испански без акцент или не. — Той стегна още малко въжетата. — Ако попадна в ръцете на англичаните, със сигурност ще ме обесят — защото съм дезертьор и пират. Може би няма да го направят още днес, но... знам, че ме очаква бесилка. — Той видя, че момчето се бореше със сълзите си, и заплашително вдигна пръст. — Помни какво ми обеща! Искам да запомниш много добре какво ще ти кажа. Върни се при баща ми и се опитайте да намерите Моргана. Ако я откриете, искам да бъдеш винаги до нея. Обещава ли ми?

Били кимна и от очите му потекоха сълзи.

— Няма да им позволя да те убият! — изхълца той. — Как ще живея без теб...

— Млъкни! — заповяда сърдито Сантяго, развълнуван до дън душа от мъката на момчето. Наведе се, върза и краката му, а накрая пхна в устата му парцал. Били го гледаше ужасено. Сантяго докосна бегло бузата му. — Съжалявам, момчето ми, но не искам да те обесят за нещо, за което носим отговорност аз и екипажът ми.

Той се обърна рязко, за да не гледа повече душевната мъка на момчето, но обляното в сълзи лице на Били остана пред очите му. Не пропусна да чуе и задавения звук, с който Били очевидно искаше да го извика още веднъж.

— Пази Моргана — повтори Сантяго и прогони мисълта, че любимата му може вече да не е между живите.

Той се върна бегом на палубата. Британският линеен кораб беше съвсем близо и вече не му трябваше далекоглед, за да вижда войниците.

— Всички на палубата! — изрева капитанът. — Ако не се съпротивлявате, няма да ви избият!

— Мразя да лицемеря — изръмжа Том. — Аз няма да се дам без борба.

— Спокойно — обърна се към него Сантяго. Опитният му поглед бе обходил редиците на мъжете на неприятелския кораб и изводът му беше, че не ги превъзхождаха по численост. — След като пропуснаха

да ни хвърлят във въздуха с оръдията си, ще се бием със саби и аз мисля, че нямат чак толкова големи шансове да ни победят.

Линейният кораб се приближи с дългата си страна и първи те моряци наскачаха с диви викове на борда на „Либера“. Хората на Сантяго ги посрещнаха с извадени саби. Самият Сантяго се насочи към британския капитан, но един строен матрос е твърде широка риза и странна маска на лицето му препречи пътя.

Когато двете острия се кръстосаха със звън, Сантяго беше убеден, че ще отстрани лесно слабичкия момък. Много скоро обаче разбра, че се е лъгал. Противникът му беше не само сръчен и гъвкав, но и умееше да върти сабята.

— Какво ти става? — извика му Сантяго. — Толкова ли те е страх, че не смееш да покажеш лицето си? Аз трябва да виждам противника си.

— Тогава ме погледнете!

Сантяго се обърна рязко и се озова лице в лице с британския капитан. В същия момент усети сабята на момчето с маската в гърба си. Беше победен — по най-глупавия начин, който изобщо можеше да си представи. Никога досега не беше проявявал такава несъобразителност в боя. Винаги внимаваше гърбът му да е защитен, а сега...

Лицето му пламна от срам и гняв. Извърна глава и впи зелен поглед в маскираното лице на противника си.

— Хайде, довърши ме — заповяда остро той.

Капитанът се изсмя и отново привлече вниманието му върху себе си.

— Няма да се отървете толкова лесно — заяви той. — Има един човек, който иска да се позабавлява с вас. — Той махна с ръка към биещите се. — Заповядайте на хората си да се предадат. Искам да избегна ненужните убийства.

— Ненужни убийства! — Сантяго буквално изплю тези думи. — Назовавайте нещата с истинските им имена! Искате да ни окачите на голямата мачта и да се наслаждавате на мъченията ни!

Капитанът опря върха на сабята си в гърлото му.

— Заповядайте им да се предадат!

Сантяго пое дълбоко въздух и изкрещя думите, които екипажът никога не би трябвало да чуе от устата му:

— Предайте се, момчета!

Заповедта бе последвана от изумено мълчание. За повечето пирати победата беше близо — а сега да се предадат доброволно на бесилката? Ала когато забелязаха в каква безизходна ситуация се намира капитанът им, те разбраха какво го бе принудило да даде тази заповед.

— Съберете мъжете и им вържете ръцете и краката — нареди британският капитан и отново се обърна към Сантяго: — А вие ще дойдете с мен. — Той се усмихна тайнствено. — Чака ви особено удоволствие.

Лицето на Сантяго потръпна.

— Правете с мен, каквото искате, но няма да имате удоволствието да ме чуете да викам.

Капитанът избухна в смях.

— Ей сега ще видим. — С помощта на сабята си той подкара Сантяго към каютата. — На леглото — заповяда кратко той.

Сантяго се поколеба.

— Какво е това? Знам, че като пират ще бъда осъден на смърт. Защо са тези глупави игрички?

Британският капитан притисна сабята в гърдите му.

— Правете, каквото ви казвам — заповяда твърдо той и Сантяго се подчини неохотно.

Двамата моряци, които бяха влезли след тях, завързаха ръцете и краката му за леглото и си отидоха. Капитанът се усмихна още по-тайнствено.

— Желая ви приятно прекарване — изрече тихо той, излезе от каютата и затвори вратата.

Сантяго остана сам, опитвайки се да потисне напирания страх. Откакто беше станал пират, той живееше със съзнанието, че животът му може да завърши на бесилката и го приемаше като неизбежен риск. Ала сега го очакваше нещо неясно, към което се прибавяха грижата за Били и безграничният страх за Моргана.

— Проклятие — процеди през зъби той, опита се да освободи ръцете си, но само си причини болка. Въздишката му издаде примирение. Съдбата му беше подпечатана — в това вече нямаше съмнение. Утре нямаше да види как изгрява слънцето...

През това време Моргана беше на палубата и се опитваше да се пребори с противоречивите си чувства. Когато застана срещу Сантяго със сабя в ръка, тя се изкуши да смъкне маската от лицето си и да се хвърли в обятията му.

Веднага след това обаче си припомни как той я бе завлякъл на кораба си против волята ѝ... какъв страх изживя за съдбата на баща си, който за малко не беше хладнокръвно убит... Припомни си заповедническото му държание, как я бе оставил в имението на баща си само защото смяташе, че така е най-добре за нея. За всичко това трябваше да го накаже.

— Още ли си тук?

Дълбокият глас на Колинс я изтръгна от нерадостните мисли. Тя се обърна и погледна в подигравателното му лице.

— Пленникът те чака. — Станал отново сериозен, той пристъпи към нея. — Или вече не си сигурна дали продължаваш да го искаш?

— Много добре знам какво ви се иска да чуете — отвърна Моргана. — Но трябва да ви разочаровам, сър. Моята любов към Сантяго е ненакърнена. — Тя направи кратка пауза. — Работата е там, че... не знам дали ще издържа докрай. Трябва да изпълня онова, което съм си наумила, но... — Тя въздъхна и вдигна рамене. — Искам да го накарам да страда — за всичко, което ми причини. И в същото време...

— Капитане, на борда има заложник — съобщи дотичалият матрос. — Едно испанско момче, може би шестнадесетгодишно. Казва се Кристобал де ла Кортес.

Моргана наостри уши. Дали в Испания имаше и други хора с фамилията на дон Хосе?

— Доведи го тук — заповяда Колинс. — Да чуем какво ще ни разкаже.

След две минути морякът изведе момчето от трюма. Моргана не повярва на очите си. Пред нея стоеше Били!

Като видя окървавените му китки, очевидно жертва на здрави въжета, тя закипя от безсилен гняв. Сантяго знаеше много добре, че момчето го обожаваше... че го обичаше като баща! Как бе посмял да го подложи на това мъчение?

— Защо ревеш? — попита Колинс, докато погледът на Моргана се спусна към глезените на Били, също така изранени от въжетата. — Толкова ли лошо се отнасяха с теб пиратите?

Били поклати глава и скри ръце зад гърба си.

— Страх ме е, нищо повече. — Не можеше да им каже, че се страхува не толкова за себе си, колкото за Сантяго.

— Не се бой — опита се да го успокои Колинс. — Ще те заведем в Испания.

Моргана с мъка отвърна поглед от Били и пристъпи зад Колинс.

— Сигурна съм, че ще убедя Сантяго да свали заложника си на брега — пошепна в ухото му тя. — А вие по-добре се погрижете да потеглите веднага за Карибието. Много скоро властите ще бъдат уведомени за бунта и ще ви подгонят безмилостно. На всичкото отгоре вие жестоко убихте капитана си.

Колинс кимна замислено.

— Права си, но ако онзи тип не се съгласи...

— Ще се съгласи — отговори убедено Моргана.

Колинс я погледна, сякаш искаше да проникне зад маската ѝ, отмести поглед към Били и накрая огледа кораба си.

— Е, добре, ще ида да се погрижа нашият дял от плячката да бъде натоварен на „Суверен“ — обяви той и отново погледна пронизващо Моргана. — Сигурна ли си, че ще се справиш сама с тази банда?

Тя се усмихна под маската си.

— Мъжете са вързани, но дори и да не бяха, щях да им се разкрия и да ги успокоя. Не се бойте, не ме заплашва опасност.

Колинс кимна отново и се отдалечи. Моргана веднага отиде при Били.

— Какво правиш тук? — попита тихо тя и улови ръцете му. — Проклетият Сантяго! Как е посмял да те върже и да те държи като заложник?

Били я зяпна смаяно. Звукът на дълбокия, мелодичен глас му беше познат, но не би могъл да определи откъде. Едва когато Моргана леко повдигна маската си, той я позна. В широко отворените му очи светнаха изненада, облекчение, но и страх.

— Милейди! — изохка той. — Как се озовахте тук? Сантяго тръгна да ви търси, а после... — Той си припомни сбогуването със Сантяго и потрепери. — Те ще го обесят!

— Не се бой, Били — успокои го тихо Моргана. — Никой няма да убие Сантяго. Искam само да му дам добър урок, нищо повече.

— Но... но... войниците...

— Войниците са бунтовници и са на път към Карибието — обясни Моргана. — Не се страхувай, Били, те ще вземат своята част от плячката и ще се махнат. Така се разбрах с капитана им, а на него може да се разчита. Той ще изпълни своята част от уговорката. — Тя помилва разрошената му коса. — Как, за бога, се озова на този кораб?

Били вдигна рамене.

— Исках да бъда със Сантяго и когато линейният кораб започна да ни обстрелва, той ме заведе долу и лично ме завърза и запуши устата ми, за да ме сметнат за заложник и да ме пощадят.

Моргана изпита болка. Отново беше помислила най-лошото за Сантяго. Той беше извършил всичко това само от грижа за Били — за да спаси живота му! Тя приглади косата на Били и меко го обърна към каютите.

— Иди да си починеш — посъветва го тя. — Никой от вас не е изложен на риск, Сантяго също. Много скоро и той ще го разбере. — Тя се усмихна зад маската си. — Първо обаче ще го поизмъча малко.

Моргана изтича надолу по стълбичката и влезе в капитанската каюта колкото се може по-шумно. Видя лицето на Сантяго през дупките на маската и моментално усети прилив на слабост. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не смъкне маската и да не развърже веднага ръцете и краката му.

— Слушай! — Гласът на Сантяго прозвуча твърдо, без ни най-малко страх. — Прави с мен, каквото щеш, но кажи на капитана си да пусне хората ми. Те само изпълняваха заповедите ми и не заслужават бесилка.

Сега вече сърцето на Моргана буквално преля от любов към този мъж. Всеки друг в неговото положение щеше да се моли за собствения си живот, но Сантяго държеше единствено да спаси хората си, докато самият той се изправяше безстрашно пред смъртта — или поне беше убеден, че отива на смърт, и никой не можеше да го обвини в това. Макар че моряците на „Суверен“ бяха бунтовници, засега изглеждаха като английски войници, всеки пират знаеше какво може да се очаква от британския военен флот.

— Проклетие! — изсъска Сантяго. — Няма ли поне да ми отговориш? Или си не само без лице, но и без език?

Моргана пристъпи бавно към леглото и разкопча ризата му. Усети как той се напрегна, явно в очакване на жестоко мъчение, и докосна кожата му. Стоманените мускули под дланите ѝ я накараха да забрави месеците на копнеж и гняв и събудиха в сърцето ѝ желанието да усети любимия — да се съедини с него... с всяка фибра на тялото си. Огънят на страстта пламна в тялото ѝ. Забрави, че той лежеше пред нея вързан... забрави дори маската на лицето си. Изпитваше само пламенно желание, което трябваше да бъде утолено.

Ръцете ѝ се плъзнаха трескаво по корема му, отвориха панталона и се загубиха между краката му. Сантяго шумно пое въздух.

— Гадно копеле! — изкрещя той. — Изтезавай ме или ме убий, но, по дяволите, не ме докосвай с мръсните си ръце!

Моргана се отдръпна, ужасена от постъпката си. Сантяго я смяташе за мъж, а тя се беше забравила! Измъкна камата от колана си и я насочи към него.

Сантяго видя блестящото острие и се прости с живота си. В следващия миг маскираният преряза въжетата му. Реакцията на пленника беше светкавична. Оттласна се от леглото и скочи на крака. Преди Моргана да е успяла да изпищи, той я сграбчи за яката и изтръгна камата от ръката ѝ. Скована от ужас, Моргана осъзна, че за него тя беше враг и ако незабавно не сложише край на тази заблуда...

— Извърши голяма грешка — изсъска ядно Сантяго. — Никога не освобождавай неприятел, докато е в състояние да се движи. — Той я стисна за гърлото, без да подозира, че е на път да убие жената на живота си.

Моргана искаше да каже нещо, да извика името му, но от гърлото ѝ се изтръгваха само неконтролирани звуци. Пред очите ѝ затанцуваха огнени точки и тя едва успя да вдигне дясната си ръка. Опита се да смъкне маската от лицето си, но пред очите ѝ причерня. Изхърка и се опита да поеме въздух, но хватката на Сантяго беше безмилостна. В дробовете ѝ не остана и капчица спасителен кислород. Широко разтворените ѝ очи молеха за пощада, но Сантяго не ги виждаше под маската. Наистина ли беше дошъл последният ѝ миг?

В последен отчаян опит да се освободи Моргана стисна до болка ръката на Сантяго. Вече имаше чувството, че очите ѝ са изскочили от орбитите. Обзета от паника, тя отвори уста, сякаш можеше да си поеме

въздух. Сърцето се блъскаше лудо в гърдите ѝ, ушите ѝ зашумяха. Изведнъж чу отново гласа на Сантяго.

— Много ми се искаше да те убия на място, но не мога да си откажа едно особено удоволствие. Ти си едно жалко копеле и заслужаваш да бъдеш кастриран, докато си в пълно съзнание. Ще го направя без угризения, уверявам те. Но първо искам да видя какво се крие зад тази глупава маска.

Той разхлаби хватката около шията ѝ и като видя как тя жадно загълта въздух, се изсмя злобно. С другата си ръка дръпна маската от лицето ѝ. Появиха се две тъмни очи, пълни със смъртен страх... лице, за което копнееше от месеци и което най-малко очакваше да види в този момент. Сантяго застина неподвижен, опитвайки се да се убеди, че това е сетивна измама... че е започнал да обезумява. Толкова ли силно копнееше за Моргана, че виждаше навсякъде лицето ѝ?

— Сантяго... — Гласът ѝ беше слаб, хъркащ. — Не мога да... дишам...

Сантяго я пусна незабавно и отстъпи две крачки назад. Моргана се облегна безсилно на стената и се свлече към пода. Устата ѝ жадно поемаше въздух. Пред очите ѝ все още танцуваха кръгове. Усещаше бodeжи в гърдите, сякаш парещите ѝ дробове не можеха да понесат този внезапен приток на кислород.

Никога преди това не беше стигала толкова близо до смъртта. И всичко това заради една глупава игра, която беше измислила самата тя — неразумна, да, дори жестока.

Сантяго все още се взираше в нея, сякаш беше видял призрак. Изведнъж обаче слисването се превърна в гняв.

— По дяволите, как се озова тук? — изрева той. — Какъв беше този маскарад? За малко да те убия! — Той скъса маската и я захвърли пред краката си.

Моргана протегна умолително ръце.

— Сантяго...

Той не забеляза нито жеста, нито отчаяната молба. Отзова се с две крачки пред нея, сграбчи я за яката, вдигна я във въздуха и я раздруса безмилостно.

— По дяволите! За малко да те удуша! Какво си мислеше, че правиш... — Той млъкна внезапно, пусна я и тя се свлече безсилно на

леглото. Като я видя как затвори безпомощно очи, гневът му се изпари. Въздъхна и я взе в обятията си.

— Съжалявам, че ти се разкресях... точно сега... в такъв момент. Но само при мисълта, че за малко те не... — Той не може да довърши изречението. Помилва нежно косата ѝ и веднага забеляза, че е много по-къса, отколкото я помнеше. Едва сега разбра защо преди малко, когато ѝ смъкна маската, му се стори едновременно позната и чужда.

— О, Моргана! — простена задавено той. — Защо направи това? Как ти дойде тази безумна мисъл?

— Защото... — прошепна едва чуто тя. — Исках... — Изведнъж онова, което бе извършила, ѝ се стори абсурдно и детинско. За да докаже на Сантяго, че може да бъде самостоятелна, тя се изложи на смъртна опасност. Само за да му даде един твърде съмнителен урок, едва не се прости с живота си.

— Страхувах се за теб. — Тихият глас на Сантяго проникна в мислите ѝ. Той се отмести малко от нея и я погледна в очите. — Знаеш ли какъв страх изживях — не заради себе си, а защото се боях... — Той зарови глава в косата ѝ. — Мислех, че никога вече няма да те видя.

Моргана се вкопчи в него като удавница. Тялото ѝ се разтрепери.

— Прости ми, Сантяго — помоли през сълзи тя. — Аз бях... исках... Божичко, Сантяго, исках само... — Гласът ѝ пресекна.

Той я прегърна нежно и я натисна в леглото.

— Остани тук — заповяда енергично той и я заплаши с пръст. — Този път ще ми се подчиниш безпрекословно. Разбрахме ли се?

Моргана кимна. В този миг се закле, че никога вече няма да се противопоставя на заповедите му.

Сантяго разбра какво ставаше в нея и нежно помилва лицето ѝ. Пръстите му се плъзнаха към шията, където още личаха следите от пръстите му.

— Почини си, кариня — пошепна нежно той, наведе се и я целуна по устата. После отиде до раклата и извади скъпоценната сабя, на която Моргана някога се беше възхитила.

— Отивам да освободя кораба си от английската сган — обяви той.

Моргана се изправи с усилие.

— Сантяго, почакай! — Тя пое дълбоко въздух. Трябваше да събере цялата си смелост, за да му разкрие истината точно сега. — Колинс и хората му... аз... беше сделка. Искях да дойда на „Либера“ под маска, за да те... ами аз... — Тя млъкна. Точно сега не можеше да му обясни, че е искала да му даде урок. — Колинс се съгласи, защото му предложих две трети от вашата плячка. Срещу това ми обеща да не убива никого... — Тя млъкна отново и сведе глава. Не смееше да го погледне в очите.

В каютата надвисна потискаща тишина. Моргана преглътна нервно, примигна и внимателно повдигна глава. Очите на Сантяго святкаха така заплашително, че тя се разтрепери още по-силно. Той изруга сърдито и с един замах заби сабята в дебелиите дъски.

— Женска му работа! — изрева той, явно неспособен да намери подходящите думи и измъкна сабята от дъските.

— Къде са хората ми? — попита след малко той.

— Горе — побърза да отговори Моргана и повтори настойчиво: — Всички са невредими. Това беше едно от условията ми.

— Само почакай — изръмжа Сантяго. — След малко ще слеза да си поговоря сериозно с теб. — Той се обърна рязко, излезе от каютата и тресна вратата зад гърба си.

— Майко божия, запази ме — пошепна страхливо Моргана и се сви на кълбо.

Щом се качи на палубата, Сантяго потърси с поглед линейния кораб, но той беше далече на юг. Вбесен, той изрита голямата мачта и се зае да отвързва хората си. Били му помагаше мълчаливо и колкото се може по-незабележимо.

— Значи вече знаеш — изръмжа Сантяго и лицето му помрачня още повече.

Били кимна едва-едва.

— Тя ми се откри, преди да слезе при теб. Честно, Сантяго, аз...

Капитанът му махна да замълчи.

— Я ми кажи, Черна лисицо, какъв беше този театър? — попита слисано Том и се надигна на пръсти, за да види линейния кораб в далечината.

— Уговорка между англичанина и Моргана — изръмжа Сантяго, качи се на кърмовата палуба и изрева: — Бързо в такелажа! Вдигни платната!

Том го последва.

— Нашите хора не са виновни...

Сантяго се обърна като ужилен.

— Знам, по дяволите! — Той тресна с юмрук по релинга. — Това диво зверче! Трябва да й нашаря задника!

Том вдигна рамене.

— Никой не те спира. — Той се огледа търсещо. — Къде беше тя, впрочем? На линейния кораб нямаше нито една жена... или поне аз не видях.

— Хлапето с маската — отговори кратко Сантяго.

Очите на Том засвяткаха развеселено. Значи малката лейди беше опряла сабята си в гърба на Сантяго и го беше принудила да се предаде.

— Предупреждавам те, Том — изръмжа заплашително Сантяго. — Ако не искаш да ти се случи нещо лошо, дръж си устата затворена.

Том кимна, макар че нахалните забележки напиреха на езика му. Но съзнаваше, че точно сега е по-добре за всички да дразни ненужно Сантяго.

— Ще ги преследваме ли? — попита вместо това той.

Сантяго се поколеба само за секунда, после поклати глава.

— Би било напълно безсмислено. Линейният кораб ни надминава по всички показатели. Пък и... — Той въздъхна дълбоко. — Макар че не ми харесва, трябва да призная, че англичаните изпълниха уговорката си с Моргана. Не убиха нито един от нас... нямаме дори ранени, доколкото можах да видя. Взели са около две трети от плячката. — Той махна недоволно. — Дано им донесе късмет. — Той се обърна към Том: — Хайде, поемай командването! Курс към Санта Лусия.

— Тъй вярно, капитане — кимна послушно Том и се ухили. — А ти иди да покажеш на малката лейди кой е господар на този кораб.

Сантяго кимна мрачно.

— Точно това възнамерявам.

Той напусна кърмовата палуба, слезе по стълбичката и отвори вратата на каютата си с такъв трясък, че я удари в раклата.

Моргана скочи стреснато. Сантяго разбра по очите ѝ, че е заспала от изтощение и той я е събудил грубо, и сърцето му се напълни

със съчувствие. Въпреки това не се разколеба. Моргана трябваше най-сетне да проумее къде ѝ е мястото.

— Този път отиде твърде далеч, малката — започна без заобикалки той. — Не само, че не се подчини на ясната ми заповед, ами и си поигра безсъвестно с мен и с целия ми екипаж. Безскрупулно предаде плячката ни в ръцете на врага и на всичкото отгоре ни изложи на смъртна опасност. — Той вдигна заплашително десница. — Сега ще нашаря нежното ти задниче с пръчката.

Моргана се отдръпна ужасено.

— Няма да посмееш!

— Нищо не може да ме спре — отговори Сантяго и запристъпва бавно към леглото.

Моргана се опита да прочете нещо в очите му... да разбере дали е сериозен, но изражението му беше непроницаемо.

Тя скочи от леглото и се втурна покрай него, за да стигне до вратата — опит за бягство, предварително осъден на неуспех. Сантяго се изсмя развеселено, хвана я и я притегли към себе си.

— Къде тръгна, милейди? — попита предизвикателно той, и отвори панталона ѝ.

Моргана въздъхна подканващо и се притисна до него, но той поклати глава.

— Грешка, милейди. Няма да ти простя толкова лесно. Първо ще те просна на коленете си. Ако след това все още ме искаш... — Той ѝ намигна многозначително.

Моргана нямаше намерение да се предаде без борба. Преди да е усетил какво става, тя отвори панталона му и плъзна ръка между краката му.

— Зверче! — изохка Сантяго и се опита да я отблъсне. — Да не мислиш, че е толкова просто да...

Той не можа да довърши изречението, защото Моргана се надигна на пръсти и впи устни в неговите. В следващия момент тя усети ерекцията му, корава и гореща, върху корема си.

Пъшкайки, тя го потегли към леглото, блъсна го и падна върху него. Устните ѝ се отделиха от неговите и върхът на езика ѝ очерта контура им.

— Още ли искаш да ме напляскаш? — попита нежно тя.

— Повече от всякога — отговори Сантяго. Плъзна ръце по гърба ѝ, замахна с десница и я цапна по голото дупе. Моргана въздъхна сладостно и избухна в тих смях.

— Какво чувствено удоволствие, сеньор...

— Приеми го като наказание — изръмжа Сантяго, — иначе наистина ще те просна на коленете си и ще ти насиня дупето.

Моргана се надигна и се усмихна в смарагдовозелените му очи.

— Тъй вярно, господарю и повелителна. Наказанието беше болезнено, едва поносимо...

— Зверче — повтори с дълбока убеденост Сантяго. — С какво съм заслужил подобна съдба? — Той я хвана за тила и сведе главата ѝ към своята. Устните му завладяха нейните, без да срещнат съпротива. Мек и топъл, езикът ѝ го посрещна, заигра с неговия, подразни го и се отдръпна. Устата ѝ се изплъзна от целувката и продължи надолу по брадичката към шията.

Сантяго въздъхна тихо и се опита да я мушне под себе си, но тя устоя и направи същото с него.

— Нямах шанс. — Дълбокият му глас прозвуча като ръмжене на дива котка. — Веднъж завинаги — аз определям.

— Не и в леглото — възрази сърдито тя.

— И в леглото — настоя той.

Изведнъж любовната игра се превърна в борба за надмощие. Обзета от внезапен гняв, Моргана се опита да скочи, но Сантяго я покри със силното си тяло, без да ѝ причинява болка, но и без да ѝ позволи да се изплъзне от него.

Моргана опря ръце в атлетичната му гръд.

— Така няма да ме имаш — изпъшка тя.

— Първи урок, лейди — послушание — отвърна невъзмутимо той.

— Ти си отвратителен... самодоволен... — заекна ожесточено тя, неспособна да намери подходящите епитети.

Той затвори устата ѝ с целувка и усети как в ожесточената си съпротива тя раздра кожата на гърдите му с острите си нокти. Без да се тревожи от това, той отвори устните ѝ и улови китки те ѝ. Изви ръцете ѝ нагоре, отдели уста от нейната и нежно плъзна език по раменете ѝ.

Когато стигна до чувствителната вътрешна страна на ръцете ѝ, Моргана се разтрепери и съпротивата ѝ отслабна. Тя се надигна

насреща му и Сантяго побърза да ѝ даде всичко, от което се нуждаеше. Усети, че вече не беше нужно да я удържа с тялото си. Обхвана с една ръка крехките ѝ китки и се плъзна до нея. Лявата му ръка милваше бавно и с наслада съвършеното ѝ тяло и накрая се загуби в къдравите косъмчета между краката ѝ. Моргана се протегна с блажен стон и разтвори крака, за да му направи място. После се опита да освободи ръцете си, но Сантяго я задържа в желязната си хватка.

— Пусни ме — заповяда тя, но той поклати глава.

— Трябва да ти дам урок, лейди — обясни меко той. — Мисля, че това е най-приятният начин да научиш нещо — а именно че само аз определям какво ще правим. Само аз.

Моргана понечи да протестира, но Сантяго задуши този нов изблик на гняв в самия му зародиш. Езикът му погали зърната на гърдите ѝ, докато те се втвърдиха и щръкнаха. Моргана се надигна със стон насреща му, извивайки се от чувствено удоволствие... но и защото искаше най-после да отговори на милувките му.

— Сантяго, аз искам... — започна тя, но той я прекъсна.

— Неточна формулировка — заяви той и се надигна, за да може да я гледа в очите. Тя знаеше много добре какво се очакваше от нея и в този момент беше готова да направи всичко, което той искаше. Вече не беше нужно да се бори с него. Тя бе научила урока си. Сантяго ѝ заповядваше не за да ограничава свободата и или да ѝ вреди.

— Моля те... — пошепна тя. — Мога ли да...

Не беше нужно нищо повече. Той пусна незабавно китките ѝ.

— Не само, че можеш, дори трябва — пошепна в ухото ѝ той.

Пърхащи като пеперудени крила, върховете на пръстите ѝ се плъзнаха по коравите му гърди и той се разтрепери. Моргана видя драскотините, които беше оставила преди малко, и изпита угризения на съвестта. Надигна се и нежно плъзна устни по кървавите следи, после погледна в смарагдовите му очи.

— Много съжалявам, Сантяго — прошепна едва чуто тя.

Той сви рамене.

— Рискът на учителя — обясни той с нежна усмивка. Притисна я във възглавниците и се плъзна гъвкаво между краката ѝ. Моргана се отвори, доколкото можеше. Сантяго се надигна и мушна ръце под седалището ѝ.

Тя въздъхна и се предаде на страстта. Сантяго вече беше милвал и целувал практически цялото ѝ тяло, въпреки това тази последна ласка беше особено възбуждаща, макар че с нея не беше свързана някаква специална нежност. Силните му ръце обхванаха дупето ѝ, повдигнаха хълбоците ѝ и ѝ дадоха възможност да се отвори още повече.

Тя усети мъжката му твърдост и се устреми към него, но той не бързаше. Моргана протегна подканващо ръце.

— Ела най-после! — изохка тя.

Пръстите му продължиха да масажират дупето ѝ, докато членът му проникваше в нея съвсем бавно. Старанието му да удължи сладостното мъчение я докара до ръба на безумието.

Тя простена от наслада и неутолено желание, цялата ѝ вътрешност се разтрепери. Най-после Сантяго отстъпи пред напора на желанието ѝ. Потъна дълбоко в нея с мощен, корав тласък, махна ръцете си от дупето ѝ и вдигна краката ѝ още по-високо.

Моргана имаше чувството, че в корема ѝ е експлодирал фойерверк. Тя извика от наслада, вкопчи се в тила му и се устреми насреща му. Силните му ръце обхванаха хълбоците ѝ и двамата се задвижиха в ускоряващ се ритъм.

Сантяго също изпъшка. Меката женственост на Моргана го обгръщаше, гореща и изискваща. Той усещаше страстните ѝ тръпки и я водеше целенасочено към екстаза. От гърлото му се изтръгна дълбок стон, той я притисна до себе си и се предаде изцяло във властта на тялото си, което в тези секунди изживяваше неизпитвано досега удовлетворение.

Моргана се носеше хаотично по вълните на насладата. Неговото освобождаване повлече и нейното. Тя обгърна с ръце и крака мъжа, когото обичаше с тяло и душа, и точно когато усети, че е на ръба на безумието, той се изля в нея и тя изкрепя навън цялото това безумие. Вкопчи се в силния му гръб, повярвала, че вътрешностите ѝ изгарят, сякаш той беше излял в утробата ѝ пламтяща лава.

Изтощени и щастливи, двамата се отпуснаха на леглото.

— Много обичам да получавам такива уроци — пошепна до ухото му Моргана, докато вълните на страстта се оттегляха бавно. Тя го усещаше не само до, но и в себе си и не искаше да го пусне.

Сантяго избухна в тих смях и целуна крайчето на ухото ѝ.

— Аз пък обичам да давам такива уроци. — Той се надигна опасявайки се, че е твърде тежък за нея, и я погледна сериозно — Това не беше само урок, Моргана. Искам да го знаеш.

Тя го прегърна нежно и отново го привлече върху себе си.

— Значи в урока имаше и малко любов? — попита кокетно тя.

— Направих го от чиста любов — поправи я натъртено Сантяго.

— Така ли? А пък аз си мислех, че е надделяло желанието да ме научиш на послушание.

Сантяго се ухили.

— То е част от любовта ми.

— Аха — промърмори Моргана и нарочно извъртя смисъла на думите му. — Значи ме обичаш само когато съм послушна.

Сантяго обхвана лицето ѝ с две ръце.

— Мисля, че трябваше да ти нашаря дупето. — Ала нежната целувка, с която я дари, изобличи в лъжа последните думи.

Моргана въздъхна щастливо, сгуши се в него и се наслади на близостта му. Едва сега ѝ стана ясно колко болезнено ѝ беше липсвал.

— Сантяго...

— Да, какво има?

Моргана се обърна към него и го погледна в очите.

— Макар че с това признание рискувам да се предоставя изцяло в твоя власт... започна колебливо тя, — ще ти кажа, защото искам да знаеш. — Тя пое дълбоко въздух. — Съжалявам... горчиво съжалявам за онова, което извърших през последните седмици. И още преди ти да ми дадеш урок по послушание, се заклех, че никога вече няма да се противопоставям лекомислено на заповедите ти.

— Много разумно — похвали я Сантяго, усмихна ѝ се нежно и я целуна. — Но аз ще се погрижа никога вече да не ти давам поводи да проявиш непослушание. От днес нататък никога няма да се разделяме.

За съжаление той не подозираше, че съдбата им бе подготвила нещо друго...

— Е, Черна лисицо, даде ли урок на твоята лейди? — попита на следващата сутрин Том, когато Сантяго излезе на кърмовата палуба. По лицето му ясно личеше, че не си е доспал.

Испанецът въздъхна.

— О, знаеш ли, Том, в момента не бих могъл да кажа кой на кого даде урок...

— Капитане! — изкрещя Ник Морисън, който седеше в наблюдателницата. — Британски тримачтов кораб вдясно на борда пред нас!

Сантяго незабавно вдигна далекогледа си и го насочи в указаната посока. На лицето му грейна доволна усмивка.

— Мисля, че ни се удава случай да си възвърнем част от онова, което англичаните ни отнеха вчера. — Той се обърна и извика: — Били!

Момчето дотича задъхано при него и Сантяго му подаде една сабя.

— Можеш ли да си служиш с нея?

Били преглътна нервно.

— Аз... не знам. Мисля, че да, но... не много добре.

— Ще видим — отговори Сантяго. — И да стоиш до мен, чу ли? Все едно какво ще се случи, ти ще стоиш до мен.

Били кимна и сабята в ръката му затрепери. Сантяго стисна ръката му в желязна хватка.

— Знаеш ли, за теб страхът е много полезен. Той те кара да бъдеш предпазлив. Гледай само противникът да не го забележи.

— Но аз, аз... — заекна Били.

— Стой при мен и нищо няма да ти се случи — заповяда му строго Сантяго и се обърна към екипажа: — Хайде, момчета, плячката няма да дойде при нас! Ние трябва да си я вземем!

— И аз ще помагам — обади се Моргана, която беше излязла на палубата със сабя в ръка, и демонстративно застана до Сантяго.

— Върви под палубата! — заповяда сърдито той.

— Не, аз... — възрази възмутено тя, но строгият му поглед я накара да замълчи.

— Знаеш, че мога да се бия — опита се да го разубеди тя, макар да знаеше, че няма да успее. Може би трябваше да прибегне до молби. — Моля те, Сантяго! Аз съм виновна, че загубихте част от плячката, и искам да помогна на теб и хората ти да си възвърнете отнетото.

— Ти май вече забрави какво ми обеща вчера — напомни й той.

Моргана издържа на погледа му.

— Не, сър. — При това подчерта последната дума по начин, който изразяваше повече от ясно отношението й. Погледна го, вирна

решително брадичка и очите ѝ засвяткаха. — Не бих се осмелила да го забравя.

Сантяго усети с гърба си напрегнатото внимание на екипажа. Моряците чакаха капитанът им да наложи волята си и, по дяволите, той щеше да го направи. Направи крачка към Моргана и от зелените очи лумна пламък.

— Чуй ме, момиченце, може да споделяш леглото ми, но това още не значи, че си станала втори капитан на моя кораб.

Думите му я накараха да се изчерви от срам. Как смееше да я излага така пред събрания екипаж? Тя се обърна рязко и се затича към каютата.

— Боя се, че тази нощ няма да имаш възможност да се насладиш на топлото легло, Черна лисицо — въздъхна театрално Том.

Сантяго го прониза с поглед.

— Ще видим — отсече той и отново посвети вниманието си на чуждия кораб. — Според мен не ни очаква кой знае каква съпротива.

Оказа се, че се е излъгал. Екипажът на британския кораб наистина не може да даде нито един залп с оръдията си, но истината не беше в нежеланието на моряците да се съпротивляват срещу пиратите. Те просто не бяха в състояние да стрелят, защото барката беше така натоварена, че има трябваше твърде много време, за да се доберат до оръдията. Това беше често явление при търговските кораби.

— Готови за абордаж! — извика Сантяго, когато „Либера“ се изравни с противника.

— Предайте се! — изкрещя той, когато хората му хвърлиха първите абордажни куки. — Искаме само плячката! Ако не се съпротивлявате, няма да ви сторим зло!

Въпреки това обещание англичаните посрещнаха пиратите с извадени саби. Без да се колебае, Сантяго се хвърли срещу капитана на тримачтовата барка. Били понечи да го последва, но бе нападен и с ужас забеляза, че изведнъж е оставен сам на себе си. В страха си вече се виждаше пронизан от сабята на противника, когато някой внезапно му се притече на помощ.

— Мислех, че трябва да стоиш до Сантяго.

Били се обърна стреснато.

— Милейди! — Очите му се разшириха от ужас. — Сантяго ви заповяда...

Остатъкът от изречението потъна в звъна на оръжията. Моргана се биеше умело и компенсираше тремавите движения на Били. Въпреки това противниците им ги превъзхождаха по сила и опитност.

Били беше изблъскан към релинга и противникът му го рани в рамото. Момчето изплака от болка и ръката му се скова. Очаквайки смъртоносния удар, то затвори очи, но унищожителната болка не го прониза. Вместо нея една ръка го сграбчи грубо за косата и го разтърси.

— Казах ти да стоиш до мен! — изрева Сантяго.

Били отвори уплашено очи и видя противника си да лежи неподвижен на гредите. От сабята на Сантяго капеше кръв. В гърлото на момчето се надигна гадене и то усети как стомахът му се разбунтува, но още преди да е почнало да повръща, Сантяго го сграбчи за панталона и без много церемонии го метна на борда на „Либера“.

През това време Моргана продължаваше да се бие с английския моряк, който я надвишаваше с цяла глава и ударите му сякаш ставаха все по-силни, докато нейната десница непрекъснато отслабваше. Тя си припомни предупреждението на Сантяго... заповедта, на която отново не се беше подчинили — въпреки всичките си добри намерения.

Били беше в опасност, опита се да си внуши тя, макар да знаеше, че Сантяго никога няма да приеме това извинение. Но сега не беше време да си търси оправдания, защото силите ѝ бързо отслабваха.

С тъглчето на окото си тя забеляза как някой се затича към нея и се обърна рязко, за да посрещне противника. В същия момент усети непоносима болка в лявото рамо, изпищя и падна на колене. Успя да види върха на сабята, която в следващите секунди щеше да се забие в сърцето ѝ, но острието изведнъж се залюля и изчезна от полезрението ѝ. Моргана се опита да се изправи, за да разбере какво се бе случило, но пулсиращата болка в рамото буквално ѝ отне дъха. С последни сили тя сведе глава и видя кръвта, която напояваше ръката ѝ. Влажната червенина се размаза пред очите ѝ и тя усети как се залюля. Това ли беше смъртта?

— Не! — искаше да извика тя. — Не бива да умирам! — Но от устата ѝ излезе само неясно мърморене и тя потъна в черна дупка, от която като че ли нямаше измъкване.

— По дяволите, направи нещо! — изкрещя невъздържано Сантяго. — Тя губи кръв!

— Успокой се най-после! — изръмжа раздразнено Том. — Ще ме подлудиш с крясъците си.

От доста време насам той се опитваше да спре кръвотечението от рамото на Моргана, процедура, която се оказа доста сложна.

Том имаше опит с рани от хладно оръжие. Откакто плаваше с пиратите, беше лекувал безброй ранени, макар да не беше лекар. Но беше сръчен и знаеше какво се изисква в съответната ситуация.

— Плячката е на борда, капитане — съобщи Ник Морисън. — Какво ще правим с англичаните?

Сантяго махна пренебрежително.

— Какво ме интересува! Правете с тях, каквото си щете! Ако искате, обесете ги всичките!

— Ей, ей, капитане, какво чуват ушите ми? — намеси се широкоплещестият Пат О'Донъл, хвана ръката на Сантяго — жест, какъвто не си беше позволявал никога досега, и настави: — Хайде, ела, чака ни още работа. Том ще се справи и без теб — а може би дори по-добре. Като стоиш до него и му крещиш, само го изнервяш.

Сантяго явно беше готов да експлодира и всички пирати наоколо застанаха нащрек, но в следващата минути капитанът кимна и покорно последва Пат. Погледът му се устреми към тримачтовата барка, която все още беше привързана към „Либера“. Оцелелите моряци и офицери бяха строени до релинга с вързани ръце.

Сантяго обходи с поглед десетките мъртъвци, които беше струвала битката, и отвратено отвърна глава. Как мразеше това безсмислено клане! Защо англичаните не се предадоха? Защо рискуваха живота си за злато, накити и коприна?

— Отвържи един от пленниците и ми го доведи — заповяда той.

Пат се подчини и след малко се върна с млад офицер, в чиито очи святкаше омраза.

— Не обвинявай мен за случилото се — заяви Сантяго и посочи трупове и окървавената палуба. — Ако се бяхте предали, можехме да го избегнем.

Офицерът се изсмя горчиво.

— Много сте били благородни! — Гласът му преливаше от ирония. — И за да докажете великодушието си, ще потопите кораба с

хората и мишките.

— Никога не съм убивал безпричинно и няма да започна точно днес — отговори Сантяго. — Върви да отвържеш хората си. Барката не е повредена. Изберете си капитан и потегляйте към дома.

Младият офицер зяпна смаяно.

— Ти... ти ни освобождаваш? — попита невярващо той.

Сантяго кимна и му махна нетърпеливо.

— Хайде, какво чакаш!

Младият офицер не дочака да му повторят и се върна на кораба си, без да се обърне нито веднъж.

Междувременно пиратите бяха събрали абордажните куки и вдигаха платната.

— Курсът, капитане? — осведоми се кратко Пат.

— Ще ти кажа, щом разбера как е Моргана. — Сантяго се върна с бързи крачки при Том, който все още се опитваше да спре кръвта.

— Справяш ли се? — Сантяго трябваше да положи много усилия, за да говори спокойно. Беше убеден, че Том прави всичко по силите си, за да помогне на Моргана, но нервите му не издържаха.

— Не е чак толкова лошо — отвърна Том и му се усмихна ободрително. — Раната е доста дълбока, но не е засегнала костта. Младата лейди загуби много кръв, но само след няколко дни пак ще започне да се противопоставя на заповедите ти.

Шегата накара Сантяго да се усмихне, но лицето му издаваше безкрайна умора. Той се наведе към Моргана и нежно помилва бледото ѝ лице.

— Защо не се събужда? — попита загрижено той.

— Нали ти казах — загубила е много кръв. — Том сложи ръка на рамото му. — Не се страхувай, Черна лисицо, дамата ще се оправи.

Сантяго се обърна към него.

— Том, трябва да ми дадеш абсолютно честен отговор. Опасно ли е за Моргана, ако потеглим веднага към Карибието?

Том поклати глава.

— Тя ще се възстанови много бързо. Сигурен съм.

— Помисли си още веднъж какво ми казваш — предупреди го Сантяго. — Ако лъжеш, ще те нарежа на парчета — и не си мисли, че говоря празни приказки. — Погледът му беше повече от страшен. — След два или три дни можем да хвърлим котва в някое испанско

пристанище. Ако Моргана има нужда от лекар, трябва веднага да ми кажеш.

Том поклати глава.

— Имай ми доверие. Знам какво говоря и щом ти казвам, че...

— Капитане! Един британски линеен кораб се е насочил право към нас! — изкрещя Пат от палубата.

Сантяго напусна бежешком палубата и се изкачи на капитанския мостик. Корабът вече се виждаше с просто око на хоризонта, но той въпреки това посегна към далекогледа. Дъхът му спря. Това беше „Адвенчър“! Нямаше никакво съмнение.

По гърба му полазиха ледени тръпки. „Адвенчър“ беше бърз кораб, но те трябваше да се опитат да му избягат — единственото, което им оставаше в тази ситуация. При първата среща с британския линеен кораб късметът беше на тяхна страна, защото Уингейт не познаваше „Либеря“. Този път беше различно. Сигурно Уингейт отдавна беше открил омразния кораб и го преследваше. За съжаление пиратската фрегата не можеше да спечели открит бой с „Адвенчър“.

Още през следващите два часа Сантяго разбра, че и опитът за бягство е безполезен. „Адвенчър“ ги настигаше и най-късно на следващата сутрин сблъсъкът беше неизбежен.

— Всички на палубата! — изрева Сантяго и зае обичайното си място на кърмовата палуба. Изчака екипажът да се събере и продължи: — Уингейт ни преследва — съобщи спокойно той. Беше убеден, че всички на борда знаеха за кого става дума. На фрегатата имаше немалко хора от бившия екипаж на „Адвенчър“. — Надявах се „Либеря“ да се окаже по-бърза от „Адвенчър“, но макар че сме вдигнали всички платна, англичаните ни настигат. Знаете, че не сме в състояние да ги победим в открит бой. Първия път успяхме да ги надхитрим, но втори път няма да ни се удаде. Уингейт вече знае много добре с кого си има работа.

— Да се върнем в Испания — предложи мрачно Том. — Ти сам каза, че ще пристигнем там след два до три дни. — Том вдигна рамене. — Уингейт няма да посмее да те нападне в родната ти страна.

— Аз съм пират и вече нямам родина — поправи го сериозно Сантяго. — Освен това нямаме на разположение два или три дни. Наблюдавам „Адвенчър“ от два часа и според моите сметки Уингейт

ще ни настигне най-късно утре по обед, а може би и малко след изгрев-слънце. Не е нужно да ви казвам какво ни очаква след това.

Мъжете кимнаха мълчаливо.

— Значи ли това, че трябва да се предадем без борба? — прекъсна мълчанието Пат.

Сантяго поклати глава.

— Уингейт преследва само мен — по чисто лични причини. Разбира се, това няма да го спре да убие всички членове на екипажа ми. — Той обходи с поглед събралите се мъже. — Ще ви дам баркаса, но... в него не можете да се съберете всички, а аз нямам право да вземам решения за живот и смърт. Ще поставя едно-единствено условие: онези от вас, които искат да спасят живота си, трябва да вземат Моргана, Били и Том.

— Не! — извика възмутено Том. — Да не мислиш, че ще те оставя да се биеш сам? Ще се бием заедно срещу Уингейт и ще победим — както първия път!

Думите му бяха последвани от одобрителни кимания.

Сантяго огледа екипажа си... необузданите пирати, които при първата им среща едва не го убиха, а сега стояха като един зад него... Верността им го трогна, но нямаше намерение да отстъпи.

— Първия път победихме, защото блокирахме кормилото и се бихме всеки срещу всеки — обясни той. — Утре ще бъде различно. Уингейт ще натроши „Либера“ на парченца и аз не искам да стоя и да гледам как се жертват заради мен. Повече от половината екипаж може да се спаси и аз очаквам и настоявам да ме послушате. Вие не ми дължите вяност.

— Тогава ти трябва да решиш кой да тръгне — отговори Том и мъжете отново закимаха.

— Не, няма да го направя — отвърна Сантяго. — Аз не искам и не мога да бъда човекът, който ще реши кой да остане жив и кой да умре с мен. Ако искате, хвърляйте чоп. Искam само Моргана, Том и Били...

— Защо аз? — прекъсна го възбудено Том. — Защо принуждаваш тъкмо мен да напусна „Либера“?

Сантяго го погледна втренчено.

— Защото Моргана е ранена и сигурно ще има нужда от теб.

— И аз не искам да отида — обади се плахо Били.

Сантяго го удостои със строг поглед.

— С теб изобщо няма да разговарям. Ще направиш, каквото ти казвам. — Той погледна към залязващото слънце. — След час ще бъде достатъчно тъмно и ще напуснете незабелязано „Либера“. Имате време да изберете. — Той отново направи пауза. — Очаквам баркасът да се напълни.

— Сантяго...

Капитанът погледна Том и вдигна ръце с въздишка.

— Престани да ме обработваш — помоли той. — Решението е взето.

— Защо не опиташ ти да се спасиш с Моргана и Били? — предложи Том. — Може би тогава Уингейт...

— Той ще ви изтезава и накрая ще убие всички ви — отговори с болка Сантяго. Велики боже, Том, ти го познаваш не по-зле от мен! Ти го наказва с камшика. Сериозно ли мислиш, че би те оставил жив?

— По дяволите, не искам да умреш! — изрева Том и удари с юмрук по релинга. — Е, добре, ще се кача в проклетата лодка, но само ако дойдеш и ти.

Сантяго поклати глава.

— Няма да изоставя кораба и екипажа си. — Той го побутна към кърмата. — Върви да се погрижиш за баркаса. И гледай да се напълни.

Сантяго слезе в каютата си, където Моргана все още спеше. Тя бе дошла на себе си преди повече от час, но тъй като имаше силни болки, Том ѝ приготви питие, чиято основна съставка беше силен ром. Сантяго се зарадва, че е заспала дълбоко, и реши да не я буди. Трябваше да ѝ спести болезненото сбогуване. Страшно беше, че трябваше да се разделят... с пълната сигурност, че никога вече няма да се видят.

За първи път от детските си години Сантяго трябваше да се пребори с напиралите сълзи. Той се съблече, легна до Моргана, усети меката ѝ кожа до тялото си и се наслади на последния час, в който можеше да я държи в обятията си. Пое дълбоко нежния ѝ аромат, погледна в отпуснатото ѝ лице и се опита да запомни всяка подробност от чертите ѝ. Нищо, дори смъртта нямаше да изтрие спомена за нея.

— Сбогом, кариня — пошепна той, нежно положи устни върху нейните и усети как тя отговори на целувката му в съня си. Това беше само блед спомен за целувките, които му беше дарила в будно

състояние, но беше много повече, отколкото бе очаквал... и направи сбогуването още по-трудно.

Той се откъсна решително от нея и излезе на палубата. Цяло то му тяло пулсираше от копнеж, сърцето му биеше с такава сила, сякаш невидими ръце го стискаха безмилостно, всяко вдишване пронизваше болезнено дробовете му. Той се облегна безсилно на релинга и притисна ръце към гърдите си, но непоносимата болка остана. От гърлото му се изтръгна мъчително хълцане и му донесе кратковременно облекчение, но болката веднага се върна още по-силна.

— Сантяго...

Мъжът се обърна уплашено, когато зад гърба му внезапно прозвуча тихият глас на Били. Той пое дълбоко въздух, изпъна рамене и отново стана, какъвто беше винаги — силен и неумолим.

— Какво има, малкият? — Гласът му прозвуча съвсем спокойно.

Лицето на Били се разкриви, той изхълца и се хвърли в прегръдката му.

— Нека да остана с теб! — помоли едва чуто той.

Сантяго го хвана за раменете и го отдалечи от себе си, за да го погледне в очите. Този път не го укори за сълзите, които блещукаха в сините зеници, защото самият той беше готов да се разплаче.

— Чуй ме, Били — заговори настойчиво той. — Ти знаеш не поле от мен, че между нас възникна връзка, която надминава всяко приятелство. Никога не съм ти казвал, но... на този свят има само един човек, който ми е по-близък от теб, и това е Моргана. Сериозно ли мислиш, че бих допуснал да паднеш в лапите на Уингейт?

— Но той... той ще те убие — заекна Били. — И тогава ще остана съвсем сам.

Сантяго стисна по-силно раменете му и леко го раздруса.

— Ти трябва да се грижиш за Моргана. Обещавах ли ми?

Били изхълца тихо.

— Не мога. Аз съм само...

Сантяго не го остави да довърши.

— Аз пък твърдя, че можеш. — Той го притисна бързо до гърдите си, после сложи ръка на тясното му рамо. — Ела с мен, синко.

Били изпита едновременно неописуемо щастие и ужасяваща тъга. Колко отчаяно беше желал Сантяго да му покаже привързаността

си. И когато най-сетне чудото стана, двамата трябваше да се разделят завинаги.

Сантяго го отведе в каютата си, отвори раклата зад вратата, извади скъпоценната сабя и я сложи в ръцете му.

— От баща ми е — разказа развълнувано той. — Единственото, което ми остана от него. Хосе ще те научи да се биеш като истински мъж. Очаквам да си служиш с нея честно и да не ме посрамваш. — Той направи кратка пауза. — Един ден ще я предадеш на сина си, както аз я предавам на теб.

При тези думи Били беше готов да избухне отново в плач.

— Но аз... аз не съм... — Гласът му отказа.

Сантяго прокара пръсти през гъстата му коса.

— Хайде, върви горе. Вече се стъмнява.

Били кимна, но не се помръдна.

— Ще ми го кажеш ли още веднъж?

Сантяго разбра веднага.

— Разбира се. — Той прегърна Били и го притисна до гърдите си. — Внимавай за себе си, синко. — На лицето му грейна тъжна усмивка. — И не ме посрамвай.

— Разбира се, че не — обеща сериозно Били и този път в очите му нямаше сълзи.

Сантяго изчака Били да излезе и се обърна към леглото.

Моргана продължаваше да спи и той се зарадва. Ако беше будна, само щяха да водят безсмислени дискусии. Моргана никога нямаше да му позволи да остане на борда. Сантяго си опита да си представи какво щеше да бъде, ако наистина изоставеше „Либера“ и екипажа си, но бързо отхвърли тази еретична мисъл.

Ако се поддадеше на копнежа си за земно щастие, щеше да изложи всички свои хора на опасност. Уингейт със сигурност нямаше да остане дълго на полупразния кораб. Жестокият баща на Моргана щеше да избеси всички моряци и да тръгне да преследва бегълците. За съжаление не бяха достатъчно близо до сушата, за да слезат на брега още тази нощ.

Сантяго приседна до Моргана и внимателно я взе в обятията си. Тя се размърда и отвори очи.

— Сърдиш ли ми се? — попита тя, заваляйки думите, защото силното питие на Том все още действаше. — Аз пак... не те послушах.

Сантяго я притисна до себе си с безкрайна любов.

— Вече го забравих, кариня.

Тя се сгуши доверчиво в ръцете му.

— Къде ме водиш?

— Имаме малка повреда — обясни Сантяго. Това беше лъжа по необходимост. В никакъв случай не можеше да ѝ каже истината... не в това ѝ състояние, не в този момент. Беше ужасно да знае, че това са последните им минути заедно.

Вътрешният глас му казваше, че Моргана ще узнае всичко... може би само след няколко часа. Тогава тя трябваше да носи болката си сама. Въпреки това премълча истината.

— Том ще се погрижи за теб — каза ѝ той, след като я настани на най-удобното място в баркаса. — А Били ще внимава да не вършиш глупости.

Моргана го погледна уплашено.

— А ти... няма ли да дойдеш с нас?

— Няколко моряци и аз трябва да се погрижим за „Либера“ — обясни той, наведе се и я целуна. — Обичам те, кариня. Никога не го забравяй.

При тези думи в очите ѝ пламна страх. Тя се вкопчи с две ръце в ризата му.

— Сантяго, кажи ми истината! — извика тя и нищо не напомняше, че е била ранена и сетивата ѝ са замъглени от лечебното питие на Том. — Какво става? Защо...

Сантяго затвори устата ѝ с гореща целувка. Сладка и едновременно с това толкова горчива... с вкус на сбогуване, който тя веднага усети.

— Обеща никога вече да не ме оставяш сама — напомни му тя, след като се откъсна от него.

Сантяго кимна.

— Аз ще бъда с теб. — Макар че ти няма да ме виждаш, добави в мислите си той.

Моргана отново се притисна към него и той разбра, че не биваше да удължава повече сбогуването, защото нямаше да издържи. Меко, но достатъчно категорично той свали ръцете ѝ от ризата си, погледна я за последен път и отстъпи крачка назад.

— Сантяго!

Писъкът ѝ отекна мъчително в ушите му и остави болка, която изтръгна от гърлото му дълбок стон. Знаеше, че прави грешка, но не устоя — върна се на баркаса, притисна я в обятията си и ѝ каза цялата истина — защото не можеше да понесе да се разделят с лъжа, която тя нямаше да му прости.

— Баща ти ни преследва и ако изляза срещу него сам...

Моргана се скова цялата.

— Той ще те убие!

Сантяго се поколеба, но кимна.

— Знам и точно заради това ви изпращам с баркаса. Като има мен, той няма да преследва останалите.

Моргана поклати глава.

— Не! Сантяго, аз няма да допусна ти...

Той не ѝ позволи да довърши, а обхвана лицето ѝ между ръцете си.

— Нямаме шанс да му избягаме — обясни тихо той. — Ти най-добре знаеш колко бърз е „Адвенчър“ и с колко оръдия разполага. Испанският бряг е твърде далеч, за да можем да стигнем до сушата с „Либер“ още тази нощ. Не искам всички да умрат. Затова ще остана сам срещу него.

Сълзите се лееха на потоци по лицето ѝ.

— Не! Аз ще говоря с него. Той ми е баща! Ще му кажа...

— Точно защото ти е баща, би трябвало да го познаваш по-добре. Никога не би пощадил живота ми, дори ако се влачиш по корем пред него.

Дълбоко в сърцето си Моргана знаеше, че той е прав. Въпреки това се вкопчи в него с цялата си любов и той трябваше да положи нечовешки усилия, за да я откъсне от себе си. Целуна я отново, вкуси солта на сълзите ѝ и за пореден път прокле мига, когато се беше поддал на молбите ѝ и беше оставил Уингейт жив.

— Грижи се за Били — нареди тихо той. — Момчето има нужда от човек, който го обича. И... — Той се поколеба малко, пое дълбоко въздух и добави: — Ако последната нощ, която прекарахме заедно, има последствия... ако се роди момче... дай му моето име.

Моргана кимна през сълзи.

— Да, Сантяго, ще го направя. — Тя протегна отново ръце към него, но той се дръпна назад, защото знаеше, че ако отстъпи, никога

вече няма да се отдели от нея.

— Баща ти не може да ми стори нищо, кариня! — извика той, когато спуснаха лодката на вода. — Ще убие тялото ми, но не и любовта ми към теб!

— Сантяго! — Писъкът на Моргана отекна в нощта и го улучи право в сърцето. — Обичам те!

Тялото му се разтърси от силни тръпки, но вече нямаше връщане назад. Ръцете му стиснаха с такава сила релинга на „Либера“, че изпита болка. Някой сложи ръка на рамото му. Пат О’Донъл.

— Ще се бием, капитане — обеща той. — Може пък да имаме късмет.

Сантяго си представи Уингейт, чу клетвата му да го убие и поклати глава.

— Трябва ни повече от късмет, Пат — пошепна той. — За да победим Уингейт, трябва да стане чудо. — Той се засмя кратко и окуражително потупа ирландеца по рамото. — Върви при другите. Спасявайте се.

Пат поклати глава.

— Баркасът се напълни. Аз оставам на „Либера“.

Сантяго се намръщи недоволено.

— Не! По дяволите, Пат, на Санта Лусия те чака жена! Тя има нужда от теб!

Мъжът вдигна рамене.

— Ами, тя отдавна си е намерила друг. — Той опъна уста в крива усмивка. — Знаеш ли, капитане, нашето не беше като при теб и госпожицата. Вие двамата се обичате, но аз не изпитвах нищо към онова момиче. Даже не запомних името ѝ.

— Въпреки това трябва да се спасиш. Много си млад, за да умреш.

Пат отново вдигна рамене.

— Моето място е там, където е капитанът ми — дори това да означава, че ще се пържим заедно в ада.

Сантяго капитулира. Знаеше, че грамадният ирландец е непреклонен. Той огледа изпитателно борда на „Либера“. Освен Пат, с него бяха останали само старите морски вълци. Явно се бяха разбрали да пожертват живота си за младите.

— Хайде, хора, курс на запад — заповяда бодро той. — Уингейт ни настига, но няма да му се дадем лесно.

Погледът му потърси баркаса, но мракът вече го бе погълнал.

Сантяго затвори очи и за последен път се поддаде на непоносимата болка, която искаше да разкъса сърцето му.

— Обичам те, кариня — пошепна той в нощта.

На зазоряване „Адвенчър“ даде първия залп по широката страна. Сантяго даде заповед да отговорят, макар да знаеше, че е безсмислено. Но дори и най-малкото забавяне можеше да бъде спасително за бегълците — разбира се, ако Уингейт изобщо имаше намерение да ги преследва, след като заловеше своя личен враг.

Макар че имаше множество пробойни, „Либера“ успя да се задържи почти час, преди да допусне „Адвенчър“ да се приближи. Сантяго и шепата хора, останали на борда, нямаха никакъв шанс срещу численото превъзходство на британските войници. Въпреки това мъжете се биха като лъвове.

Решен да умре, Сантяго се хвърли смело срещу трима нападатели едновременно. Опита се да ги предизвика, за да бъде пронизан от сабите им, но те явно бяха получили от капитана си строга заповед да го обезоръжат, за да го хванат жив. Никой не искаше да го дари с бърза смърт.

Пат, който успя да се освободи от обръча на английските войници, се втурна да помогне на капитана си, но и англичаните получиха подкрепление. Точно когато замахна да нанесе смъртоносен удар, Сантяго се озова лице в лице с Джак Нортън. Моментално спря удара и отпусна сабята си.

— Не мога да ви убия — заяви мрачно той.

Нортън вдигна рамене.

— Лош късмет, Сантяго. — Той опря острието на сабята си в гърлото му. — Дайте заповед на хората си да се предадат.

Сантяго поклати глава.

— Никога! Който падне в битката, значи е получил най-висшата милост. Който се предаде, ще страда, а моите хора не го заслужават. — Той погледна в стоманеносините очи на Нортън. — При последния ни двубой пощадох живота ви. Сега ми направете услуга и ме убийте.

Нортън бавно поклати глава.

— Не мога, Сантяго. Ако ви пронижа със сабята си, ще трябва да се простя с главата си. — Той хвърли поглед назад. Пиратите бяха заловени и вързани. Само един беше намерил бърза смърт.

Пленниците бяха отведени на „Адвенчър“. Двама тежко ранени бяха оставени на борда на „Либера“ да умрат от загуба на кръв.

— Е, Черна лисицо, каква приятна изненада — посрещна го с преливащ от подигравка глас Уингейт. Сантяго се изправи пред убиеца, без дори да трепне.

— Откъде знаете прякора ми? — попита той.

Уингейт се ухили злобно.

— От време на време англичаните се унижават да разговарят с испанците, знаете ли? Водих много интересен разговор с капитана на един галеон, нападат и ограбен от пирати. Разправи ми, че капитанът на пиратите паднал дотам да купи мълчанието му, и аз си извадих съответните заключения.

Неподвижното лице на Сантяго не издаде нищо от бурята, която бушуваше в сърцето му. Беше станало точно така, както се беше опасявал. Бъбривостта на Том беше позволила на Уингейт да попадне на следите им. Трябваше да убия онзи жалък плъх, помисли си ядно той.

През това време Уингейт огледа другите пирати и махна пренебрежително.

— Това ли е всичко, което е останало от бандата ти?

— Така изглежда — отговори Сантяго без ни най-малки признаци на страх. Уингейт не биваше да забележи треперенето му. На този кораб беше започнало всичко и тук щеше да завърши.

— Къде е дъщеря ми? — попита Уингейт.

— На сигурно място — отговори кратко Сантяго.

Челото на лорда се намръщи заплашително.

— Какво трябва да означава това? Аз съм й баща! Нима има място, където би могла да бъде по-сигурна, отколкото при мен.

Сантяго избухна в горчив смях.

— Прекрасен баща! Ако си спомням добре, вие се скрихте в каютата на екипажа, когато аз и хората ми нападнахме кораби ви. Изобщо не се загрижихте за съдбата на Моргана...

— Млъкни! — изрева Уингейт и го зашлеви с все сила по лицето. После даде знак на грамадните си помощници. — Окачен онази

безполезна сбирщина на голямата мачта. Но един по един, за да си доставим малко забавление. — Той се обърна отново към Сантяго: — А ти, уважаеми „капитане“, ще гледаш.

Лицето на Сантяго се сгърчи, окованите му ръце се свиха в юмруци.

— Имате мен, Уингейт. Защо не пуснете хората ми? Те не са ви сторили нищо.

Уингейт избухна в смях.

— Хубава шега, Алварес. Наистина хубава. — Той стана отново сериозен. — Те са пирати и ти би трябвало да знаеш какво наказание се полага за пиратство.

Междувременно двамата помощници бяха сложили въжето на шията на първия пират и го издигнаха на голямата мачта с помощта на котвеното въже. После търпеливо изчакаха, докато обесеният се задуши и умря в адски мъки. Останалите бяха екзекутирани един след друг по същия жесток начин. Пат беше последен.

Сантяго стискаше зъби с такава сила, че устните му побеляха. Сърцето му се обливаше в кръв, а когато видя как и верният Пат увисна на бесилката, от гърлото му се изтръгна мъчителен стон.

— Прекрасна смърт, нали? — попита подигравателно Уингейт.

Сантяго го погледна с нечовешка омраза, но не беше в състояние да каже нито дума. Безкрайната процедура по обесването го беше изтощила повече, отколкото ожесточената битка.

— Само почакай, Алварес — продължи с очевидна наслада Уингейт. — Щом дойде и твоят час, ще ме умоляваш да те даря с бърза смърт, както постъпих с хората ти. Но аз лично ще се погрижа да изтърпиш адски мъки. Няма да ти окажа милостта да те убия веднага.

— Не се съмнявам — отговори глухо Сантяго и лицето му дори не трепна. Погледът му се отправи към Пат, който вече беше изпуснал последния си дъх. Той висеше безжизнен на мачтата, но бе свален едва по заповед на капитана.

— Хвърлете труповете през борда! — заповяда хладнокръвно Уингейт. — Акулите вече ги чакат. — Той се обърна към Сантяго и усмивката му стана още по-широка. — Междувременно ще ти покажа каква квартира съм ти приготвил. Ще видиш, че отдавна те чакаме.

Той заповяда да отведат Сантяго в грозната дървена клетка на палубата, която очевидно беше изработена специално за него.

Помещението беше толкова малко, че Сантяго не можеше дори да се протегне. На горната скара беше поставено стъкло, което привличаше слънчевите лъчи и вътре беше непоносимо горещо. Макар че слънцето беше изгряло само преди два или три часа, в клетката вече не можеше да се диша. Беше толкова горещо и задушно, че Сантяго веднага се задъха. По лицето му потече пот и той се запита дали ще издържи и един час в този ад.

— Оковете госта ни в желязо — заповяда Уингейт, застанал пред отворената врата широко разкراчен и с доволна усмивка на лицето. Явно му доставяше удоволствие да гледа, докато моряците поставяха тежките окови на пленника. Накрая лично той провери добре ли са стегнати китките и глезените.

— Прекалено хлабаво — отсъди той и заповяда на ковача да затегне оковите. Когато ги донесоха, едва успяха да ги нахлузят на ръцете и краката на Сантяго, което му причини силни болки. Но от устата му не излезе нито звук.

Уингейт провери още веднъж как стоят оковите, като опря единия си крак върху гърдите на Сантяго и в същото време дръпна веригата с все сила. Младият испанец изпита чувството, че в следващия момент ще му откъсне ръцете. За да не изкрещи, стисна здраво зъби, които чак заскърцаха. В никакъв случай нямаше да достави на Уингейт така желаното удоволствие да чуе стоновете му.

— Ама ти си бил много издръжлив — установи със зловна усмивка лордът. — Всеки друг щеше да вие от болка. — Той се приведе към пленника си. — Само почакай, Алварес, много скоро и ти ще хленчиш за милост. — Той посочи дебелото стъкло. — Нека слънцето се вдигне, да видим каква песен ще запееш.

Капитанът без съмнение беше прав. Часовете в затвора бяха едно непрестанно мъчение. Слънцето превърна мъничкото помещение в пещ, а лекият ветреца, който влизаше през дупките в страничните стени, не носеше прохлада. Мъчителна жажда изсуши гърлото му и когато рано следобед Уингейт му донесе чаша вода, той я изпи на един дъх. Едва тогава усети, че беше морска вода.

— Проклето куче — процеди с дрезгав глас Сантяго.

Уингейт избухна в смях.

— Чаках дълго, за да те видя как страдаш. — Той се намръщи заплашително. — Ненапразно заповяда да ме бичуват. Сега ще ти

върна хилядократно всеки удар, който трябваше да изтърпя.

Той изчака, докато Сантяго повърна морската вода и така лиши тялото си от още повече течности. Гърлото му пареше мъчително, стомахът му се бунтуваше нетърпимо, но той беше готов да си отхапе езика, преди да помоли мъчителя си за глътка вода.

Надвечер капитанът му донесе още вода и макар че се беше заклел първо да я изпробва, парещата жажда го накара да я погълне на един дъх. Той изпита кратковременно облекчение, че този път бе получил сладка вода, но я бе изпил прекалено бърз и това предизвика нови болки в стомаха и ново повръщане.

Сантяго се сви на кълбо на пода и простена мъчително. Цялото тяло го болеше. Твърде тесните окови разраняваха китките и глезените му. Трябваше да положи нечовешки усилия, за да отклони мислите си в друга посока... да забрави жалкото си положение, но дори образът на Моргана, който извика в съзнанието си, се разми пред вътрешния му взор, като че трептящата горещина беше изгорила мозъка му.

Падналият мрак почти не донесе облекчение. Горещината на деня се беше натрупала в мъничкото помещение и се разнесе твърде бавно. Едва в ранните утринни часове стана по-поносимо, но едва-що изгря слънцето, и затворът на Сантяго отново започна да пламти. И този ден Уингейт отпусна на изтощения пленник само една чаша солена вода, която Сантяго веднага повърна. За щастие скоро след това той потъна в спасително безсъзнание.

— Ще го убие, сър — осмели се най-послед да възрази Джак Нортън, след като надникна през единия страничен отвор и установи, че Сантяго е припаднал. — Ще го убие, преди да бъде изправен пред съда и наказан според закона.

Около устата на Уингейт заигра арогантна усмивка.

— Грижете се за неща, които не ви засягат, мистър Нортън. — Той удостои втория си офицер с надменен поглед. — Кой ви е казал, че пиратът трябва да бъде изправен пред съда?

Нортън го погледна объркано.

— Не, всъщност никой, но... аз си мислех... все пак вие не обесихте Алварес с другите...

— Такава бърза смърт би била твърде меко наказание. Искам това испанско куче да ме умолява на колене... да проси смъртта си.

Нортън не успя да скрие обзелия го ужас.

— Ще го изтезавате до смърт?

Уингейт се усмихна отново и Нортън потрепери.

— Това е много мек израз, мистър Нортън. Бих казал дори безобиден. — Изведнъж лицето му се разкриви от омраза. — Кълна ви се, че никой не е изстрадал по-болезнена смърт от тази, която очаква Алварес. Мъченията му ще се засилват по малко всеки ден, а за да увенчая края му, ще късам парче по парче от живото му тяло и ще храня акулите.

Само при мисълта за мъченията, които очакваха Сантяго, Нортън усети гадене. Той погледна втренчено Уингейт, опитвайки се да открие признаци, че капитанът се е пошегувал. Никой, дори Чарлс Уингейт, не можеше да бъде толкова жесток.

Много скоро обаче Нортън разбра, че Уингейт ще превърне заплахите си в действителност. Той заповяда хладнокръвно да запушат устата на пленника, който все още не беше дошъл в съзнание, и да го бичуват, за да го събудят.

— Желая ти приятна нощ, Алварес — заяви цинично той. — Наслаждавай се на живота си, докато е поносим.

Сантяго затвори очи. Съществуването му отдавна вече не беше поносимо и за първи път в живота си той пожела да умре. Отворените рани, оставени от камшика, му причиняваха адски болки. В затвора му беше потискащо горещо и след падането на мрака, а отвратителната воня, която го заобикаляше, дразнеше празния му стомах. Той се давеше, но парчето дърво в устата не му позволяваше да повръща.

По някое време Сантяго усети хладен полъх и с мъка вдигна глава.

— Аз съм — пошепна Джак Нортън, коленичи пред пленника и внимателно развърза въжетата, с които беше стегнато парчето дърво в полуотворената уста на Сантяго. Устните му бяха напукани и кървяха.

— Ще ви донеса вода — обеща Нортън и много скоро се върна с голяма чаша вода. Когато Сантяго жадно закима с глава, първият офицер побърза да я дръпне от устата му. — Не толкова бързо — проговори предупредително той. — Пийте на малки глътки, иначе ще ви прилошее и пак ще повърнете всичко.

Сантяго се подчини безмълвно. След като наля водата между устните му, Нортън извади и парченце хляб.

— Защо? — попита едва чуто младият испанец. — Защо ми помагате? Ако онзи ви завари тук...

— Не одобрявам вашето пиратство — отговори честно Нортън. — Намирам, че заслужавате бесилка. Но онова, което прави Уингейт... — Той поклати глава. — Никой не заслужава подобно мъчение.

Той донесе още една чаша вода и Сантяго я изпи бавно. Вратата на клетката беше отворена, за да пропуска хладния нощен въздух.

— Ще дойда още веднъж преди разсъмване и ще ви донеса вода и хляб — обеща Нортън. — Надявам се, че това ще ви помогне да преживеете следващия ден.

— Той ще забележи — възрази със слаб глас Сантяго.

Нортън поклати глава.

— Вече няма да получавате солена вода. Уингейт е решил да ви отведе жив в Англия. — Беше му ясно, че излъга приятеля си. Уингейт нямаше никакво намерение да предостави пленника си на английските съдилища. Той му бе подготвил много по-страшна участ, която Нортън беше длъжен да предотврати.

Офицерът се опита да отхвърли тази мъчителна мисъл и се нареди да си върви, но Сантяго го задържа със слабо движение на ръката.

— Благодаря, Джак — прошепна той.

Нортън вдигна рамене.

— Няма защо.

Той пусна резето на вратата и се върна безшумно в офицерската каюта. Стана малко преди разсъмване и занесе на Сантяго още вода и парче хляб.

— Много съжалявам, Сантяго, но се налага отново да сложа дървото в устата ви. Капитанът не бива да заподозре, че ви помагам — обясни той и по лицето му беше видно, че му е много трудно да причини това на измъчения пленник. Той завърза дървото колкото можеше по-хлабаво. — Ще се опитам да облекча поне малко болките ви — обеща той и се зае с всекидневните си задължения.

Когато след около час на палубата излезе Чарлс Уингейт, Нортън застана решително пред него.

— Моля ви, сър, позволете ми да освободя Алварес от дървото в устата му — заговори той. — Освен това ще заповядам да почистят

затвора му. Пленникът непрекъснато повръща, пък и... ами, той се облекчава в клетката...

Презрителният поглед на Уингейт го накара да замълчи.

— Какви са тези приказки, мистър Нортън? — попита остро капитанът. — Откога е тази внезапна любов към пленника?

Вторият офицер поклати глава.

— Аз осъждам онова, което извърши Алварес, но съм на мнение, че дори пиратът заслужава човешко отношение.

— Ето какво било. — Гласът на Уингейт преливаше от сарказъм. — Значи искате човешко отношение към един пират? Е, мистър Нортън, искате ли да ви кажа своето мнение? — Гласът му стана безмилостно корав. — Според мен пиратът има едно-единствено право — да умре. А що се отнася до Алварес, аз ще отида още по-далеч. Той си позволи да ме бичува, не помните ли? Ако го отведе в Англия, ще го накажат да мине през цялата флота и да получи от всеки британски моряк по един удар с камшик.

Даже това би било по-хуманно от мъченията, които търпи тук, каза си Нортън, но не посмя да се обади. Отдаде чест и се върна към задълженията си, но не успя да се съсредоточи. Ставаше му все ясно, че вчера Уингейт беше говорил напълно сериозно. Той щеше да подложи Сантяго на бавни изтезания и да се наслаждава на мъките му.

Нортън неволно си припомни първия си двубой със Сантяго и думите: „Не ви спасих живота, за да му сложа край сега.“ А и вчерашния им сблъсък... Сантяго отново го пощади, макар че ударът му със сигурност щеше да пронизе сърцето му. „Вас не мога да убия“ — такива бяха думите на Сантяго.

Нортън стисна ръце в юмруци. Той беше длъжен да мисли и действа като британски офицер. Сантяго заслужава да бъде наказан, повтаряше си той, но напразно. Съчувствието победи. Все едно какво беше сторил пиратът Сантяго, той не заслужаваше подобно отношение!

Нортън хвърли бърз поглед към Уингейт, който тъкмо влизаше в затвора на пленника. Много скоро след това се чуха болезнените стонове на Сантяго. Офицерът не можа да види какво прави капитанът, но от доволната усмивка, с която излезе, му стана ясно, че той изпитваше удоволствие да мъчи нещастника. Най-късно в този момент Нортън разбра, че Уингейт не искаше да отмъсти за отвлечането на

дъщеря си. Нито пък да накаже строго един пират, иначе щеше да обеси испанеца с другарите му. Чарлс Уингейт през цялото време беше мислил само за едно — да отмъсти на Сантяго за нанесеното му унижение. А това беше нещо, в което Нортън не можеше да участва.

Той изчака нетърпеливо, докато слънцето залезе и след кратко посещение при пленника Чарлс Уингейт най-сетне се прибра в каютата си. Офицерът напълни кана с вода и я отнесе на пленника заедно със своята вечеря. Когато вдигна резето на вратата, младият испанец направи немошно движение с глава, но като позна втория офицер, се отпусна облекчено.

Нортън коленичи до него, развърза въжетата и го освободи от дървото в устата. След това повдигна главата му, за да му даде да пие.

— Какво ви направи капитанът? — попита с болка той.

— Провери как ми стоят оковите — отговори Сантяго и издаде кратък, горчив смях. — Отслабнал съм, но още утре железата ще бъдат стегнати около глезените и китките ми.

Нортън погледна ужасено прилепналите окови, които разраняваха изсушената кожа.

— Майко божия! — пошепна ужасено той, напръска лицето му с останалата вода и му даде да хапне.

Сантяго направи безуспешен опит да се надигне.

— Надявам се, че знаете какво рискувате.

Нортън сви рамене.

— Веднъж спасихте живота ми, два пъти ме пощадихте, макар че можехте да ме убие в честен двубой. Значи имам задължения към вас.

Сантяго го погледна втренчено.

— Един британски офицер не може да има задължения към пират.

Нортън прие думите му като плесница. Той сведе засрамено глава, изправи се и излезе, но само след минута се върна с още вода и парцал. Избърса внимателно лицето на пленника, охлади гърдите и гърба му.

— Това е всичко, което мога да направя за вас — прошепна с мъка той.

Сантяго хвана ръката му и Нортън бе смаян от силата, която се криеше в това изтощено тяло.

— Напротив, Джак, можете да направите много повече. Гласът му прозвуча съвсем спокойно. — Убийте ме.

Нортън поклати глава.

— Не, Сантяго, няма да ви убия. — Той пое дълбоко въздух и обяви решително: — Ще ви помогна да избягате.

Сантяго не повярва на ушите си, но Нортън потвърди:

— Дълга ви го — обясни кратко той.

Сантяго въздъхна и поклати глава.

— Не, Джак. Не искам да бъда отговорен за смъртта ви. Ако ми помогнете да избягам, Уингейт ще ви убие като куче.

— Грешка, Алварес! Ще убия и двама ви!

Сантяго и Нортън потрепераха от безименен ужас. На отворената врата беше застанал Уингейт и се хилеше сатанински.

— Сър, аз само... — опита се да се защити Нортън.

— Спестете си обясненията, мистър Нортън — прекъсна го надменно Уингейт. — Чух достатъчно. — Той замълча многозначително и продължи студено: — Онова, което направихте, може да бъде определено само с една дума: бунт. Сам знаете, че бунтът се наказва със смърт. Утре сутринта ще заповядам да ви ударят няколко дузини, за да разберете какво нещо е бичуването. През остатъка от пътуването ще правите компания на Алварес в клетката. — С тези думи той тресна вратата и пусна резето. Двамата пленници го чуха как се изплю презрително и добави с подигравателен тон: — След като двамата сте такива добри приятели, ще помисли как да ви уредя да умрете заедно.

Дон Хосе не повярва на очите си, когато един ден в къщата му нахлу дузина окъсани, мръсни мъже. Едва когато ордата наближи, той разпозна Били и Моргана и изпита неопишуема болка. Дъщеря му висеше безсилно между двама мъже, които буквално я влачеха, лявото ѝ рамо беше покрито със засъхнала кръв.

Дон Хосе се завтече да посрещне малката група.

— Моргана! — извика задавено той, вдигна младата жена на ръце и я понесе с бързи крачки към дома си. — Карлос, ти се погрижи за мъжете! — заповяда през рамо той. — И ми изпрати Били! Веднага!

Момчето го следваше по петите.

— Дон Хосе, Сантяго е в ръцете на Уингейт — извика възбудено то. Испанецът се обърна стреснато, за миг забравил ранената Моргана.

— Уингейт ли е виновен за раняването й? — попита остро той. Били поклати глава.

— Преди няколко дни нападнахме един търговски кораб и лейди Моргана ми помогна... всъщност спаси живота ми. Но после... — Той разтърси глава, зарови пръсти в косата си и разказа цялата история: за появата на „Адвенчър“, как Сантяго им заповядал да се спасят, как му подарил сабята...

През това време дон Хосе настани Моргана в леглото. Съобразителният Карлос вече беше извикал лекар, но докато той се появи, младата жена се беше съвзела.

— Дон Хосе, трябва веднага да намерите „Адвенчър“! — извика отчаяно тя и се опита да стане, но испанецът енергично я задържа.

— Моля ви, дон Хосе! — изплака тя. — Баща ми не бива да убие Сантяго.

— Може би вече го е направил — обади се тихо Били, но Моргана поклати глава.

— Не, той не иска просто да обеси Сантяго, той иска да го измъчва. Нали познавам баща си.

В думите й имаше такава горчивина, че дон Хосе внезапно получи съвсем конкретна представа за живота, който дъщеря му беше водила с така наречения си баща. Той стисна ръце в юмруци. Може би трябваше незабавно да разкрие истината на Моргана. Изкушението беше твърде голямо, но той остана безмълвен. Изтълкувала погрешно мълчанието му, младата жена се вкопчи отчаяно в ризата му.

— Дон Хосе, умолявам ви, трябва да преследвате „Адвенчър“!

— Трябва ни само кораб — бърз, добре въоръжен кораб — прозвуча дълбок мъжки глас откъм вратата.

Дон Хосе се обърна рязко и се озова лице в лице с едноухия пират, който му бе направил най-силно впечатление от всички. Другарите му се тълпяха зад него и беше ясно, че той говори и от тяхно име.

— Не сте ли малко закъснели? — попита остро испанецът, макар да знаеше истината от Били. — Изоставили сте сина ми...

Том поклати глава.

— Не, сър, ние...

— Наричай ме дон Хосе — заповяда гневно домакинът.

Том се изчерви леко и започна отначало:

— Не, дон Хосе, никой от нас не би изоставил Сантяго, независимо от ситуацията. Той ни принуди да тръгнем. — Том неволно стисна ръце в юмруци. — Аз дори нямах избор. Той взе решение вместо мен, при това... проклятие, мястото ми беше до него!

Дон Хосе видя по реакцията му, че грубият пират беше предан на Сантяго телом и духом. Трябваше да се пребори със себе си, но само след няколко секунди реши за първи път в живота си да действа против принципите си. Беше се заклел, че никога няма да допусне на кораба си дезертьор или пират — но днешната ситуация беше изключителна. Той кимна решително.

— Потегляме още днес — обяви кратко той.

— И аз ще дойда! — извика възбудено Моргана.

Дон Хосе въздъхна и приседна до нея.

— Ти си ранена, детето ми — възрази с мек глас той.

Необичайният тон трогна сърцето ѝ. Но мислите ѝ бяха заети единствено със съдбата на Сантяго. По-късно щеше да си поговори с дон Хосе.

— На вашия кораб със сигурност има лекар, който ще се грижи за мен — отвърна енергично тя и махна на едноухия пират. — Том също ще бъде с нас, а той е прекрасен болногледач.

Дон Хосе въздъхна още веднъж.

— Сантяго сигурно ще ме нареже на парчета, щом те види на кораба, но знам, че не мога да те спра. — Той вдигна заплашително пръст. — Но ще изпълняваш заповедите ми дословно!

Когато Моргана кимна сериозно, Том избухна в смях.

— Дон Хосе, съветвам ви да не ѝ вярвате. Тя не се подчинява дори на Сантяго, та камо ли на вас!

— Ще видим — отговори с усмивка испанецът и заповяда енергично: — Заспивай, момиче. — После се обърна към Том: — А вие се погрижете хората ви да си починат и да се нахранят добре. Корабът ми ще бъде готов преди залез-слънце.

— Благодаря ви, дон Хосе — промърмори Том. Все още не можеше да повярва в онова, което ставаше. Испанецът — явно значителен мъж в родината си, аристократ — се отнасяше към него, обикновения пират, с учтивост, предназначена за благородниците.

— Той е прекрасен човек — прошепна Моргана, сякаш беше отгатнала мислите му.

Том кимна.

— Напълно сте права, милейди. — Той докосна почтително ръката ѝ. — Сега обаче трябва да си починете. Чака ни дълъг и уморителен път... с неизвестен изход — заключи угрижено той.

Моргана разбра.

— Той е жив, Том, усещам го — отговори уверено тя. Но треперещият ѝ глас издаваше, че страхът ѝ за Сантяго е много по-силен от увереността.

Рано сутринта двама моряци извлякоха Джак Нортън на палубата, за да го бичуват. Само след половин час новият затворник бе върнат в дървената клетка — с разкъсана риза и облян в кръв гръб. Чарлс Уингейт застана зад него и се засмя доволно. Подобни гледки бяха по вкуса му.

— Донесете ни вода! — поиска енергично Сантяго.

Яденето, което Нортън му беше донесъл снощи, би възвърнало част от силите му, макар че парещото слънце вече оказваше унищожителното си въздействие. Към това се прибавяше и обстоятелството, че вече не ставаше въпрос само за него. В клетката беше и Джак Нортън, който му бе помогнал и по тази причина го наказва жестоко. Макар само до преди няколко часа да беше абсолютно сигурен, че не са му останали резерви от сила, сега се чувстваше изпълнен с енергия и решен да помогне на приятеля си.

— Как смееш да поставяш изисквания? — изсъска Уингейт. — Ако не внимаваш, и ти ще идеш на гредата.

— Не искам нищо за себе си — отговори ядно Сантяго и посочи Нортън. — Само за него. — Помълча малко и добави: — Някой трябва да се погрижи за раните му. Нали не искате да умре веднага?

Уингейт се обърна със смръщено чело.

— Донесете им вода и чисти кърпи — нареди неохотно той, изчака, докато моряците изпълниха заповедта, и лично заключи дървената клетка, в която вече имаше двама затворници.

Железата на китките и глезените пречеха на Сантяго, горещината беше обезсилила тялото му. Въпреки това успя да вдигна главата на

Нортън и да налее в устата му няколко капки вода. Младият офицер простена, задави се и се закашля.

— Джак, чуваш ли ме? — попита настойчиво Сантяго.

Нортън отвори с мъка очи.

— Какво...? Мина ли вече?

— Още не сме в ада, ако имаш предвид това — опита се да се пошегува Сантяго и отново поднесе чашата към устните му. Младият офицер поклати глава и се извърна настрана.

— Пийте вие, Сантяго — помоли той. — Вие имате по-голяма нужда от мен.

— Спести си церемониалностите — посъветва го Сантяго, отпи голяма глътка и му даде останалото.

— Защо... правиш това? — попита с пресекващ глас англичанинът. — Искам да кажа... освен че миналата нощ ти донесох вода и храна, не съм направил нищо добро за теб.

Сантяго вдигна рамене.

— Ти винаги си бил единственият почтен човек на този проклет кораб и това не се е променило. — Той направи кратка пауза. — Обърни се настрана, за да видя гърба ти.

Когато Сантяго се опита да избърше кръвта от раните, Нортън простена задавено.

— Знам, че боли — проговори успокоително младият испанец и превърза гърба му с чистите кърпи. Ала когато погледна към стъклото, лицето му помрачня. Слънцето беше точно над тях и пареше немилостиво. Горещината беше непоносима и щеше да трае още няколко часа.

Сантяго се опита да седне така, че да направи малко сянка на бичувания си приятел, макар да знаеше, че така се подлага на още по-силно мъчение.

Надвечер Уингейт заповяда да им донесат още вода. По това време Нортън вече имаше треска. Сантяго отпи предпазливо, за да провери дали става за пиене, но Уингейт явно беше решил да прекрати мъчението с морска вода.

— Трябва да пиеш, Джак — проговори настойчиво той, но горещината и високата температура бяха отнели силата на приятеля му. Сантяго едва успя да налее няколко капки в устата му. Ако имаше малко повече, щях да охладя челото му, каза си гневно той. В този момент

вратата се отвори с трясък и Уингейт застана пред пленниците си, широко разкрачен.

— Жив ли е още? — попита той и посочи към Нортън.

— Ако не ми дадете достатъчно вода, за да облекча треската му, скоро ще умре — отговори твърдо Сантяго.

Уингейт разбра, че тази промяна на обстоятелствата е вдъхнала нови сили на Сантяго, и реши незабавно да вземе мерки. Първо заповяда да стегнат железата и когато ковачът смени оковите, от гърдите на пленника за първи път се изтръгна болезнен стон. След това сложиха железен пръстен и на шията му, както правеха с робите. Веригата беше закрепена за стената на клетката и беше толкова къса, че Сантяго изобщо не можеше да се движи. Накрая ковачът се зае да окове и Нортън.

— Проклятие! — изсъска Сантяго. — Той и без това е повече мъртъв, отколкото жив!

Уингейт се озова с една крачка до него и го зашлеви с все сила през лицето. Главата на Сантяго отхвъркна настрана и челото му се удари във веригата, с която железният пръстен на шията му беше закрепен за стената. Кожата се разкъса и по лицето му потече кръв.

— Имаш ли още възражения, Алварес? — попита предизвикателно Уингейт.

Сантяго стисна зъби до болка и премълча. Изчака Уингейт и ковачът да излязат, наведе се към Нортън, доколкото позволяваха оковите, и сложи ръка на челото му. Температурата беше още висока и ако не станеше чудо, другарят му по съдба нямаше да преживее тази нощ.

Ала небето се смили над тях. Сантяго видя през стъклото как тъмни облаци закриха звездите. Надигна се вятър и малката клетка скоро се охлади. Накрая плисна пороен дъжд. Сантяго пълнеше шепите си с водата, която влизаше през страничните отвори, и я изливаше върху лицето на Нортън. После отвърза две от кърпите, с които беше превързал гърба му, намокри ги обилно със студената дъждовна вода и ги наложи върху челото на трескавия.

На зазоряване младият офицер дойде на себе си и Сантяго въздъхна облекчено. — Слава богу, върна се към живота — пошепна той и дори успя да се усмихне.

Нортън го погледна неразбиращо.

— Имаше висока температура — обясни Сантяго, — и ако тази нощ не беше завалял дъжд, нямаше да оживееш.

Нортън въздъхна и затвори очи.

— Което означава, че отново ти дължа живота си. Вече не знам как ще ти се отблагодаря. — Той помълча малко и добави: — Вероятно няма да имам възможност да го сторя...

Сантяго го стисна за рамото и когато Нортън бавно обърна глава, бе стреснат от пронизващия му поглед.

— Ти трябва да ми обещаеш нещо, което ще ме обезщети за всичко, което съм сторил за теб, Джак — изрече настойчиво испанецът. — Знаеш, че Уингейт ми е подготвил бавна и мъчителна смърт. Онова, което извърши дотук, беше само началото. — Той пое дълбоко дъх. — Когато видиш, че вече не мога, трябва да ме убиеш.

— Нос какво? — попита жално Нортън.

— Имаш две ръце — отговори сърдито Сантяго. — Макар че си много слаб, все ще успееш да ме удушиш, пък и аз няма да се отбранявам. Освен това знаеш как можеш бързо и лесно да ми счупиш врата.

Нортън отчаяно поклати глава.

— Не, Сантяго, това е...

Испанецът се наведе над него и макар че железният пръстен се впи в шията му, успя да стигне до косата на Нортън и да я дръпне с такава сила, че младият офицер простена болезнено.

— Чуй ме, Джак, това не е молба. — Гласът на Сантяго беше леден, а погледът на ослепително зелените очи беше повече от страшен. — Заповядвам ти да го направиш — не днес или утре, но щом ти кажа: Убий ме, ти трябва да го сториш. Дължиш ми го.

Нортън преглътна мъчително. Знаеше, че няма право да откаже. Сантяго винаги му беше помагал. Сега беше време да изплати дълга си.

— Ще го направя, Сантяго — пошепна той и всяка дума му струваше нечовешки усилия. Как, за бога, би могъл да удуши човека, от когото беше видял само добро? Въпреки това той кимна и добави: — Можеш да разчиташ на мен.

Сантяго въздъхна дълбоко и се отдръпна. Беше си осигурил бърза, милостива смърт. Нищо повече не можеше да очаква от живота.

В сравнение с могъщия четиримачтов галеон на дон Хосе, наречен „Есперанца“, „Адвенчър“, който на разсъмване се очерта на хоризонта, изглеждаше едва ли не незабележим.

— Наистина ли са те? — попита със съмнение в гласа Том, след, като дон Хосе безмълвно му подаде далекогледа. След минута морякът го пусна бавно и погледна изненадано капитана. — Имаха голяма преднина, а ние ги преследваме едва от седмица...

Дон Хосе кимна.

— Моят кораб е изключително бърз, а и, както видяхте, Уингейт не плава с всички платна. Явно не бърза да се прибере вкъщи.

— Защото не иска Сантяго да стигне жив в Англия — намеси се Моргана и грабна далекогледа от ръцете му. — Да, това наистина е „Адвенчър“. — Тя погледна с очакване дон Хосе. — Кога ще ги настигнем?

Испанецът измери разстоянието с опитно око.

— Рано следобед — освен ако Уингейт не реши да вдигне всички платна. В такъв случай вероятно ще мине цял ден, докато се приближим достатъчно.

Том стисна ръце в юмруци.

— Още отсега се радвам на мига, когато ще пратим онова английско куче и целия му кораб на морското дъно.

Моргана извика от ужас.

— Не бива да говориш така, Том!

Очите на пирата засвяткаха заплашително.

— Вие знаете много добре какво прави баща ви със Сантяго и въпреки това искате да пощада проклетото копеле?

— Него не! — възрази сърдито Моргана, макар мисълта, че ще види убийството на собствения си баща, да я разтреперваше.

— Няма да дадем нито един изстрел — заяви решително дон Хосе. — Първо, защото не знаем къде е затворен синът ми... в случай че го е оставил жив — добави с болка той, но бързо се овладя. — Вероятно Сантяго е някъде под палубата, окован. Ако стреляме, можем да го убием. Ако припомним до открито нападение, ще предизвикаме война. В никакъв случай не мога да поема този риск — дори за да спася Сантяго.

— Но какво друго бихме могли да направим? — попита безпомощно Том. — Искам да кажа... Уингейт няма да се вслуша в думите ни. Особено като споменем Сантяго.

— Прав си, но ние няма да му позволим да отгатне намеренията ни — обясни с усмивка дон Хосе.

— Какъв е планът ви? — попита нетърпеливо Моргана.

— Първо трябва да видя кораба и да си създам представа за положението. — Той не каза нищо повече за намеренията си, но в тъмните му очи се четеше решителност, която стресна Моргана и едновременно с това ѝ вдъхна кураж. Едно беше абсолютно сигурно: ако Сантяго беше още жив, дон Хосе щеше да направи всичко, за да го освободи от лапите на Уингейт.

— Всички да идат под палубата — разпореди се дон Хосе. — Не искам Уингейт да ви забележи и да заподозре нещо. Ще остане само моят екипаж...

— Но аз трябва... — понечи да възрази Моргана.

Дон Хосе я пресече енергично.

— Този път по изключение ще се подчиниш! — Той махна заповеднически на Били. — Ти ще внимаваш за нея, момко!

— Дон Хосе, моля ви... искам да помогна на Сантяго — намеси се момчето и дясната му ръка неволно стисна дръжката на сабята.

Трогнат от този прилив на смелост и от решителността, изписала се в дълбоките сини очи, дон Хосе се усмихна приятелски.

— Повярвай, Били, ти ще помогнеш най-добре на Сантяго, ако направиш, каквото ти казвам. — Тонът му отново стана енергичен. — Хайде, вървете под палубата!

Моргана, Били и Том се подчиниха неохотно, макар да разбираха, че дон Хосе има право. Ако Уингейт заподозреше нещо, можеше да убие пленника...

Часовете под палубата се проточиха безкрайно. Най-сетне Моргана, Били и мъжете около тях усетиха, че „Есперанца“ забавя ход. Силният глас на дон Хосе отекна чак до тях, но те не можаха да разберат нито дума и това ги изнерви още повече.

— Трябва да знам какво става горе! — Моргана скочи решително и преди някой да е успял да я спре, изкачи стълбичката.

„Есперанца“ беше минала откъм дългата страна на „Адвенчър“ и двата кораба бяха спуснали платна. Този вид контакт беше необичаен.

Обикновено капитанът на единия кораб отиваше на другия с лодката си, но Моргана веднага разбра защо дон Хосе беше докарал „Есперанца“ в непосредствена близост до британския линейен кораб. По този начин, ако започнеше битка, и пиратите, и екипажът на дон Хосе можеха лесно да се прехвърлят на противниковия кораб и да се притекат на помощ на капитана.

— Моля ви, милейди, слезте веднага под палубата — извика Били, който беше последвал Моргана. Хвана я за ръката и се опита да я върне назад.

В този момент Моргана откри Сантяго, окован на голямата мачта. Уингейт беше заповядал да го окачат за раменете и беше подсилил желязната верига на глезените с допълнителна тежест. Мъченията, които му причиняваше това разтягане, бяха нечовешки.

Моргана изпищя, откъсна се от Били и без да се поколебае нито секунда, скочи през релинга на „Есперанца“. Усети как не излекуваната рана в рамото ѝ се отвори, но изобщо не усети болка. В главата и имаше само една мисъл: трябваше незабавно да освободи Сантяго от лапите на баща си — или да умре с него.

Писькът на Моргана събуди последните жизнени сили в тялото на Сантяго. Той простена, вдигна глава и не повярва на очите си. Май вече беше започнал да фантазира. Видя Моргана между двама британски матроси.

— Веднага я пуснете! — поиска да изкрещи той, но гласът отказа да му се подчинява. Задиша тежко и впи поглед в любимата си, без да забелязва, че на палубата под него настана същински ад. Пиратите и екипажът на дон Хосе прескочиха релинга и нападناха британците.

За Моргана това беше желаният шанс. Изненаданите матроси я пуснаха и тя успя да извади сабята от ножницата си. Преди моряците да реагират, тя просна единия на земята с добре прицелен удар.

Другият се отдръпна с вдигнати ръце.

— Не мога да се бия с жена! — извика той.

— Това си е твоя работа, англичанино! — Моргана забрави, че и тя беше англичанка. — Не се страхувам от мъже като теб. И както виждаш, умея да се бия и да побеждавам.

Помагайки си със сабята, тя подкара уплашения матрос към релинга. Англичанинът захвърли оръжието си и потърси спасение в морето, смаян от силата и уменията на непознатата.

Сантяго трепереше от нерви. Докато той висеше безпомощно на проклетата мачта, Моргана трябваше да се бие за живота си. Още по-страшно стана, когато отново я нападнаха и тя изчезна от погледа му. Той се опита да обърне глава, но не успя.

— Сантяго! — Гласът на Били го накара да погледне надолу. Едновременно с това той усети силен тласък в краката си, когато момчето смело преряза въжето и камъкът, който подсилваше веригата, тупна на гредите. Сантяго простена от болка и направи опит да се раздвижи.

През това време Били завъртя котвената верига и бавно спусна Сантяго на палубата. Едва в този момент младият испанец забеляза, че на борда на „Адвенчър“ се водеше смъртоносна битка. Нападателяте бяха неговите пирати — най-отпред едноухият Том, който поваляше като вихрушка всеки, осмелил се да се изпречи на пътя му.

— Аз ще остана с теб — обеща Били и застана широко разкراчен и с вдигната сабя пред Сантяго, за да го защити в случай на нужда. Момчето, което доскоро плачеше за всяка дреболия, беше неузнаваемо.

— Моргана... — пошепна безсилно Сантяго. — Били, ти трябва да се погрижиш за Моргана!

Момчето хвърли бърз поглед назад.

— Не се притеснявай, Сантяго, тя може да се грижи за себе си. Освен това...

Сантяго така и не разбра какво искаше да каже Били, защото в този момент забеляза с ъгълчето на окото си заплашителна сянка и едновременно с това чу предупредителния вик на Моргана. За съжаление беше вече много късно.

Били се опита да реагира, но Чарлс Уингейт, появил се неспойно откъде, замахна със сабята си и го прониза. Момчето нададе болезнен вик и се свлече на колене. Сабята се изплъзна от ръката му. Безпомощният му поглед се впи в лицето на Сантяго. След секунди раненият падна по лице на пода и остана неподвижен.

— Били!

Сантяго направи отчаян опит да се изправи, мъчейки се да изрита Уингейт и да го обезвреди поне за минута, но ръцете му все още бяха вързани за котвеното въже и не му позволяваха да се движи — да не говорим за това, че след многочасовото мъчение всички кости го боляха непоносимо.

— Мръсно копеле! Ти уби Били! — извика Сантяго и задърпа слепешката оковите си. Стегнатите жезла разраниха още повече китките му.

Фактът, че може да измъчва Сантяго не само физически, но и душевно, накара Уингейт хладнокръвно да измъкне камата си от раната. Той замахна, за да нанесе нов удар, без да откъсва поглед от лицето на пленника си. Внезапно усети в гърба си болезнено пробождање и спря наред движението. Погледна бързо през рамо и очите му се разшириха от ужас.

— Моргана! — изхърка задавено той. — Заставаш срещу баща си? Собствената ми дъщеря...

— Не, Уингейт!

Дон Хосе се появи от нищото и застана до Моргана. Уингейт се обърна светкавично и вдигна оръжието си.

— Какво искате да кажете, испанецо? — Последната дума беше произнесена с безкрайно презрение.

Дон Хосе погледна Моргана и безмълвно я помоли за прошка. След това се обърна към врага си.

— Моргана е моя дъщеря!

Думите му бяха последвани от задъхана тишина — мълчание, което се разпростря над целия кораб. Макар че битката между британците и пиратите продължаваше с неотслабваща сила, нито Моргана, нито враждуващите капитани забелязваха хаоса наоколо.

Погледът на Моргана се потопи в тъмните очи на дон Хосе. Изведнъж разбра откъде беше дошла тази промяна през последните два дни, макар да не й беше ясно защо той беше мълчал досега... Сигурно го е знаел отдавна — може би дори от години.

Болката в очите на Моргана засегна мъчително дон Хосе. Трябваше да бъде по-внимателен, да щади дъщеря си. Не, повече от това. Трябваше да й разкрие истината по нежен, мил начин — такова беше задължението на бащата. А той го бе направил жестоко и безогледно.

— Съжалявам, Моргана — промълви тихо той. — Не исках да го узнаеш точно сега, но...

Междувременно Уингейт се беше съвзел от шока. Когато погледна Моргана, очите му бяха пълни с презрение и отвращение.

— Значи съм отгледал копелето на един испанец? — Гласът му вибрираше от омраза. — И онази жалка мръсница, която наричаш своя майка, му е била любовница?

Всичко в Моргана се скова в лед. Ако досега беше изпитвала нещо като привързаност към този мъж, всяко чувство към него угасна най-късно в този миг.

Побеснял от гняв, дон Хосе направи крачка към Уингейт.

— Как смееете да обиждате Селин! — изгърмя той.

Уингейт вирна пренебрежително брадичка.

— Я виж ти, май съм събудил дълбоки чувства. — Той кимна презрително към Моргана. — За съжаление не сте успели да създадете нещо повече от момиче.

Дон Хосе си заповяда да запази спокойствие.

— Аз съм много горд с дъщеря си. Тя е умна и смела. — Той се усмихна с осъзнато превъзходство. — Впрочем, ще позволите ли да ви напомня, че вие така и не създадохте нищо — както благоволихте да се изразите.

В гърдите на Уингейт пламна смъртна омраза. Той се нахвърли срещу дон Хосе с камата, от която още капеше кръвта на Били, и замахна за смъртоносен удар. Пропусна целта само на сантиметри.

Дон Хосе го отблъсна и вдигна сабята си.

— Бъдете мъж, англичанино, и приемоте честен двубой! — извика с гръмък глас той, но Уингейт не искаше дуел. Той измъкна сабята си и светкавично преряза едно дебело въже. Бизанреята се стовари на палубата със страхотен трясък и погребва под себе си няколко моряци. Дон Хосе успя да се спаси в последната секунда.

— Жалък подлец! — изсъска вбесено Сантяго. Цялото тяло го болеше и той беше сигурен, че не е в състояние да се раздвижи, но незнайно как успя да изрита Уингейт в коленете и да го извади от равновесие. Цялата дълго събирана омраза на англичанина се устреми срещу него.

— Испанско куче! — изграчи той и се хвърли върху полулегналия Сантяго. Сграбчи с лявата си ръка веригата, която стягаше шията на пленника, и я дръпна безмилостно, за да го лиши от въздух. — За последен път се опитваш да ме нападаш. — Десницата му се приготви за удар с камата.

Сантяго видя как металното острие светна над лицето му, но натискът върху гърлото му беше толкова силен, че не обърна внимание на смъртоносната заплаха. Гласът на Уингейт дойде до него някъде много отдалеч.

— Заклех се да те убия и, кълна се в бога, ще го направя, дори това да е последното, което ще свърша в този живот!

— Няма да имате възможност да извършите това последно злодеяние, сър!

Режещият глас на Моргана накара Уингейт да спре, макар и само за миг. Трескавият му поглед потърси момичето, което беше смятал за своя дъщеря. Видя как Моргана грабна сабята, паднала на дъските до Били, но беше сигурен, че тя иска само да го заплаши с оръжието, че никога не би посмеляла да го нарани. Но дори Моргана да приведеше в изпълнение заплахата си — Уингейт беше стигнал до точка, когато от значение беше единствено сляпата му омраза към Сантяго. Той нададе тържествуващ вик, замахна и щеше да забие камата в сърцето на смъртния си враг, но движението му внезапно отслабна и замря, когато скъпоценната сабя, от поколения собственост на семейство Алварес, се заби в сърцето му.

Камата се изплъзна от безчувствените му пръсти и в погледа, отправен към Моргана, светна учудване — наистина не беше повярвал, че тя може да вдигне оръжие срещу него.

— Последното зло, което се опитахте да направите — проговори тя, натъртвайки на всяка дума.

Това беше и последното, което Уингейт отнесе със себе си във вечността. Очите му се оцъклиха и той се свлече на гредите. Умря, преди тялото му да е докоснало палубата.

Смъртта на Чарлс Уингейт беше сигнал. Почти веднага след това битката на борда на „Адвенчър“ се прекрати. Никой, дори британските моряци, не беше особено засегнат от насилствената смърт на жестокия капитан.

— Били! — Неузнаваемият, пресекуващ глас на Сантяго беше първият звук, който разкъса тишината след смъртта на Уингейт.

— Господи, Били!

Струваше му нечовешко напрежение да придвижи ръката си, да я сложи върху главата на Били и да помилва гъстите къдрици. В този момент момчето се раздвижи и простена.

— Сантяго! — Гласът му едва се чуваше.

— Тук съм, синчето ми! — отговори дрезгаво младият испанец.
— Тук съм, при теб! — Той се надигна, без да обръща внимание на адските болки. — Той е жив! Били е жив!

Том и няколко пирати се втурнаха към тях.

— Отнесете го на „Есперанца“! — заповяда дон Хосе. — Веднага!

Мъжете вдигнаха предпазливо ранения и го отнесоха на испанския галеон, където вече чакаше корабният лекар.

През това време по заповед на дон Хосе ковачът се зае да освободи Сантяго от тежките окови.

Моргана остана известно време неподвижна, докато вътрешното ѝ напрежение се разсея. После захвърли окървавената сабя, с която бе пронизала Уингейт, и падна на колене до Сантяго. Захълца и обхвана с две ръце лицето на любимия мъж.

— О, Сантяго — прошепна с треперещ глас тя. Като видя безбройните рани, които беше оставила върху тялото му жестокостта на Уингейт, в сърцето ѝ отново пламна нечовешка омраза. — Той беше сатана! Чудовище! — изплака тя. Ръцете ѝ се разтрепериха още по-силно, от гърлото ѝ се отрони слаба въздишка и тя се свлече на гредите.

— Днешният ден беше твърде мъчителен за нея — пошепна разстроено дон Хосе и се наведе над дъщеря си. Лицето на Моргана беше восъчнобледо, ръкавът на ризата ѝ целият в кръв. Бащата скочи уплашено. — Но тя е ранена!

Сантяго рязко вдигна глава.

— Моргана!

— Не мърдай, по дяволите! — скара му се ковачът, който тъкмо сваляше железния пръстен от шията му. — Иначе ще ти прережа гърлото, без да искам!

— Не бой се, синко, веднага ще се погрижим за Моргана — успокои го дон Хосе. Вдигна дъщеря си на ръце и я отнесе на борда на „Есперанца“.

Сантяго ги проследи с парещ поглед и отново прокле слабостта си. Сега трябваше да бъде до Моргана. Беше толкова загрижен за нея, че забрави собствените си болки. Едва когато ковачът свали железата от изранените му китки и глезени, той не можа да се удържи и

простена. Белезите, които щяха да останат, щяха да му напомнят цял живот за мъченията, които беше претърпял на този проклет кораб.

Той усети тежка ръка на рамото си и се обърна с мъка.

— Том! — Гласът му прозвуча дрезгаво. Всеки тон причиняваше адски болки в пресъхналото гърло.

Без да каже дума, Том поднесе към устата му чаша вода, после изкриви уста в нещастен опит за усмивка.

— Както виждам, измъкнахме те от ада в последния момент — промърмори той.

Сантяго кимна слабо и се опита да се изправи, но не можа и Том трябваше да му помогне. Двамата се запътиха към дървената клетка, затвора, където беше прекарал последните десет дни.

— Джак Нортън — обясни тихо Сантяго. Трябваше да пести силите си. — Извади го оттам.

Том кимна с готовност.

— Още един затворник?

— Не — поклати глава Сантяго. — Вторият офицер на „Адвенчър“. Опита се да ми помогне.

Не беше нужно да обяснява повече. Том повика двама от моряците на дон Хосе.

— В клетката е затворен още един. Веднага го отнесете на „Есперанца“ — заповяда той и отново посвети вниманието си на Сантяго. — Хайде, Черна лисицо, и ти имаш нужда от лекар.

С помощта на Том Сантяго успя да направи няколко крачки, макар че болките ставаха все по-мъчителни.

— Ами... другите? — попита колебливо Том и се огледа, сякаш очакваше другарите му, останали със Сантяго на „Либера“, да се появят отнякъде.

— Уингейт заповяда да ги обесят — отговори Сантяго и гласът му затрепери от безпомощен гняв. Погледът му прониза Уингейт, който все още лежеше на гредите. — Дори само за това заслужаваше смърт... бавна, мъчителна смърт, не като тази, която го сполетя.

Том кимна.

— Забрави Уингейт. Вече няма да върши зло.

Сантяго бавно отвърна поглед от мъртвия враг и попипа изранените си китки. На много места се виждаше оголено месо. Глезените му бяха още по-зле. Раните дълго нямаше да зараснат.

Той погледна замислено Том.

— Не съм сигурен дали някога ще мога да забравя...

Моргана лежеше безсилно в тясната си койка. Очите ѝ все още бяха подуты от плач, но вече изглеждаше малко по-спокойна. Корабният лекар превърза отново раната на рамото ѝ, която то се беше отворила по време на битката, и след това я остави сама, за да се погрижи за другите ранени — преди всичко за Били. Камата на Уингейт беше минала само на сантиметър от сърцето му.

— Позволяваш ли?

Като чу гласа на дон Хосе, Моргана се обърна към вратата на каютата и кимна. Испанецът влезе, но спря нерешителни наскоро помещението, като че изведнъж го достраша да се приближи.

— Предполагам, че те шокирах с разкритието си — започна колебливо той.

Моргана го гледаше мълчаливо. Все още възприемаше случилото се като ужасен кошмар. Сантяго... окован, разпънат, наранен, окървавен. Баща ѝ... не, той не ѝ беше баща. Но тя го уби. Ръката ѝ държи сабята, която го прониза. Той беше мъж на майка ѝ... години наред го беше смятала за свой баща, макар че никога не го беше обичала истински.

— Моргана, съжалявам...

Гласът на дон Хосе я върна в действителността.

— Вече го казахте — отговори дрезгаво тя.

Дистанцираният ѝ тон го направи още по-несигурен. Но какво друго можеше да очаква? Моргана да се хвърли на шията му и да извика: О, татко, колко е хубаво, че най-после сме заедно!

— Защо? — попита тихо Моргана и видя как дон Хосе се сгърчи като от удар. — Защо едва сега? Седмици наред бях гостенка в имението ви...

— Тогава още не знаех — прекъсна я забързано дон Хосе и пристъпи към леглото ѝ, сякаш се страхуваше смелостта да не го напусне. — Моргана, моля те... опитай се да се обръщаш към мен като към... близък човек.

Тя простена и извърна глава.

— Какво всъщност искате от мен? — Тихото ѝ хълцане разкъса сърцето ми. — Току-що убих един човек, когото двадесет години бях смятала за свой баща. — Тя се обърна отново към дон Хосе. — Никога

не съм го обичала, но той беше баща ми... не, всъщност не беше... — Сълзите не й позволиха да продължи.

Дон Хосе я привлече в прегръдката си и тя не се възпротиви. Никога досега не беше намирала утеха при баща си и една част от нея се наслади на това ново чувство.

— Много исках да ти бъда баща — заговори тихичко дон Хосе и изведнъж гневът му пламна с нова сила. — Тя знаеше, но не ми каза нищо! Подари детето ми на онзи мръсник!

Моргана се отдръпна уплашено. Минаха няколко секунди, преди да разбере, че дон Хосе говореше за майка й... че омразата в очите му беше срещу жената, която някога сигурно беше обичал. Или... може би е била само бегла връзка... една пламенна нощ без любов? Тя си спомни един разговор с дон Хосе... признанието му, че е обичал една жена — и още я обича.

В следващия миг си припомни какво беше казала майка й: „Ти си най-важното в живота ми, споменът за най-прекрасните ми дни.“

— Най-прекрасните ми дни — повтори бавно Моргана, изведнъж осъзнала смисъла на тези думи. Майка й беше изживяла най-прекрасните си дни не с Чарлс Уингейт, а с дон Хосе де ла Кортес.

— Тя те обичаше — пошепна Моргана, потънала в мислите си. — И все още те обича.

Дон Хосе сърдито заклати глава.

— Не, Моргана. Ако ме е обичала истински, щеше да дойде с теб при мен... никога нямаше да остави детето ми в ръцете на онзи жесток човек.

Моргана си припомни още подробности от разговора с майка си. Оттогава беше минала само година, но й се струваше, че е било преди цяла вечност. Майка й беше споделила с нея, че някога е обичала един мъж... голямата й любов...

— Мисля, че тя просто не е имала друг избор — възрази плахо тя.

Дон Хосе сърдито поклати глава.

— Разбира се, че имаше избор! Заради нашата любов... заради общото ни дете трябваше да избяга от жалкия си брак! Как можа да предпочете пред мен онзи подлец? — Той погледна Моргана почти обвинително. — Нима ти би се отказала от Сантяго? Все едно по каква причина?

Моргана се поколеба. Естествено дон Хосе беше прав. Тя не би се отказала от Сантяго при никакви обстоятелства. Заради него беше извършила дори убийство и щеше да го направи пак, ако трябваше да спаси живота му.

— Аз не съм като мама — възрази тя. — От днес знам, че във вените ми тече не само английска, но и испанска кръв. Аз... обичам приключенията. Необуздана съм като баща си. — Тя се засмя тихо. — Попитай Сантяго. Той ме познава до болка.

Лицето на дон Хосе се разведри. Думичката „баща“ прогони гнева от очите му и в тях остана само щастлив блясък. Сантяго също го наричаше свой баща и той го обичаше като син, но не беше същото. Моргана беше негова плът и кръв.

Моргана усети, че имаше власт над този човек, и реши да действа. Надигна се в леглото и нежно докосна небръснатата му буза.

— Татко — пошепна тя и усети тръпката, която го прониза. Без да се колебае, тя сложи двете си ръце на бузите му. — Никога не съм имала истински дом, истинско семейство. Мама ме обсипваше с любов. Даваше ми хилядократно онова, което не можех да получа от... баща си, но майчината любов не може да замени бащината. — Тя го погледна дяволито. — Когато бях насаме е мама, тя често ми казваше, че ѝ напомням най-прекрасните дни от живота ѝ. Имала е предвид времето, прекарано с теб. Татко, моля те... нека станем едно семейство.

Дон Хосе пое дълбоко въздух. Правеше отчаяни опити да наложи срещу сърцето си, но много добре знаеше, че в ръцете на това момиче се разтапя като восък.

— Сантяго е напълно прав — изръмжа недоволно той. — Ти си едно зверче. Аз се заклех...

— Да ме направиш щастлива? — попита с усмивка Моргана и опря брадичка на гърдите му. — В началото бях шокирана. Не толкова, че ти си ми баща, по-скоро от начина, по който трябваше да го узная. — Тя усети силните ръце, които нежно я притиснаха, и отново разбра от какво се беше лишавала през всичките тези години. — Прекрасно е да имам баща като теб. — Тя вдигна глава и погледна в тъмните му очи... досущ като нейните. — Моля, те нека да отидем в Англия. След дългите безрадостни години като контеса Уексли майка ми има право да бъде щастлива с мъжа, когото обича.

— Ще си помисля — отговори мрачно дон Хосе, но Моргана веднага разбра, че е победила.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно

Островът грееше под ярката светлина на утринното тропическо слънце. Два остри планински върха стърчаха към небето като огромни зъби на акула.

— Е, твърде много ли ти обещах? — попита Сантяго и нежно сложи ръка на рамото на Моргана.

Тя се облегна доверчиво на гърдите му.

— Не, Сантяго, в никакъв случай. Невероятно е...

Той се наведе и впи устни в нейните, докато едно тънко гласче не се намеси протестиращо. Сантяго се отдели от жена си и погледна с любов бебето в ръцете ѝ.

— Кармела Алварес, крайно време е да се научиш, че баща ти има пълно право да целува майка ти — укори той двумесечната си дъщеричка, обърна се и махна енергично на Били, който се разхождаше по палубата. — Ела тук, сине!

Момчето се подчини с щастливо светещи очи — както винаги, когато Сантяго му говореше с този бащински тон. Естествено знаеше за какво го викат. Сантяго веднага сложи бебето в ръцете му.

— Я се погрижи за малката си сестричка — заповяда той.

Били кимна.

— С удоволствие — заяви той и добави ухилено: — Вие явно сте замислили нещо по-добро.

Сантяго протегна ръка и го дръпна за косата — твърде меко, за да изглежда като наказание.

— Това не е твоя работа, приятелче.

Били тържествено отдаде чест.

— Тъй вярно, капитане. — Той целуна бебето и напусна палубата.

Сантяго го проследи с поглед и се обърна отново към Моргана.

— Обичам това хлапе.

— Обичта ви е взаимна — допълни тя. Сантяго и Били се обичаха като баща и син — или като двама братя с голяма разлика във възрастта.

Мислите на Моргана неволно се върнаха преди една година.

Били едва оживя след тежката рана, която му нанесе Уингейт, а Сантяго, който беше напълно изтощен след почти двуседмичните изтезания, прекара много часове до постелята му — треперейки от страх, че смъртта може да се окаже по-силна от момчето, което му беше станало толкова близко.

— За какво мислиш, кариня? — попита до ухото ѝ Сантяго.

Тя се обърна към него с нежна усмивка.

— За нищо.

Сантяго целуна чувствено извитите ѝ устни.

— Лъжеш ме — прошепна той и погледът му стана сериозен. — Може би предпочиташ да бяхме останали в Испания?

Тя поклати енергично глава.

— Не, Сантяго, чакам с нетърпение да видя новата ни родина. — Тя въздъхна и се облегна на гърдите му. — В Испания прекарахме чудесно. За първи път в живота си имах двама истински родители. — Тя вдигна глава и погледна в зелените очи на мъжа си. — Никога не съм виждала мама толкова щастлива. Прекрасно е да знам, че след толкова години двамата могат да се радват на любовта си.

Сантяго се ухили при спомена за това как дон Хосе упорито отказваше да заминат за Англия. Дори когато влязоха в пристанището на Лондон, трябваше буквално да водят битка с него, за да го качат в каретата за Уингейт Хол. Но не мина и един ден, и той се върна със Селин. Сантяго и Моргана не знаеха какво си бяха казали двамата през онзи паметен ден, но и не искаха да узнаят. Двамата им родители сияеха от щастие и това беше единственото, което имаше значение.

Щом пристигнаха в Испания, двамата се венчаха. Същия ден и Моргана и Сантяго си казаха „да“ в малката църква. По онова време вече знаеха, че последната им нощ на „Либера“ не бе останала без последствия. Настаниха се в имението на дон Хосе, където изчакаха да се роди детето им и Моргана да се възстанови от преживените сътресения. Дон Хосе неочаквано ги изненада с един закъснял сватбен подарък: „Есперанца“ вече беше собственост на Сантяго и Моргана.

„Аз хвърлих котва — и този път завинаги“, беше им казал дон Хосе и беше прегърнал щастливо Селин.

Погледът на Моргана се отправи към двете планини.

— Тук ли ще хвърлим котва? — попита тя, припомнила си думите на баща си.

Сантяго разбра.

— Да, кариня, това е намерението ми. — Той погледна в дълбоките ѝ тъмни очи. — Пиратската ми кариера приключи. — Той посочи тропическия остров. — Там е къщата, която някога построих за нас. На този остров никой не е чувал за Черната лисица. — Той направи кратка пауза. — Черната лисица потъна с „Либера“.

— Ами „Есперанца“? — попита Моргана и Сантяго се засмя.

— Отдавна съм ѝ намерил приложение. — Погледът му се отправи към верния Том, който даваше заповеди на моряците и още отсега се държеше като капитан.

— Чудесна идея — похвали го Моргана. — Каза ли му вече?

Сантяго поклати глава.

— Това ще бъде прощалният ми подарък. Честно си го е заслужил.

— Сантяго!

Испанецът се обърна и на лицето му грейна усмивка.

— Джак! — Той сложи ръка на рамото на бившия британски офицер. — Да не би да съжаляваш, че реши да дойдеш с нас?

Нортън поклати глава.

— Не, Сантяго, тук е прекрасно, но... — Той се поколеба, преди да продължи: — Казах ти още в самото начало. Аз се отвращавам от пиратството и никога няма да...

— Стига, Джак — прекъсна го спокойно Сантяго. — Много добре знам мнението ти за онова, което върших някога, но аз не станах доброволно пират и никога не съм убивал без причина... което не може да се твърди за повечето от британските офицери.

Нортън се изчерви до корените на косата си.

— Не говоря за теб — побърза да уточни Сантяго. — Още на „Адвенчър“ ти казах и думите ми все още са валидни: ти си почтен човек и аз те обичам, макар че привързаността ми може би не среща взаимност.

Засрамен и смутен, Нортън сведе глава.

— Напротив, Сантяго — прошепна той и погледна открито приятеля си. — Но няма да стана пират дори заради теб. Колкото и да си ми симпатичен, няма да отида против принципите си.

Сантяго избухна в смях.

— Никой не иска това от теб — да не говорим, че самият аз съм тешил да се откажа от тази съмнителна кариера. — Той посочи тайския остров. — В един прекрасен залив съм построил дом за Моргана, Кармела, Били и мен. Заклех се никога вече да не се кача на кораб. — Той се засмя добави: — Ще пътувам само с рибарски лодки. — Погледът му бързо стана отново сериозен. — Знаеш ли, Джак, в Салта Лусия има една хубава къщичка. Беше на Пат О'Донъл, едно от момчетата, които загинаха заради мен. Сега е празна и ако можеш да ме понасяш като съсед...

Нортън се усмихна доволно.

— Мисля, че все някак ще издържа.

Двамата си подадоха ръка и Нортън дискретно се оттегли.

— Ти беше прав, Сантяго — обяди се Моргана, която по време на разговора се беше държала на заден план. — Джак Нортън наистина е единственият почтен човек, който е работил под командата на моя... на Чарлс Уингейт.

Сантяго забеляза, че при тези думи лицето ѝ се сгърчи от болка, и побърза да я утеши с прегръдка.

— Забрави го, Моргана. Той не заслужава да си хабиш мисли те за него.

Тя кимна и помилва с отсъстващ вид ужасните белези, които се виждаха по китките на мъжа ѝ и вечно щяха да им напомнят за преживените мъчения. Сантяго стисна ръката ѝ и нежно я потегли към каютата, която бяха споделяли по време на пътуването.

— Забрави — пошепна в ухото ѝ той. Устните му намериха устата ѝ, ръката му се плъзна по твърдите, малки гърди и се загуби между краката ѝ.

Моргана издаде сладостна въздишка и се притисна към него. Той знаеше как да я накара да забрави всичко. Ала когато я побутна към леглото, тя се засмя и поклати глава.

— Недалече от тук ни чака прекрасна къщичка — пошепна изкусително тя.

— Докато слезем на сушата, ще минат поне два часа — възрази той. — Не мога да чакам толкова дълго.

Той се отдръпна и я погледна. Утринното слънце влизаше свободно през прозореца на каютата и лъчите му се пречупваха в смарагдовозелените очи. В зениците танцуваха златни искри и този поглед замая главата на Моргана. Тя простена сладостно и отново се притисна към него. Той беше напълно прав. За какво да чакат?

— На кърмовата палуба стои добър капитан, а дъщеря ни е в сигурните ръце на големия си брат — обясни с усмивка Сантяго и се плъзна гъвкаво между краката ѝ. — Какво ни спира да увеличим семейството?

Моргана се отвори за него и плъзна ръце по гърба му.

— Какво желаеш този път, господарю мой и повелителю?

— Господар и повелител? — повтори с добре изиграно смайване Сантяго. — Много скоро ще ти напомня тези думи.

Той проникна в утробата ѝ бавно и с наслаждение и постепенно ускори ритъма.

— За мен няма значение дали ще се роди наследник на името ми или още едно момиченце — пошепна страстно той. — Всяко дете, с което ме дариш, ще е добре дошло и ще го обичам с цялото си сърце.

Моргана простена, надигна се срещу него, усети твърдостта и горещината на тялото му и отново се наслади на топлината, сигурността и върховното удоволствие, с което умееше да я дарява само той.

Тя усети как тласъците му станаха по-силни, как двамата се устремиха заедно към висините на екстаза.

— Обичам те!

Моргана изкрещя тези думи, макар да знаеше, че те не са в състояние да изразят истинската сила на чувствата ѝ. От днес нататък и завинаги Сантяго щеше да бъде нейното слънце...

Издание:

Автор: Катриона Кемпбъл

Заглавие: Сладката мъка на миналото

Преводач: Илия Илиев

Език, от който е преведено: немски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ирис

Година на издаване: 2002

Тип: роман

Националност: немска (не е указано)

ISBN: 954-455-047-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12232>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.